

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

OCTOMBRIE — NOIEMBRIE 1990

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în minunile creațiunii

Solia
devoțională
prezentată
duminică
dimineața
8 iulie 1990

de

Ariel Roth,
Directorul Institutului
Geoscience

În mijlocul secolului trecut, interpretările științifice, care afirmau că nu există Creator, au început să-și găsească o primire generală. Charles Darwin își publica faimosul său tratat despre evoluție, în 1859. Criticată foarte sever la început, teoria lui a cîștigat foarte repede sprijinul comunității intelectuale din întreaga lume. Poate că este mai mult decît o simplă coincidență faptul că în același timp, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a început să vestească prima solie îngerească, solie ce se opune evoluționismului, chemîndu-ne să ne închinăm Aceluia care a făcut cerul, pămîntul, marea și izvoarele apelor (Apoc. 14,7).

Existența luptei dintre creaționism și evoluționism nu trebuie să ne surprindă. Aproape două mii de ani în urmă această luptă intelectuală a fost prevăzută în mod profetic de către apostolul Petru care a declarat că în zilele din urmă vor fi batjocoritori plini de batjocură, care vor trăi după poftele lor și care se fac a nu ști nimic despre creațiune și potop (2 Petru 3,3—6). Această profecie a fost împlinită, în mod dramatic, în decursul veacului trecut cînd evoluționismul a luat locul creaționismului și lungile perioade, eră geologice, au luat locul potopului. Petru ar fi putut să aleagă o mie de alte idei care să fie semnificative pentru zilele din urmă, dar este remarcabil că el a ales două teme principale în care interpretarea științifică contemporană și Biblia sînt în conflict.

Biblia arată că atît Tatăl cît și Fiul au fost implicați în creațiune (Gen. 1,2; Exod 20,11; Ioan 1,1—3; Col. 1,16,17; Evrei 1,2). Ellen G. White ne-a dat detalii cu privire la Tatăl și

Fiul lucrînd împreună atunci cînd a scos în evidență faptul că „Tatăl S-a consultat cu Fiul în legătură cu aducerea la existență a omului” (S.G. vol. 3/36). În acest act al creațiunii lui Dumnezeu și a Domnului Hristos putem vedea dovezi ale unui plan măiestrit făcut. Aceste dovezi contrastează foarte puternic cu rezultatele așteptate de la un proces al unui evoluționism necontrolat.

Poate că cea mai serioasă problemă căreia un om de știință trebuie să-i facă față atunci cînd ia în discuție existența sau inexistența unui Creator este problema originii vieții. Un număr de oameni de știință au studiat această problemă și, bazați pe cunoștințele fizice, chimice și matematice au obținut date importante care arată marea improbabilitate a unei astfel de întîmplări.

Declarația lui George Wald, laureat al premiului Nobel, este tipică dilemei evoluționiste.

„Cineva nu trebuie decît să contemple importanța acestei sarcini pentru a trage concluzia că generații spontanee ale unui organism viu sînt imposibile. Și totuși ne găsim aici ca un rezultat — cred eu — al unei generații spontanee (G. Wald, „The Origine of Life”, Științific American 191 nr. 2/1954, 46).

De asemenea, renumitul astronom Sir Fred Hoyle, a comparat improbabilitatea apariției vieții prin ea însăși cu șansa ca o furtună să asambleze un Boeing 747, suflînd puternic printr-un cimitir de fiare vechi.

Adaugă însă, la această dilemă și faptul că la animalele și plantele de astăzi nu se văd evoluînd noi organe sau sisteme de organe. Dacă evoluția este un proces continuu, atunci

dovezi ale acestui mod de dezvoltare trebuie să fie prezente, să se vadă. Toate aceste dovezi științifice măturisesc despre un plan al unui Creator.

FALSITATEA EVOLUȚIEI

În natură vedem mai multe feluri de dovezi care contrazic cele ce se așteaptă de la evoluția nedirijată. Ch. Darwin a admis cândva unui prieten și susținător al său, botanistul Asa Gray, că atunci când privești coada unui păun, i se face rău. De ce? Pentru că este foarte dificil să crezi că desenul acela foarte frumos și complicat al penelor lui s-ar fi putut produce așa, la întâmplare. Același lucru se poate spune despre dungile zebrei sau despre alte curiozități biologice.

Nu mai puțin minunate sînt complicațiile sistemului genetic. În fiecare celulă a corpului nostru se află mai bine de trei milioane de biți (unitate de informație genetică) de informații genetice, unii într-o ordine foarte specifică. Aceste informații, care sînt îngrămădite în fiecare celulă, dacă le punem cap la cap, au o lungime de aproximativ 14 cm, și, să reținem faptul că avem aproximativ 10 trilioane de celule în corp, fiecare avînd astfel de informații. La aceasta să mai adăugăm capabilitatea de reproducere și creștere. Este foarte dificil să gîndești că toate acestea s-au dezvoltat fără să fie dirijate de o inteligență.

Poate că structura biologică ce inspire cel mai mare respect este creierul uman. El conține 14 bilioane celule interconectate prin 250.000 mîle de fibre. Gîndind drept — și sperăm că putem — iată un miracol al creațiunii! La aceasta trebuie adăugate funcțiile speciale ale creierului care sînt peste puțința de înțelegere a științei. Mă refer la astfel de factori ca, de exemplu, conștiința, iubirea, loialitatea și moralitatea. În adevăr, putem spune împreună cu psalmistul: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată” (Ps. 139,14). Există multe deducții științifice care vorbesc despre un Creator.

Privind la dovezile vieții din trecut, de pe pămînt, așa cum

sînt văzute în milioanele de fosile, un alt fapt vine să sprijine creațiunea. Nu găsim intermediari de la o specie la alta, așa cum este de așteptat dacă evoluția ar fi adevărată. De exemplu, cînd găsim un animal unic, cum ar fi o broască țestoasă fosilă noi putem recunoaște totdeauna că este o broască țestoasă fosilă. Stadiile intermediare între broasca țestoasă și orice alt animal care se presupune că a evoluat, lipsesc.

Paleontologul David Kitts de la Universitatea din Oklahoma a scos în evidență faptul că după un secol și mai bine de studiere a fosilelor „acestea au prezentat unele dificultăți curioase pentru evoluționiști, cea mai notorie dintre ele fiind prezența unor 'goluri' în raportul fosilelor” (D.B. Kitts „Paleontology and Evolutionary Theory, Evolution 28; 458—472). Aceste „goluri” sau „viduri” sînt în mod special vizibile între categoriile mai mari ale plantelor și animalelor. Chiar ideile cele mai noi, cum că evoluția continuă pas cu pas, ar cere ca să găsim mulți intermediari între categoriile mai mari ale organismului. Ele sînt însă absente și raportul fosilelor mărturisește, de asemenea, în favoarea creațiunii.

NU TOATE SÎNT BUNE ÎN CREAȚIUNE

Și cu toate acestea, privind la creațiune, nu toate sînt bune. V-ați gîndit vreodată dacă Dumnezeu a creat crocodilul ca să mănînce ființele omenești? Ce putem spune despre ploșnițe? Aceste creaturi viclene și persistente au ruinat multe nopți de odihnă. Unele persoane au încercat să explice prezența lor în creațiune sugerînd faptul că Dumnezeu le-a făcut pentru a ne împiedica să dormim prea mult. Același raționament a fost folosit și în ideea că Dumnezeu a creat șoarecii pentru a ne învăța să mai scăpăm de unele lucruri.

Biblia însă are o explicație mai bună. Gen. 3,14—19 vorbește despre un blestem rostit asupra naturii, ca rezultat al căderii omului și Romani 8,22 ne spune că „știm că pînă în ziua de azi, toată firea suspînă și suferă durerile nașterii”. Păcatul a avut efectele lui asupra

naturii, cu degenerări ce au continuat mii de ani, cu boli și moartea care și-au luat vama lor. Cu toate acestea, creațiunea este așa de remarcabilă încît, în ciuda efectelor păcatului, mărturisește în mod dramatic despre un Creator.

PROBLEME ALE ȘTIINȚEI

Alte probleme, ce nu sînt în mod inerent legate de evoluționism, trebuie să fie luate în considerație. Două veacuri în urmă, matematicianul astronom Pierre Simon de Laplace a dezvoltat ipoteza nebulară ce spunea că sistemul solar își are originea în condensarea materiei în stare de vapori. Laplace, care de atunci a devenit renumit, a hotărît să prezinte un exemplar al cărții sale împăratului Napoleon, care fusese informat mai dinainte de faptul că lucrarea nu conține vreo mențiune despre Dumnezeu. Împăratul a întrebat pe Laplace pentru ce anume n-a menționat niciodată pe Creatorul Universului în cartea sa. Laplace a replicat scurt că „el nu are nevoie de această ipoteză particulară” (citată în W.C. Dampier, „A History of Science and Its Relations with Philosophy and Religion”, ed. Cambridge, pag. 181).

În știință, tendința spre independență, infumurare, așa cum este ilustrată de atitudinea lui Laplace, este importantă în determinarea valorii intrinseci a concluziilor științifice. Mult respectatul savant și filosof Michael Polany (Knowing and Being, Chicago Press 1969 pag. 41) a comentat pe marginea acestei probleme. El considera că problema profundă dintre știință și toate celelalte ramuri de cultură își are rădăcina, originea, în condițiile asociate cu originea științei moderne. Cum știința s-a dezvoltat, ea s-a răscolat împotriva gîndirii și autorității medievale respingînd raționalismul bazat pe premise și selecția percepției rațiunii ca mijloace de stabilire a adevărului. Influența liberalizatoare a acestui nou mod de investigare s-a schimbat patologic mai tîrziu, cînd știința a limitat realitatea numai la percepția simțurilor. Aceasta a avut ca rezultat o teorie pur mecanicistă a universului.

PUNCTE DE VEDERE DIFERITE

Cum ideile științei cu privire la evoluție și unele lungi perioade de timp pentru dezvoltarea formelor avansate de viață s-au extins și au fost acceptate, multe biserici importante au încercat să adopte, să alătore noile idei teologice lor. Au apărut astfel idei intermediare între creațiune și evoluție. Aceste păreri, idei, care sînt precumpănitoare în majoritatea principalelor biserici de astăzi, sugerează faptul că viața s-a dezvoltat pe parcursul multor milioane de ani și că Dumnezeu a fost implicat în măsuri diferite în acest proces. Unele idei afirmă că Dumnezeu există dar nu este implicat sau că El nu este decît originea vieții, iar evoluția s-a desfășurat după aceea de la sine. Alții susțin că El a ajutat procesul evoluției sau că El a creat la intervale lungi de timp.

Toate aceste idei sînt contrare modelului biblic referitor la început, care afirmă că Dumnezeu a creat totul în șase zile și s-a odihnit în ziua a șaptea.

Mulți teologi, în încercarea lor de a împăca idea unor lungi perioade de timp cu Biblia, spun — de obicei — că raportul biblic cu privire la creațiune, la început, este numai o alegorie. Se face frecvent afirmația că solia Genezei este aceea că Dumnezeu este Creator, dar că raportul în sine nu este factic. Cineva nu poate lua această poziție fără a aduce în discuție integritatea principalelor personalități biblice. Domnul Hristos, Dumnezeu și apostolii Pavel și Petru, toți se referă la creațiune și la potop ca evenimente factice (2 Petru 3,3—7; 1 Petru 3,20; 1 Cor. 15,22,45; Evrei 11,7; Matei 19,4; 24,37—39; Exod 20,11; Isaia 54,9). Mărturia lor autentică atît creațiunea cît și potopul. Aceasta înseamnă că dacă primești sau crezi în raportul biblic cu privire la creațiunea („la început”) ești în bună companie cu Petru, Pavel, Domnul Hristos și Dumnezeu.

Ar fi un Dumnezeu curios Acela care ar crea în perioade de milioane de ani și apoi ne-ar cere să păzim Sabatul zilei a șaptea ca semn de aducere aminte a faptului că El a creat

toate lucrurile în șase zile. Ar fi de asemenea, un Dumnezeu ciudat care nu permite profeților Săi să fie, timp de milenii, înșelați cu privire la toate problemele importante legate de creațiune, numai pentru a aștepta ca James Hutton și Charles Darwin să ne dea un tablou corect al începutului.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, avînd Sabatul ca un monument de aducere aminte al creațiunii și cu întreita solie îngerească, solie ce prezintă pe Dumnezeu drept Creator, are o misiune specială pentru ziua de astăzi. Din nefericire, aceleași presiuni care au determinat alte biserici să alegorizeze raportul biblic cu privire la început se fac și asupra noastră. Unii dintre noi se întreabă dacă actualele concepții științifice referitoare la lungile perioade de timp pentru dezvoltarea vieții, n-ar trebui să aibă ascendență asupra modelului sau raportului biblic cu privire la început sau creațiune. Asemenea discuții cer răbdare și înțelegere, dar nu trebuie să pierdem din vedere faptul că una dintre marile contribuții ale adventiștilor a fost încrederea lor deplină în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Probabil că doctrina cea mai distinctă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este Sabatul. Această doctrină a Sabatului ca un monument de aducere aminte al creațiunii lui Dumnezeu în șase zile este în primejdie atunci cînd începem să presupunem că viața s-a dezvoltat în milioane de ani. Și cînd actele creatoare ale lui Dumnezeu sînt aduse în discuție, faptul acesta aduce îndoiala asupra capacității Sale de a ne recrea și

răscumpăra. Mesajul harului și iertării lui Dumnezeu și puterea Lui de a ne răscumpăra se fundamentează pe încrederea în Cuvîntul Său. Lumea are nevoie de această încredere astfel încît mulți să poată crede în El și să fie gata pentru venirea Sa.

VOM VEDEA UN CER NOU ȘI UN PĂMÎNT NOU

Va veni timpul cînd vom vedea un cer nou și un pămînt nou. Vizionarul Ioan a avut privilegiul de a avea o privire fugară asupra acestei noi creațiuni (Apoc. 21,1). El vorbește despre o cetate sfîntă coborînd din ceruri asemenea unei mirese, ca strălucirea unei pietre prețioase (vers. 2,11). El menționează un timp cînd toate lacrimile vor fi șterse și cînd nu va mai fi moarte, nici plîns și nici suspin (v. 4).

Ellen White a avut, de asemenea, o scurtă privire asupra acestei țări mai bune: „Lucrurile minunate pe care le-am văzut nu le pot descrie. O, dacă aș putea vorbi în limba Cannanului, atunci aș putea spune ceva despre slava unei lumi mai bune” (E.W. 19). După ce s-a aflat din nou pe pămînt, ea a spus: „O, cît de de întunecoasă mi s-a părut această lume... Am văzut o lume mai bună și faptul acesta m-a făcut să nu mai am plăcere de lumea aceasta” (idem pag. 20).

Astăzi vedem o creațiune care, deși minunată, este mînjită de păcat. Dar, în curînd, vom vedea creațiunea desăvîrșită a lui Dumnezeu în pace și slavă strălucitoare. Și-l vom vedea în minunata Sa creațiune! Să facem tot ce putem pentru a pregăti lumea pentru acel eveniment minunat.

ntîlnirea începe cu o cîntare și rugăciune rostită în limba japoneză de T. Shiraish. J. H. Harris invită pe fr. B. B. Beach care răs-

punde de activitatea protocolară a Conferinței Generale să prezinte un oaspete deosebit.

Astfel, fr. B. B. Beach prezintă pe Joan Campbell, pastor al Bisericii Creștine (ucenicii lui Hristos) care reprezintă Consiliul Mondial al Bisericilor și care participă ca observator la lucrările Sesiunii Conferinței Generale.

A cincea ședință de lucru a celei de a 55-a sesiuni a Conferinței Generale

Joan Campbell adresează un cuvînt de salut participanților, spunînd printre altele: „Este deosebita mea

plăcere să fiu din nou cu dv. de data aceasta la Indianapolis. Pentru mine aceasta este ca și când aș fi acasă... căci în Indianapolis își are sediul biserica mea... Vă aduc un salut călduros din partea Consiliului Mondial al Bisericilor. Sinteți un grup plăcut de oameni, tineri și bătrâni, multicolor și de diferite culturi și multe limbi. Biserica dv. este una dintre puținele în care acest mixaj, acest mozaic uman este remarcabil. Când am participat la serviciul dv. de rugăciune de ieri, am avut simțământul că mă aflu la timpul meu de rugăciune. Avem multe lucruri în comun, de fapt este un singur Domn, un singur Dumnezeu și Tată al nostru al tuturor.

J. H. Harris prezintă pe C. E. Bradford care va conduce lucrările în această după amiază.

C. E. Bradford: Astăzi vom începe prezentarea documentului cu privire la „Păzirea Sabatului”. Acest document a fost studiat pe larg, cu atenție și rugăciune. Se dă citire documentului și după ce se susține se supune discuției.

„Vedem astăzi” spune C. E. Bradford, „rezultatul a șase sau șapte ani de studiu și sfățuire. Documentul pe care l-am auzit ne este de folos. A fost pentru mine ca o predică. Noi nu facem aici porunci. Cele Zece Porunci au fost scrise deja de degetul lui Dumnezeu. Nu dorim să luăm locul lui Dumnezeu. Nu dorim să luăm nici locul Duhului Sfânt care ne călăuzește în tot adevărul. Documentul este corect din punct de vedere teologic. Declarațiile biblice sînt clare. El vorbește despre cămin și viața de familie. El oferă sugestii practice despre recreație, sănătatea minții și înmormintări. El vorbește celor ce lucrează în instituțiile medicale și de educație. Apoi el face apel la noi ca să luăm acele hotărâri morale care să ne îngăduie să fim zilnic, să trăim zilnic în lumina sfatului biblic.

R. R. Standish: Documentul este excelent. Vreau să vă spun cît sînt de mindru că am auzit standardul ce se pune înaintea noastră, pentru lucrarea noastră mondială. Dumnezeu să fie lăudat. Dar... că fiecarei delegat să respingă acest document ca o declarație a credinței noastre în Sabat. Credința noastră se bazează pe ceva de neschimbat, pe Biblie. Deși documentul este biblic și bazat pe Spiritul Profetic, dacă noi oameni slabi și păcătoși votăm acest document, acesta va deveni un fel de standard în cadrul bisericii și alți delegați, la alte Sesțiuni ale Conferinței Generale vor fi liberi să-l modifice. De aceea vă cer să votați împotriva lui.

K. Pipim. Acest document nu spune nimic despre faptul că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. El tace în a identifica Sabatul cu ziua Simbetei. Pot să cunosc motivul? C. E. Bradford: Vom avea un răspuns cînd un reprezentant al Institutului de Cercetări Biblice va fi prezent.

E. Ugarte: În general, documentul este — după mine — un document bun... Primejdia acestui document

R. Thompson, reales Secretar General al Conferinței Generale, și soția sa.

este legalismul sau poate aceea de a face reguli după o poruncă.

M. T. Bascom: Citirea documentului ne-a fost de folos. Poate că trebuie să întărim documentul cel puțin într-o latură și anume mergea Simbăta la școală, la școlile publice... Documentul ne ajută să înțelegem ce înseamnă păzirea Sabatului. Eu îl susțin.

D. R. Blythe: Sînt în totul de acord cu textul și conținutul acestui document. Este excelent. Nu găsesc nimic rău în acest document, dar cer ca el să fie respins. Cred că este periculos să votăm ceva ce va putea fi modificat ulterior.

R. Rizzo: Sînt surprins de două elemente din discuție. În primul rînd, toți cei ce sînt împotriva lui spun că documentul este bun. În al doilea rînd, noi nu facem distincție între ceea ce intră în paginile Manualului Comuniității și o opinie a bisericii ce reglementează anumite aspecte ale vieții. În opinia mea acest document prezintă răspunsuri la multe probleme. El nu face reguli. Documentul nu este așezat printre reguli. El exprimă opinia generală a bisericii.

J. Zurcher: Eu sprijin acest document. Cred că este bun. Am fost membru al comisiei care a lucrat acest document. L-am studiat și îl susțin. Sper să fie votat.

C. E. Bradford: Acum sîntem întrerupți de către Comitetul de Numiri, care are de prezentat un raport.

R. S. Folkemberg: Avem un minunat Comitet de Numiri. Ei dau pe față un spirit pînă de iubire. Duhul Sfânt a fost prezent. Prima lucrare a comitetului în dimineața aceasta a fost să aleagă un nou președinte. Îmi face plăcere să vă prezint pe noul președinte al comitetului de numiri, fr. D. B. Hills, președintele Uniunii Trans-Australia.

D. B. Hills: Vreau să întăresc cele spuse de președinte. În Comitetul de Numiri este într-adevăr un spirit de lucru minunat. Familia adventă este o familie minunată căreia merită să-i aparțin.

Fr. B. Reaves, secretarul Comitetului de Numiri va prezenta raportul lucrărilor pînă în momentul acesta.

„Comitetul de Numiri supune audinării următorul raport parțial. Recomandă alegerea următoarelor persoane: Secretar General al Conferinței Generale: Ralph Thompson; Trezorier al Conferinței Generale: D. F. Gilbert. Propunem votarea acestor propuneri. (se susține și se votează).

R. S. Folkemberg: Este privilegiul meu de a vă prezenta pe noul secretar al Conferinței Generale și pe noul trezorier împreună cu soțiile lor Imogene și Irene.

G. R. Thompson: „Ca secretar al Conferinței Generale va fi privilegiul și plăcerea mea de a lucra cu noul președinte al Conferinței Generale. Totdeauna am simțit că făcînd parte dintr-o echipă, trebuie să sprijin această echipă. Frate Folkemberg, vreau să vă exprim sprijinul meu, acum cînd ați luat asupra dv. greaua răspundere de președinte al Conferinței Generale. Vom fi o echipă împreună și vom lucra spre slava lui Dumnezeu”.

Dr. F. Gilbert: „A sluji lui Dumnezeu și bisericii este un privilegiu deosebit. Avem multe de făcut și timpul pe care-l trăim este deosebit.

„Nu avem răspuns la toate problemele, dar Dumnezeu le are. Vă asigurăm că vă purtăm zilnic în rugăciunile noastre, căci vă iubim și marea noastră speranță este de a pregăti poporul lui Dumnezeu pentru iminenta Lui revenire”.

(Continuare în pag. 9-a)

Ajungând la milioanele Asiei de Sud

G. G. Christo
Președintele Diviziunii
Asia de Sud.

PUTEREA INFLUENȚEI

Cum se pot descrie țările Asiei de Sud? Cum ar putea cineva să prezinte problemele și chemările acestor țări? Cum poate cineva să răspundă nevoilor popoarelor ei?

India cu moștenirea bogată a unei civilizații antice și totuși cu disensiunile ei datorită diversității culturale, a limbii și religiei. Nepal și Butnan, monarhii închise ai căror conducători rezistă tuturor încercărilor de schimbare, surprimind orice influență a Evangheliei. Republica Islamică a Majdivelor doritoare să cucerească beneficiile democrației și a activității libere, temându-se totuși să aplice aceasta ca nu cumva aceste încercări să slăbească influența și puterea Islamului asupra populației lor.

Acoperind numai 2,5% din totalul suprafeței pământului, teritoriul diviziunii Asiei de Sud este căminul unui procent de 15% din populația pământului. În aceste țări au luat ființă unele dintre cele mai mari religii ale lumii: hinduismul, budismul, jainismul și sikhismul. Pe lângă cei 725 de milioane de adepți ai acestor religii, mai sînt 90 de milioane de musulmani și 25 milioane de creștini. Amestecați printre aceste mari religii, mai există sute de triburi animiste.

O altă formidabilă problemă ce stă în fața răspîndirii Evangheliei este multitudinea limbilor. India recunoaște 15 limbi oficiale, dar recensămîntul din 1971 a înregistrat 1662 limbi ce constituie limbile materne vorbite. Sărăcia ei vrednică de plin rivalizează cu parada vulgară ce se impune atenției. Puterea sofisticatei filosofii este neutralizată de masa de analfabeți și superstiția primitivă.

Cum să facă biserica față acestor nevoi? Unde să se găsească cele necesare pentru hrănirea a 40% din populația care se află sub nivelul de trai? Unde sînt condițiile necesare pentru educația a 50% a analfabeților din lume care trăiesc în aceste țări la sfîrșitul secolului? De unde să primească Diviziunea Asiei de Sud putere pentru a elibera pe nefericiții ce sînt robi unei vieți de sclavie? Unde să găsească capacitatea de a oferi un ajutor potrivit sănătății celor ce suferă de malnutriție și de bolile neștiinței? Este oare o parte a misiunii bisericii acoperirea acestor nevoi? Exemplul de slujire al Domnului Hristos ne spune că da, este.

Conducerea diviziunii recunoaște — omeneste vorbind — că rezervele și posibilitățile lor umane și financiare nu pot satisface aceste nevoi. Dar conducerea diviziunii este conștientă de faptul că cei 165.000 de membri ai diviziunii răspîndiți într-o mie de centre, prin Duhul Sfînt, pot deveni o influență spre schimbare a vieții celor din imediata lor apropiere.

Departamentul „Church Ministry” (Slujirea Bisericii), a luat inițiativa de a lansa un program care grupează comunitățile pentru un evangelism eficient. Departamentul a dezvoltat un index al creșterii comunității, un instrument pe care comunitatea să-l folosească pentru o auto-analiză și planuri. Pastorii și conducătorii de districte au pus în practică acest program. Un alt plan este acela care acordă comunității posibilitatea de a suporta sarcinile financiare ale programelor de creștere a bisericii și a mărturiei pe care comunitatea o are de dat.

Raportul subliniază experiența lui L. Basumasary, un pescar, membru al bisericii ce câștiga puțin (trei dolari pe săptămîină). De aceea își punea problema că nu poate da zece. Dumnezeu, spunea el, așteaptă oare de la mine să dau zece din cei trei dolari pe săptămîină? Dar hotărîndu-se, la îndemnul pastorului său să rămînă credincios cu cele ce sînt ale lui Dumnezeu, a făcut o experiență deosebită...., o duce mult mai bine acum. A fost promovat ca supraveghetor cu un salariu de cinci ori mai mare ca înainte. Ca urmare a programului stewardship, zeceia a crescut cu 45% în trezoreria Conferinței.

Departamentul „Church Ministry” (Slujirea Bisericii) și-a îndreptat atenția spre familie. Preocuparea de viața familiei. În fiecare an se sărbătorește ziua căsătoriei și se organizează seminarii premaritale care au ajutat pe mulți să descopere noi calități ale vieții.

Pentru tineret au loc congrese la nivel de Uniune. În 1987 în Uniunea de Nord, iar în 1988 în cea de Sud. După 25 de ani a avut loc un congres ce s-a ținut la Colegiul Spicer Memorial. O mie de tineri s-au strîns laolaltă cu ocazia acestui congres.

SECERIS 90
În perioada celor cinci ani (1985—1990) „Seceris 90” s-a încheiat cu 45.000 suflete sub obiectivul propus. Au fost pregătite programe video pentru evanghelizare.

În cadrul diviziunii acționează un coordonator pentru „Shepherdness International” din 1985, care se ocupă de rolul femeii în biserică. Se organizează seminarii pe această temă și se publică o revistă trimestrială pentru soțiile pastorilor.

Școlile aparținînd bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Asia de Sud încearcă să medieze în favoarea iubirii lui Dumnezeu și să îngrijească mii de copii. Jaya Sudha o studentă din Madras mărturisea: „N-am cunoscut pe Dumnezeu pînă cînd am intrat într-o școală adventistă”. Pentru Jaya, Dumnezeu era o ființă distantă, impersonală, răzbuțătoare și supărată... Pentru ea, închinarea era un mod de a conserva tradiția. În școala adventistă ea a descoperit un Dumnezeu cald, plin de iubire, atît de iubitor încît a dat totul pentru ea. Pentru ea, Isus era un prieten. Trecînd peste cele din trecut, Jaya a primit pe Isus ca Mîntuitor personal.

Sistemul educațional al diviziunii cuprinde peste 3.000 de profesori în 1989, față de 2.493 în 1985. Din aceștia 23% nu sînt adventiști, lucrînd pe baza unui contract la disciplinele: limbă, știință și matematică pentru care nu există cadre în biserică.

Biserica a luat legătura cu trei școli medicale din India pentru pregătirea lucrătorilor medicali și para-medicali pentru propria ei lucrare medicală. Cea mai înaltă pregătire educațională din Asia de Sud continuă să fie Spicer Memorial College. Ei doresc să dezvolte o educație academică superioară în domeniul științelor umaniste; să edifice o conducere eficientă pentru biserică; să contribuie la programe de cercetare și dezvoltare.

ZECE LUMINIȚE

În mijlocul unei populații numeroase zece luminițe ard încă în Banepa (Nepal), Jalandhar, Shmila, Hapur, Ranchi, Surat, Pune, Nuzvid, Bangalore și Ottappalam (toate în India), centre medicale ce au tratat în ultimii cinci ani 800.000 de pacienți. Deși sînt rău echipate și cu un personal redus, flacăra lor arde încă. Ele au efectuat, în aceeași perioadă de timp 72.000 intervenții chirurgicale, au asistat 18.000 de nașteri, 2.000.000 analize de laborator și 140.000 internări.

Scheer Memorial Hospital din Nepal s-a dezvoltat dintr-un spital rural cu 36 de paturi într-un spital cu 70 de paturi, bine echipat și cu un personal adecvat, vizitat de personalul ambasadelor, și demnitari ai regatului Himalaian, datorită ajutoarelor și subvențiilor primite din Germania și America (ADRA). O echipă de chirurgi din Australia specialiști în cardiologie a adus alinare multor suferinzi iar spitalul s-a îmbogățit cu aparatură modernă lăsată de această echipă.

Clinica din Hapur s-a dezvoltat. În prezent are 15 paturi, devenind „Mattison Memorial Hospital”, cu un laborator, un nou aparat X-Ray și un ECG. Aceleași lucruri se pot spune despre celelalte centre medicale din Ranchi, care țin și cursuri de instruire a surorilor medicale, un program de sănătate la nivelul maselor și are un

Diviziunea Asiei de Sud — India cu bogata și colorata ei vestimentație

servicii oftalmologice gratuit. Spitalul din Surat s-a modernizat având secția de urologie, ortopedie, neurologie, cardiologie, neuro-chirurgie și pediatrie. În 1989 școala de surori medicale a fost considerată de oficialități ca fiind cea mai bună din statul Gujarat.

Un nou spital s-a deschis la Kohlvad pe un teren donat de un musulman, construit de hinduși și încredințat adventiștilor să-l administreze.

În spitalul adventist din Pune s-a deschis un centru de refacere pentru alcoolici și drogați. În Bangalore este aproape terminată o clădire a spitalului. Șolia temperanței se vestește și apelează la popoarele Asiei de Sud. În marile centre aglomerate, în sate și orașe, anual se țin întâlniri și mulți sînt aceia care optează pentru o viață mai bună.

La cererea reginei Nepalului, Paul Dulhanty a schimbat viața celor ce se află în leprozeria Khokana Leprosery. A dărîmat clădirea veche cu patru etaje în care aceștia locuiau, o clădire de peste 125 de ani și a clădit în schimb 30 de case individuale, contribuind astfel la o mai bună și mai civilizată viață a acestora. ADRA a făcut mult pentru susținerea acestui program. Ca urmare a acestei acțiuni, regele din Bhutan a chemat pe Paul să discute cu el planuri pentru o acțiune similară în Bhutan.

ADRA a fost prezentă în cadrul diviziunii cu ajutoare în situații critice și de asemenea a finanțat un program de săpat fîntini în regiunile secetoase.

REVISTE PENTRU DISTRIBUIRE ÎN MASA

Casa de editură „The Oriental Watchman Publishing” care posedă un echipament tipografie modern, pregătește și tipărește reviste și broșuri pentru a fi distribuite în masa populației. Sînt pregătite manuscrise care să introducă Evanghelia în masa populației necreștine. În lucrarea de colportaj sînt angajați 208 evangheliști cu cărți, un număr dublu față de perioada 1980—1984. Este nevoie însă de mult mai mulți colportori. Cel puțin unul la un milion de oameni.

Activitatea radio este prezentă. Se transmit programe în cinci limbi pentru Asia de Sud și în acest an se mai adaugă două. S-au primit 12.000 răspunsuri din Asia și Africa. Vocea Profetică are peste 1.000.000 de cursanți, în perioada 1985—1990 din care 85.000 au absolvit. Din aceștia 2.430 au fost botezați. Conceptul Strategiei globale a fost primit cu entuziasm. Diviziunea

Asiei de Sud fiind recunoscătoare lui Dumnezeu pentru faptul că și-a găsit un loc în cadrul acestui program.

Astfel, biserica continuă să studieze, să trăiască și să se roage ca Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să conducă mai departe înaintarea Evangheliei. Misiunea Domnului Isus era împlinită atunci cînd orbii își căpătau vederea, schiopii umblau leproșii erau curățiți și săracilor li se vestea Evanghelia (Matei 11,5).

În decada aceasta în care am intrat, Biserica Adventistă din Asia de Sud va sărbători un secol de la venirea

primului misionar pe țărmurile Indiei. Dar lucrarea ce ne stă în față este acum mult mai mare. Un miliard de oameni cu 300 segmente sau grupe de populație a 1.000.000 sînt fără o prezență adventistă în mijlocul lor, iar religiile necreștine sînt ostile Evangheliei.

Omeneste vorbind sarcina este imposibil de realizat dar cu Dumnezeu nu există nici o neputință. Firmamentul celor aleși al Lui va cuprinde pietre prețioase din Nepal, Bhutan, insulele Maldive India și nenumăratele insule ale mărilor.

RAPORTUL DIVIZIUNII AFRICA-OCEANUL INDIAN

POPORUL NOSTRU ÎN MARȘ

J. J. Norley —
presedinte

Diviziunea Africa-Oceanul Indian a recunoscut imediat faptul că oamenii sînt catalizatorii schimbărilor. Pentru a beneficia de tot ceea ce lumea adventistă poate oferi la nivelul cel mai înalt, Diviziunea Africa-Oceanul Indian și-a menținut concepția internaționalistă în legătură cu forța de lucru, cu personalul ei.

Leon și Alice Burkarth au servit timp de 35 de ani lucrarea în Madagascar. Leon a venit la Șeoa secundară adventistă din Soamanandrany ca să învețe pe elevi arta lucrului manual. A lucrat mobilă și cherestea pentru acoperșurile caselor de rugăciune, din trunchiurile copacilor pe care el i-a plantat imediat după sosirea în Madagascar. Sub aceiași copaci, Alice Burkarth întindea zilnic o masă bogată în vitamine pentru mai bine de 200 de copii săraci.

În Camerun, la Yaounde, misionarul Aime Cosenday și scumpa sa soție sînt încă activi. Au venit în Camerun în 1937. În 1932, misionarul a ieșit la pensie, dar a rămas activ.

Membrii comitetului diviziunii noastre au venit din șapte diviziuni ale cîmpului mondial. Dar în Abidjan, ca și în cele șapte uniuni și cîmpurile lor locale, marea majoritate a persoanelor din conducere sînt din continentul african.

Intr-un efort de a vindeca efectele dezastruoase ale sentimentelor de clan, una din marile nenorociri specifice acestei părți a lumii, un număr din lucrătorii noștri s-a mutat în alte locuri ale diviziunii noastre din propriile lor țări, ca să lucreze. Șase lucrători ai diviziunii noastre sînt angajați în activitate evanghelică inter-diviziuni. Tineretul nostru este de asemenea angajat în marea lucrare de evanghelizare. Avem și femei în lucrare. Șeful revizor este sora Victoria Aryce,

B. Kazen este director ADRA; E. Rosamoely, director, cu probleme educației la nivel de uniune etc.

ÎN NOI TERITORII

Conduși de dorința de a duce Evanghelia la fiecare națiune din diviziunea noastră, în perioada 1984—1989, s-a intrat în noi cîmpuri în care nu eram prezenți pînă acum.

În regiunea Sub-Sahara, unde de cinci ori pe zi se aude chemarea la rugăciune a muzinului din înaltele minarete, lucrarea Evangheliei este foarte dificilă.

În alte uniuni, am avut mari bolezni asociate cu nume cunoscute ca C. Rock, L. Martell și programul Quiet Hour.

La 11 iunie 1988, la Niamey, capitala Nigerului, Daniel Cordas, fostul președinte al Uniunii Sahel, a botezat nouă persoane. În Niger, s-a intrat în 1986, odată cu deschiderea unui oficiu ADRA. În februarie 1989, Biserica Adventistă de Ziua a fost oficial recunoscută ca organizație. În fiecare Săbădă, 40 de persoane se întîlnesc în capitala țării.

Paulo Leitao, noul președinte al Uniunii Sahel, arată că numărul membrilor din Benin s-a dublat. În Insula Capului Verde, în ciuda imigrării locuitorilor, numărul de membri a crescut de la 935 la 1.210. Uniunea Sahel a adăugat 3.197 membri la totalul membrilor diviziunii. Puțin... dar într-o țară musulmană, o biruință globală.

RETROCEDARE CU MULȚUMIRI

Mulți ani, Spitalul adventist din Ile-Ife a fost unul dintre cele mai bune spitale din Nigeria. Acum 14 ani, el a fost luat de guvern. După 12 ani, a fost mare spital ne-a fost retrocedat și deși a fost mult deteriorat, el a început să-și revină.

În capitala Liberiei, un nou spital — Cooper Clinic — a început să funcționeze sub administrația Uniunii Africii de Vest.

Biserica încurajează activitatea evanghelică laică. S-au ținut cursuri speciale pentru evangheliști laici și, la rândul lor, ei înșiși au ținut campanii evanghelice. Ca urmare, într-un Sabat din octombrie 1988, 1.000 de persoane s-au adăugat bisericii, un eveniment unic în istoria lucrării noastre din această parte a lumii. La Tananarive, capitala Madagascărului, singurul loc care putea cuprinde pe toți candidații la botez a fost bazinul militar din centrul orașului. Opt mii de locuitori ai capitalei au participat la acest botez, care a fost televizat, așa că întreaga țară a putut să ia parte la acest serviciu divin. Uniunea Oceanului Indian a contribuit cu 142.274 de membri la totalul diviziunii.

În perioada 1984—1989, s-a făcut o deosebită lucrare printre pigmeii și mahomedani. În prezent, avem comunități de pigmeii în mai multe localități din Zair, Ruanda, Burundi, Camerun și Republica Africa Centrală. Recent, ministrul burundez al problemelor sociale a adus mulțumiri bisericii pentru activitatea și eforturile depuse pentru îmbunătățirea vieții acestora.

Solia adventă penetrează și pe calea undelor în țările islamice din Uniunea Sahel. Audiția este foarte bună și sute de scriori vin din partea ascultătorilor.

Pe lângă programul zilnic de o oră în limba franceză, ce se transmite în Africa Centrală și de Vest de la o stație comercială din Gabon, mai avem un program de o oră în engleză de la același post. Sute de mii de ascultători studiază solia prin cursurile prin corespondență.

CREDINCIOȘIE ÎN TIMPURI GRELE

Practic, în fiecare țară din diviziunea noastră, seceta, instabilitatea sistemelor politice ca și recoltele proaste dau loc la șomaj, inflație, devalorizare etc.

În ciuda tuturor acestor probleme economice, membrii noștri au continuat să dea cu credincioșie lui Dumnezeu zecimea și darurile lor. Ca urmare, Conferința Ghana de Sud și Conferința Nigeria de Vest se susțin singure, ridicându-se astfel la cinci numărul conferințelor ce se susțin singure. Suma darurilor din perioada trecută (1984—1989) care a intrat în trezoreria bisericii a fost de 18.670.403 dolari.

În prezent, diviziunea noastră are un frumos sediu la Abidjan, Coasta de Fildeș, care găzduiește nu numai personalul internațional, ci și Studioul Adventist de radio și comitetul coordonator al lucrării de colportaj din Africa.

O CREȘTERE FENOMENALĂ

Din primele ei zile, Diviziunea Africa-Oceanul Indian a fost diviziunea care a crescut cel mai rapid. Dacă în 1985, s-au primit prin botez 67.019 persoane, în 1989 a crescut la 90.003 persoane. Deci, o creștere de 75%. Membrii noștri au crescut de la 374.000 la peste 800.000.

În Ruanda, una dintre țările cele mai mici, avem un număr de 205.316 membri, făcând ca biserica noastră să fie a doua ca mărime din țară. R. Peck, președintele conferinței, raporta organizarea a 108 noi comunități, cu un total de 99.786 noi membri botezați. Un tânăr membru laic a dat lecturi biblice și a ținut campanii evanghelice, având ca rezultat 620 de botezuri. În ultimii șase ani, colportorul I. Yokoba a câștigat 843 persoane.

În Uniunea Zair, T. Kabongo, profesor universitar din regiunea Kasai, a câștigat mai bine de 800 de persoane. Uniunea Zair este prima în câștigarea de suflete, raportând 115.405 botezuri în ultimii cinci ani.

În ciuda faptului că pigmeii se tem de apă, în perioada 1984—1985, 150 de pigmeii au fost botezați în Zair, 400 participând la serviciile divine din Sabat în 29 de locuri organizate în pădurile unde locuiesc ei.

INSTANTANEU C. G.

Delegați din Ghana la lucrările Sesiunii Conferinței Generale

În Uniunea Nigeria s-au botezat în aceeași perioadă de timp 32.551 de persoane și ca rezultat al activității unor evangheliști ca Jos Jones, Roy Petterson, Sherman Nagel și alții.

ÎN EDUCAȚIE, REZULTATE FERME

În domeniul educației, planurile de perspectivă cuprind programe pentru obținerea M. A. (Master of Arts) în religie la Universitatea Adventistă din Africa Centrală și la Seminarul Adventist din Africa de Vest. De asemenea, ridicarea Colegiului Vally View la nivelul de colegiu-senior.

Educația tehnică și vocațională s-a bucurat de asemenea de atenție. La trei instituții (din Zair — Lukanga, din Ghana — Techiman; Bazega din Burkina — Faso), numărul studenților s-a dublat.

Seminarul Adventist din Africa de Vest, după treizeci de ani de existență, acum are un complex al bisericii care va permite o bună instruire a pastorilor. Universitatea Adventistă din Africa de Vest are în prezent 317 studenți veniți din 16 țări africane. Cu 130 de tineri care au absolvit și au mers în cîmp. Mulțumim lui Dumnezeu că sumele investite încep să aducă roade.

Uniunea Africa Centrală este mîndră de Colegiul Adventist de la Yaounde, la care fr. Wilson a inaugurat noi facilități moderne. Se consideră că programul și proiectele școlii vor atrage atenția populației și chiar șeful statului va ajuta Uniunii Africii Centrale să-și atingă ținta în cadrul planului „Seceriș 90”. În cadrul șco-

lilor și colegiilor diviziunii, 2.380 de studenți au fost botezați.

ACTIVITATEA PUBLICISTICĂ. Cu ajutorul internațional s-au ținut opt seminarii pentru colportori, stabilindu-se o creștere între 19 și 187. Ca urmare a activității colportajului, au fost botezate 4.463 persoane, dublu decît în perioada anterioară. În ultimii cinci ani, au fost botezate 12.378 persoane ca urmare a activității evangheliștilor cu cărți.

ADRA are în diviziunea noastră un program de ajutorare cu surse de apă și cultivare de legume în sezonul uscat al anului. ADRA funcționează în 20 de țări ale diviziunii cu 12 mii multe decît în 1985. În martie anul acesta, ADRA din Guineea a fost aleasă să administreze ajutorul internațional acordat multor refugiați liberieni din această țară. ADRA Guineea mai are un proiect prosper de legume pentru sezonul uscat ca și un altul la Fokuba.

Bazega din Burkina-Faso este o mare oază într-un pămînt arid. Treisprezece ani în urmă, biserica a înființat aici, pe un teren de 50 ha, școala de instruire în horticultură, care și-a câpătat o reputație națională. Ea a fost premiată de Organizația Internațională Bank Aid pentru rolul ei exemplar în prevenirea foametei.

În Tago, în ultimele cinci luni, Jim Rankin a cultivat o serie de vegetale sculete. Observatorii au fost foarte uimiți de cele ce s-au putut recolta după un petec de teren arid. ADRA a avut și are un program masiv de ajutorare. Pînă în prezent, ea a transmis ajutoare și a pus în acțiune proiecte de peste 10 milioane dolari.

„SECEȘIȘ 90”

Diviziunea se îndreaptă categoric spre 1 milion de membri. Ne dăm seama care este impactul acestor noi convertiți asupra infrastructurii bisericii? Puține din capetele noastre fac față aflului de membri. Multe grupe sînt fără capete și se adună pe sub copacii din pădure. Gîndiți-vă ce se întimplă cînd o comunitate își dublează numărul de membri și membrii cei noi nu au mijloace să-și construiască o nouă casă de rugăciune. De asemenea, aflul de membri cere un număr sporit de pastori pentru instruirea și deservirea lor. Nu avem personal calificat care să se ocupe cu instruirea unui număr sporit de tineri pentru a face această lucrare. Această situație poate duce la existența unui număr de membri care să nu fie bine educați și instruiți în adevărul Scripturii.

La 24 octombrie 1987, noul președinte al celei de-a treia republici din Burundi, Pierre Buyoya, a invitat pe președintele Misiunii Adventiste din Burundi, Silas Senkomo, să se alature pe podium în timp ce anunța public că Biserica Adventistă este liberă din nou să funcționeze, să se închine și să lucreze. După patru ani de persecuție, ușile s-au deschis și toate clădirile, fondurile și lucrurile au fost retrocedate. Ținta bisericii pentru Seceriș 90 a fost de 20.000. Cînd biserica din Burundi a fost scoasă în afara legii, adventiștii erau prezenți numai în 15 provincii ale țării.

Acum sîntem prezenți și lucrarea este prosperă în toate provinciile țării.

discuția adunării. Propunerea este ca acest material să fie acceptat. Președintele ședinței constată că mai sînt încă 13 persoane înscrise la cuvînt de ieri, duminică. Se dă cuvîntul celor înscrși pe listă. Fr. Garbi, conducăto-

blema noastră este liberalismul consistent, persistent, continuu și viclean. Există în biserică o mentalitate care nu dorește nici o structură, nici o regulă, nici o lege și nici un parametru. De ce ne-am teme să codificăm acest cel mai important punct

A ȘASEA ÎNTILNIRE DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

Pr. Kenneth Wood prezintă activitatea sesiunii Conferinței Generale din 9 iulie 1990, arătând că în 1926, la Conferința Generală de la Milwaukee numărul membrilor bisericii era de 250.988. Astăzi sînt peste 6.000.000, o creștere de 2.400%. Numărul membrilor botezați în patru ani (1922—1926) însuma mai puțin de 100.000, astăzi numărul acesta se egalează în mai puțin de 64 de zile. În ultimul Sabat, la Conferința de la Milwaukee au luat parte 2.622, la Indianapolis au fost mai bine de 40.000 de participanți. Da, biserică a crescut și crește Dumnezeu să fie lăudat.

Lucrările sînt precedate de ora serviciului divin de rugăciune. Fr. Enoch Oliveira, vice-președinte al Conferinței Generale, a vorbit despre „Împlinirea Profeției”. După 146 de ani noi încă proclamăm iminenta revenire a Domnului Hristos cu același zel și aceeași ardoare ca și pionierii și părinții noștri (predica se publică a parte).

J. Mayer conduce programul muzical și anunță apoi imnul de deschidere. Rugăciunea este înălțată în limba malgășe. Fr. C. Tolicci s-ar fi bucurat enorm, ar fi întîlnit, dacă ar fi fost în viață și prezent aici, pe frații și surorile lui Malgășe, pentru care a lucrat cu multă dăruire. Dar se vor întîlni pe Noul Pămînt și bucuria va fi deplină.

Președintele acestei întîlniri este fr. C. B. Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale. El adresează delegaților un cuvînt de bun venit la lucrările zilei de astăzi. Dînsul amintește că se vor continua discuțiile de ieri, pe marginea documentului cu privire la păzirea Sabatului și apoi problema Statute și Regulamente (Constitution and Bylaws). Dar fr. B. B. Beach va prezenta un oaspete. El îl prezintă pe A. Lee secretarul general al Convenției Mondiale a Bisericii lui Hristos. Se amintește că oaspetele a fost ca observator și la ultimele două Sesiuni ale Conferinței Generale. Oaspetele arată că este prezent ca urmare a invitației fr. B. B. Beach care este și secretarul unui grup la care amîndoi aparțin și anume Secretariatul pentru Comuniune a Lumii Creștine, care se întîlnește anual pentru a împărtăși credința noastră și pentru comuniune frățească. „Rog pe Dumnezeu să binecuvînteze din belșug această mare Conferință, căci în adevăr este bine și plăcut ca frații să locuiască împreună în unitate”.

C. B. Rock roagă pe fr. F. G. Thompson să prezinte din nou documentul cu privire la Sabat care este în

rul misiunii din Israel declară că susține documentul, dar face remarcă că nu există nici o referire în document cu privire la poporul Israel, căci Sabatul este punctul principal care ne unește cu poporul Israel. Fr. Garbi cere, de asemenea, să se prezinte 2—3 exemple despre cazul în care o persoană renunță sau își pierde slujba din cauza Sabatului și, fiind angajat în biserică, într-o instituție sau într-un loc în care i se cere să lucreze și Sîmbăta, așa cum este în document: Fr. C. B. Rock invită pe G. W. Reid să răspundă. Acesta spune că documentul nu este destinat să fie o declarație completă cu privire la observarea Sabatului, nu este destinat să fie folosit într-o manieră legalistă. Este o declarație generală, ca urmare a cererii din multe părți ale lumii, cu privire la întrebarea pusă. Cred că F. B. Holbrook poate să ne dea răspuns. El spune că ar fi cazul unei persoane ce face de pază într-o instituție neadventistă. Devenind adventist se angajează într-o instituție adventistă tot la pază și atunci trebuie să i se acorde posibilitatea să păzească Sabatul așa cum trebuie.

C. Parry arată că cei ce sînt în contact cu masa membrilor știu că aceștia pun întrebări și avem obligația să răspundem acestor întrebări. Propun ca să se facă un preambul la acest document care să facă să dispară îndoielile acelor care cred că prin acest document coborîm sau degradăm eficiența Scripturii și a Spiritului Profetic. Acest preambul ar putea arăta astfel: „În conformitate cu Biblia și Spiritul Profetic, următorul document poate servi ca ghid pentru unele întrebări puse cu privire la păzirea Sabatului. Acest ghid nu anulează dreptul fiecărei persoane de a urma dictatul propriei sale conștiințe conduse de Duhul Sfînt”. (propunerea se votează).

Se propune, de asemenea, să se revadă următoarele cuvinte „aprobă următorul amendament” și să se înlocuiască cu „ia act de primirea următorului document”. Propunerea se susține.

Așa cum am mai spus, acest document a declanșat discuții. C. Murray avea perfectă dreptate cînd spunea că dacă ne uităm la istoria poporului iudeu din Egipt și pînă în perioada regilor, problemele ce au confruntat pe conducători și popor au fost Sabatul și idolatria. Nu ne-am schimbat prea mult. Problemele din zilele de pe urmă sînt călcarea Sabatului, spiritul lumesc, și idolatria. Legalismul nu este problema noastră. Pro-

din doctrina noastră și să-l standardizăm pentru cîmpul mondial?

S-a replicat (C. Scriven) că avem nevoie de standarde dar trebuie să urmăm exemplul Domnului Hristos, care S-a luptat împotriva atitudinii fariseice de a codifica în detaliu ceea ce Domnul Isus Hristos, Dumnezeu dorea să constituie bucuria noastră. S-a insistat (Maria Fernandez) ca recomandarea să fie transmisă bisericii. Documentul este bazat pe Biblie și Spiritul Profetic. Se subliniază, pe bună dreptate (J. V. Stevens) că adesea în cazul în care trebuie să apărăm păzirea Sabatului în fața tribunalului, sîntem adesea întrebați dacă biserica dv. are o declarație care să constituie un ghid în legătură cu Sabatul? Dacă este o problemă așa de importantă, de ce nu aveți? Avem nevoie, deci, de un document. Avem nevoie de o declarație care să precizeze poziția noastră.

O serie de vorbitori au susținut declarația și au vorbit în favoarea ei. „Pentru mine (J. M. Long) acest document este valoros. Sper că se va vota”. „Pluralismul devine plaga bisericii de astăzi (M. L. Mills). Sîntem sensibili față de legalism. Cred că este un document bun bazat pe Biblie și Spiritul Profetic. El ne poate fi de folos pentru a clarifica confuzia din biserică”.

M. G. Harding susține documentul și propune ca să se specifice în document cum că „descurajăm intervențiile chirurgicale electivă și indicate în ziua de vineri” (se susține și votează).

Se mai fac propuneri pentru unele schimbări de cuvînt dar delegații au votat împotriva. Discuții lungi pro și contra. Dar a fost un fapt pozitiv acela că majoritatea vizibilă a acelor ce au luat cuvîntul au vorbit în favoarea documentului.

La momentul acesta, Comitetul de Numiri are un raport de prezentat în legătură cu vicepreședinții Conferinței Generale. După o prezentare făcută de fr. R. Folkemberg, U. C. Beardsell dă citire următoarelor propuneri:

Vicepreședinți ai Conferinței Generale: M. A. Bediako, R. J. Kloosterhuis, K. J. Mittleider, R. S. Ransolin, C. B. Rock.

Președintele Diviziunii Euro-Africa — E. Ludescher.

Președintele Diviziunii Nord-Americana — A. C. Mc. Clure.

Președintele Diviziunii Pacificului de Sud — A. E. Birch

Președintele Diviziunii Asiei de Sud — M. E. Chierian

(Continuare în pag. 14-a)

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

IL VOM VEDEA ÎN ÎMPLINIREA PROFEȚIEI

Solia
devoțională
prezentată
luni
dimineața
9 iulie 1990

de

Enoch Oliveira,
Vice-președinte al
Conferinței Generale

Marlyn s-a sinucis ! Marlyn s-a sinucis ! "Șocați de știrea tragică, oamenii se îngrămădeau să cumpere ziarul Chronicle din San Francisco. Era dis de dimineață în ziua de 6 august 1962 pe când intram pe ușa unui hotel din San Francisco, California și am auzit băieții ce vindeau ziare strigând știrea cuprinsă în titlul ziarului.

În ciuda unui venit destul de mare, a frumuseții ei fizice și a unei mari popularități, Marlyn Monroe nu s-a bucurat niciodată de o pace lăuntrică. Ea se putea odihni noaptea numai dacă lua medicamente tranchilizante și folosea stimulenți pentru a-i da energia de care avea nevoie ca să-și aducă la îndeplinire lucrările zilnice. Dar fericirea, pe care o căuta cu atita sîrguință, poate fi găsită numai în Hristos.

Cît de singură trebuie că s-a simțit Marlyn în aceea ultimă noapte a ei. Cînd ne simțim singuri și năpăstuiți, trăind zile încărcate de nori de tristețe și nopți întunecoase de neliniște, trebuie să ne reamintim că ne putem încrede în făgăduință : „Și iată Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului" (Matei 28,20).

Noi știm nu numai că Domnul va fi lingă noi ca să ne ajute, Să se ocupe de problemele și dezamăgirile noastre zilnice, dar El se va întoarce în curînd în această lume ca să-și stabilească împărăția. Atunci toate necazurile vieții vor fi uitate și nedumeririle vor dispărea. Atunci cea mai plăcută speranță a noastră se va realiza iar visurile noastre se vor transforma în realități.

Aceasta nu se bazează pe vreo dogmă sau tradiție bisericască, ci pe autoritatea Cuvîntului

tului lui Hristos, a îngerilor și a apostolilor. Adresîndu-se ucenicilor Săi într-un moment solemn, încărcat de tensiune și teamă, Domnul Isus a zis : „Să nu vi se tulbure inima... Mă voi întoarce." (Ioan 14, 1—3).

Cu o convingere contagioasă îngerii au anunțat la înălțarea Domnului Hristos : „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer" (Fapte 1,11).

Pavel, apostolul neamurilor vestește : „Căci însuși Domnul... Se va pogori din cer și întii vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tes. 4, 16,17).

De la Petru cu ascuțitul său simț al viitorului, avem următorul îndemn : „Pocățiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se steargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviere, și să trimită pe Cel ce a fost rînduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Hristos" (Fapte 3,19,20).

Ce am mai putea spune de Ioan, ucenicul iubit ? Credea el oare în această făgăduință ? „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea, și cei ce L-au străpuns" (Apoc. 1,7).

FĂGADUINȚA DE-A LUNGUL VEACURILOR

Atît de vital, de important, a fost acest mesaj — „Domnul vine" încît predicatorii din primul veac al erei creștine au fost în stare să electrizeze lumea romană cu vibranta lor solie.

Închisoarea, tortura și chiar martiriul nu au fost în stare să oprească entuziasmul și zelul

lor. Cu o hotărîre uimitoare ei au mers din loc în loc, inspirați fiind de cele două cuvinte aramaice care pentru ei erau asemenea unui strigăt de luptă: **MARANATA** (Domnul vine).

Cu trecerea anilor, totuși, „Binecuvîntata nădejde” și-a pierdut importanța ei. Speculațiile teologice și interpretările alegorice au acționat împotriva zelului advent și întinericului religios s-a lăsat peste popoare. Lumea era acoperită de nori. Lampa, lumina profeției a încetat să mai lumineze și perspectiva revenirii Domnului Hristos și-a pierdut interesul.

Veacuri mai târziu reformațiunea a reaprins flacăra speranței revenirii Domnului Hristos. Cu o putere convingătoare și o încredere nezdruincată, Luther și asociații lui au răsturnat structura medievală proclamînd îndreptățirea prin credință și nădejdea lor în revenirea Domnului Hristos.

Dar în secolul al XVIII-lea mulți savanți au fost seduși de speranța „epocii de aur”. În locul escatologiei biblice ei învățau ideea unui mileniu pe acest pămînt în care va domni pacea, prosperitatea și dreptatea socială. Și cu această utopie flacăra nădejzii advente a început din nou să pîlpiie și aproape că s-a stins.

TREZIEREA ADVENTĂ

Prima parte a secolului al XIX-lea, a fost caracterizată printr-o reînviore a religioasă interconfesională, inspirată de idealul „binecuvîntatei speranțe”. Efectele cruzimilor săvîrșite în timpul zilelor furtunoase ale revoluției franceze și devastările războaielor napoleoniene, încă mai cutremurau lumea, pregătind calea pentru marea redeșteptare adventă.

Din această reînviore a ultimului secol a ieșit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cu apocaliptica ei proclamare în cadrul întregii solii îngerești.

De fapt, după marea dezamăgire de la 1844 și regretabila fragmentare a mileritilor, Dumnezeu. Și-e întins mina plină de har și putere. Ca olar divin, El a luat fiecare ciob și și-a remodelat biserica, iluminînd-o cu noi descoperiri ale voinței Sale. Și cu puterea brațului Său, El a îndreptat-o spre orice „nați-

une, limbă și norod” (Apoc. 14, 6). pentru a lumina lumea cu slava soliei Sale.

În ciuda apostaziei, a batjocurei și a disprețului, James și Ellen White, Joseph Bates, Hiram Edson, John Andrews și o oaste de alți predicatori credincioși, însuflețiți de o convingere atotputernică, au transformat dezastrul de la 1844 într-o mișcare puternică cunoscută pentru simțul ei remarcabil, pentru misiunea și destinul ei.

Ei au avut succes în acțiunea lor misionară pentru că nu predicau „niște basme meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1,16), ci au predicat „cuvîntul cel temeinic al profeției” (vers. 19).

Cu toate acestea, după 146 de ani proclamăm noi, încă iminenta revenire a Domnului Hristos cu același zel și căldură ca și pionierii noștri? Ne pregătim noi oare pe noi pentru uluitoarele evenimente ce sînt gata să izbucnească pe pămînt? Sau am devenit nepăsători, lumești, mulțumiți de noi înșine și atît de familiarizați cu solia și predicarea noastră profetică încît și-a pierdut importanța pentru noi?

Sucesiunea alarmantă a recentelor evenimente ne aduce în minte convingerea puternică a faptului că Domnul Hristos este gata să pună în mișcare triumfală Sa revenire în această lume. Violența războiului, prezența sinistră a sărăciei și foa-

A CINCEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU

— Urmare din pag. 3 —

B. Reaves: se propune, de asemenea:

— Diviziunea Africa-Oceanul Indian, președinte: Jacob J. Nortey.

— Diviziunea Africa de Est, președinte Bekele Heye

— Diviziunea Orientului Independat, președinte Oltis C. Edwards.

— Diviziunea Inter-Americană, președinte George W. Brown.

— Diviziunea Uniunii Sovietice, președinte M. P. Kulakov.

— Diviziunea Americii de Sud, președinte Joan Wolff.

— Diviziunea Trans-Europeeană, președinte Jan Paulsen.

Toate aceste propuneri au fost susținute și votate. După care fr. D. Clark înalță o rugăciune de binecuvîntare la încheierea lucrărilor din această zi. Seara de la orele 19,30 Festivalul Internațional al Misionarilor. Pe podium se vor prezenta diviziunile Asiei de Sud și Africa-Oceanul Indian.

D. POPA

metei, intensificarea calamităților naturale, explozia urbanistică, sinuciderea ecologică, declinul religios, creșterea decăderii morale și multe alte semne arată spre apropiata împlinire a aceluia strălucit sfîrșit.

„AMIN, VINO DOAMNE ISUSE”

Generația noastră este marcoră a răspîndirii demenței în societatea noastră asemenea focului sălbatic.

Un uragan de violență mătură lumea. Un flux mereu crescînd de delictvențe sapă la temelie structurii noastre sociale. Această realitate înspăimîntătoare ne face să repetăm ruga apocaliptică: „Amin, vino Doamne Isuse” (Apoc. 22,20).

Nu putem ignora faptul că în lumea de astăzi masele de oameni sînt cuprinse în strînsărea nemiloasă a foamei. De fapt, mai bine de 500 de milioane de oameni — bărbați, femei și copii — în această dimineață tîm cu mîinile tremurînde farfurile goale. Aceștia sînt simbolul mizeriei ce amenință pacea socială a lumii. Această situație mișcătoare ne obligă să ne ridicăm vocea, rugîndu-ne: „Amin, Vino, Doamne Isuse.”

După autoritățile medicale, există numai în Statele Unite un milion de oameni afectați de virusul SIDA. Dintre aceștia mii vor muri în următorii cinci ani în împrejurări dintre cele mai nefericite. O, cît de pline de însemnătate sînt cuvintele: „Amin, Vino, Doamne Isuse!”

Situația lumii este întunecată, viitorul civilizației este întunecat, natura omului este coruptă, bisericile sînt fără putere, sistemele filozofice inadecvate, inima omului încă este necredincioasă. Privind la disperarea lumii, nu putem decît să strigăm din nou: „Amin, vino, Doamne Isuse.”

Privind la panorama prezentă a lumii religioase, putem înșelege mai bine întrebarea pusă de Isus Hristos: „Cînd va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pămînt?” (Luca 18,8). Mulțimi de creștini astăzi nu fac decît să poarte hainele religiei. Ei se declară a fi religioși dar nu au spiritualitate. Ei au o formă religioasă fără vitalitate devoțională. Ei au un crucifix,

fără însă a avea un Mîntuitor plin de milă. Ei au altare fără a avea însă pe Marele și Iubitorul Mare Preot. Cît de potrivite sînt cuvintele lui Ioan : „Amin ! Vino, Doamne Isuse !”

Descriind zilele noastre, E.G. White declara : „Venirea Domnului este mai aproape de încheierea ei. Fiecare veste despre o calamitate pe mare sau pe pămînt constituie o mărturie a faptului că sfîrșitul tuturor lucrurilor este aproape. Există oare vreun creștin a cărui puls să bată mai tare atunci cînd anticîpează marile evenimente ce se deschid înaintea noastră ?

Domnul vine. Auzim pașii Dumnezeului ce se apropie, venind să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei” (Ev. 219). Știind că ziua Domnului este aproape, credincioșii din întreaga lume să-și unească vocile cu apostolul Ioan într-o rugăciune plină de bucuria speranței : „Amin ! Vino, Doamne, Isuse !”

O SARCINĂ EXTRAORDINARĂ

Noi trebuie să veghem în vederea venirii Împărăției. Trebuie să vestim zorii zilei. Uneori noi spunem prea mult des-

pre noapte și prea puțin despre dimineață, prea mult despre întinericul ce acoperă lumea și prea puțin despre splendoarea crescîndă a acelei zile.

Pentru mulți marea tragedie ce caracterizează zilele noastre nu se află în mulțimea crescîndă a crimelor, nici în declinul morali și nici chiar în posibilitatea unui holocaust nuclear, ci, mai degrabă în absența speranței. Herbert Nerman, un ambasador canadian, s-a sinucis lăsînd următoarele rînduri : „Nu am o altă alternativă. Trebuie să mă sinucid, căci nu pot trăi fără speranță...”

Este tirziu. Zilele de necazuri ce au fost de mult profetizate sînt chiar înaintea noastră. Ziua cea veșnică este gata să înceapă. Ceea ce trebuie să facem, să facem, repede. Dacă pierdem simțămîntul acesta al urgenței, pierdem chiar esența adventismului.

Nu putem amîna împlinirea marelui însărcinări ce ne-a fost încredințată. Acum este timpul ! Să ne așezăm pe noi înșine, viața și mijloacele noastre în mina cea puternică a lui Dumnezeu, și ochii noștri vor vedea minunile evanghelizării. Acesta este momentul cel mai glorios

din istoria Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Mii de suflete vor fi convertite într-o zi. Nu visez. Vorbesc despre lucruri reale. Biruințe cum nu s-au cunoscut mai înainte în istoria noastră vor fi văzute în generația noastră. Nu vorbesc despre utopii. Eu vorbesc despre realități realizabile. Serva Domnului spunea : „Am văzut că acest mesaj se va încheia cu putere și tărie care va întrece cu mult strigătul de la miezul nopții” (E.W./378).

Eu cred în această făgăduință a lui Dumnezeu. Da ! Cred că solia noastră merge spre încheiere cu o mare manifestare a puterii lui Dumnezeu. Asemenea unui foc sălbatic, această mare speranță se va răspîndi de la inimă la inimă, de la ușă la ușă, de la oraș la oraș, de la națiune, la națiune. Lumea întreagă va fi iluminată de splendoarea, strălucirea și slava speranței noastre. Aceasta face Dumnezeu și ce minunat vîd ochii noștri lucrul acesta.

Fie ca Bunul Dumnezeu, în mila Sa, să ne trezească la o nouă viziune și să ne trimită din locul acesta să vestim cu o convingere înflăcărată speranța ce arde în inimile noastre.

tru-cit această sesiune a ales un comitet pentru „Constitution and Bylaws” se propune trimiterea acestor două articole spre restudiere, acestui comitet. După discuții, îndelungi, propunerea se votează.

F. G. Thomas prezintă art. IV (se referă la Sesiunea Conferinței Generale și la alegerea delegaților și numărul delegaților). Se face propunerea ca

procent de 25% permite Comitetului Conferinței Generale să-l distribuie diviziunilor (la cererea acestora), dar că acest procent de 25% însumează la actuala sesiune 529 de delegați, un mare procent din ei fiind din America.

M. Ming, arată că propunerea este să se limiteze numărul delegaților la 1.000. El propune nu 1.000 ci 2.000 ca

A ȘAPTEA ÎNTÎLNIRE DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

Rugăciunea de deschidere a fost înălțată în Pidgin English de către fr. V. Fala, fr. Enoch Oliveira, vice-președinte al Conferinței Generale conducerii și a comitetului executiv al Conferinței Generale cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale.

Art. II definește scopul Conferinței Generale ca organism al Bisericii. În

acel procent de 25% de delegați prevăzuți la pag. 31 rîndurile 8—18 să rămîna la dispoziția Comitetului Conferinței Generale pentru a fi distribuite (propunerea se susține).

În discuțiile purtate s-a făcut remarca cum că se merge pe scăderea numărului de delegați la Conferința Generală. Fr. Oliveira atrage atenția asupra faptului că sîntem o biserică mică și nu ne putem permite — din motive financiare — să avem mai mult de 2.000 delegați la Sesiunea Conferinței Generale. Fr. R. Rupp (directorul Combinatului poligrafic din Hamburg) face apel la operativitatea lucrărilor căci agenda este mare. Se subliniază de asemenea că se reduce numărul delegaților din afara Statelor Unite. F. G. Thomas admite că acest

biserica să fie reprezentată în mod satisfăcător. Propunerea se retrage și întreaga problemă este retransmisă comitetului „Constitution and Bylaws”.

Articolul IV, secția 3 vorbește despre modul de votare. Se propune ca toate hotărîrile să se voteze prin ridicare de mîni și nu prin viva-voce. (propunerea se votează).

S-a mai hotărît de asemenea ca să se limiteze la 3 minute intervențiile delegaților la problemele de pe agendă.

Cu aceasta se încheie cea de a șaptea ședință a Sesiunii Conferinței Generale. Rugăciunea de binecuvîntare a fost rostită de fr. R. Reid.

În programul serii începînd cu orele 6,45 (18,45) un deosebit de plăcut program muzical a prefațat fes-

(Continuare în pag. 14-a)

Mare este Dumnezeu

Erwin Ludescher
Președintele Diviziunii

Fără îndoială că Diviziunea Euro-Africa este un cîmp ce ridică probleme, cu 26 de țări și aproximativ 390.000.000 locuitori. Cel ce vizitează această diviziune va fi surprins de varietatea culturală, a limbilor vorbite și mentalităților. Este în adevăr o organizație unică cu extraordinare posibilități.

Să privim la statisticile diviziunii noastre cu teritorii în Europa de răsărit și apus și pe continentul African. Stăm în fața unei lucrări neterminată a cărei realizare depășește posibilitățile omenești. Singura soluție este aceea de a ne supune în totul lui Dumnezeu. Să punem în mîna lui Dumnezeu „cele cinci pîini și doi pești” ale noastre (Matei 14,16—18), căci în mîna noastră nu valorează nimic. În mîna Lui însă devin hrană pentru mulțimi de oameni.

EVANGHELIZAREA — PRIMA PRIORITATE

La începutul acestei perioade de cinci ani am făcut planuri pentru o puternică evanghelizare în cadrul Uniunilor, Conferințelor și instituțiilor. Seminarul „Maranta” au fost ținute cu rezultate încurajatoare. Un nou material Daniel și Apocalips traduse în diferite limbi a fost pus la dispoziția pastorilor noștri, a evanghelizatorilor și membrilor bisericii. Au fost create, de asemenea, cercuri de studii biblice. Ținta noastră pentru „Seceris 90” a fost 85.000 de botezuri. Niciodată pînă acum în istoria diviziunii noastre nu am avut un asemenea obiectiv. În iulie 1985 totalul membrilor din Diviziunea Euro-Africa era de 248.254. În septembrie 1989, numărul total al membrilor era de 302.039, un plus de 68.322 de suflete.

În acest interval de timp sîntem prezenți în Gibraltar și Malta, teritorii în care pînă acum eram lipsă.

Uniunea elvețiană și Conferința elvețiană de limbă germană au început să lucreze în Linchestein acum doi ani. În prezent în acest principat există o grupă de cinci credincioși adventiști și 10—15 persoane interesate de adevăr.

INSTITUTUL MOBIL DE EVANGHELIZARE

Primul institut de evanghelizare a avut loc la München 1986, sub conducerea evanghelizatorului Mark Finley. La el au luat parte 25 pastori și la sfîrșitul cursurilor au fost botezați 68 de persoane.

Încurajați de acest succes am organizat propriul nostru institut mobil de evanghelizare ce din ianuarie 1987 funcționează sub conducerea lui Brad Torp și a soției sale, care a lucrat mai înainte la Institutul Diviziunii Nord Americane din Chicago. Viena (Austria) Zürich (Elveția), Berlin (Germania), Marsilia (Franța), Porto (Portugalia), iată locuri unde acest institut și-a ținut cursurile la care au participat peste 150 pastori și în urma cărora 230 persoane au fost botezate.

Acest institut evanghelistic urmărește trei obiective :

a) să instruiască pe lucrătorii noștri și pe membri laici pentru eforturi evanghelistice și a-i familiariza cu principiile creșterii bisericii.

b) să experimenteze o reinviatorie în comunitățile unde se țin aceste cursuri.

c) să cîștige sufletele pentru Hristos.

CONFERINȚE BIBLICE

Conferințele biblice au început în diviziunea noastră în 1988 cu participarea a 650 pastori evangheliști, profesori și alți angajați ai bisericii, cu lectori de la Andrews University, „Bible Research Committee” de la Conferința Generală și din partea diviziunii noastre, punîndu-se accentul pe întreita solie îngerească.

PATRU OBIECTIVE

Toate aceste obiective confruntă Diviziunea Euro-Africa și implică lucrarea de evanghelizare, punîndu-se patru mari probleme :

CUM SA PREDICI EVANGHELIA

— mulțimilor din Europa de Vest și nordul Africii

— în țările rătăcite de război

— societății noastre secularizate din Europa de vest.

— în țările socialiste sau foste socialiste.

EDUCAȚIA ȘI TINERETUL

O atenție deosebită a fost dată tineretului nostru. În școlile noastre, grădinițe, școli elementare, secundare, școli teologice, numărul elevilor a crescut de la 3500 la 4000 și 450 studenți au fost botezați în ultimii cinci ani. 35.000 elevi sînt cuprinși în planul de educație religioasă săptămînală. Congrese ale tineretului la nivel național au fost ținute în Italia, Spania și Portugalia, Franța, Germania, Angola, la care au luat parte peste 10.000 tineri și tinere. În iulie 1989 a avut loc un congres internațional al ti-

neretului în Spania (Barcelona) la care au luat parte peste 5200 tineri și tinere din 30 de țări. Cu această ocazie 17 tineri au fost botezați, dintre care 2 deținuți și 100 s-au hotărît să se pregătească pentru botez.

LUCRAREA DE PUBLICAȚII

În ultimii cinci ani 580 colportori activi au vîndut literatură de 44,5 milioane dolari și 787 persoane au fost botezate ca urmare a activității lor. Colportorul spaniol Garcia a vîndut în 1987 literatură în valoare de 231.252 dolari, iar în 1988 de 235.998 dolari.

ȘCOALA DE SABAT ȘI ACTIVITATEA LAICA

În România, Bulgaria și Cehoslovacia prezența la Școala de Sabat este aproape de 100% din membri noștri. În Angola este de 200% iar în Mozambic de 180%. Noi credem în evangheliismul laic. Seminarile „Maranatha” s-au dovedit a fi de foarte mare succes. Noul material Daniel și Apocalips a fost produs și au fost ținute seminariile Daniel și Apocalips.

În Uniunea Germană de Sud funcționează peste 400 cercuri de studierea Bibliei în familie, cu participarea a peste 2.000 de neadventiști. În Uniunea Cehoslovacă funcționează 140 asemenea cercuri.

Mii de campanii evanghelistice au loc anual în diviziunea noastră. Sîntem recunoscători pastorilor noștri, colportorilor, medicilor și personalului medical, angajaților și membrilor comunităților noastre pentru angajarea lor personală în lucrarea de evanghelizare.

SANATATEA ȘI TEMPERANȚA

Spitalul nostru din Berlin (230 paturi) contribuie în mare măsură la răspîndirea soliei în acest mare oraș. Spitalul mai ține un curs de trei ani pentru surori medicale în care sînt înscrise 60 de cursante. În Angola avem dispensare la Malange, Luena și Quilengues. Din nefericire ultimul a fost distrus de atacul armat al forțelor UNITA. Un lucrător a fost ucis și mai mulți alții serios răniți.

Conform statisticilor în diviziunea noastră avem mai bine de 1000 de medici care contribuie la lucrarea bisericii. Organizația medicilor adventiști din Franța (AMALF) face de mulți ani o lucrare voluntară în țările în curs de dezvoltare, lucrare ce este foarte apreciată.

RELAȚII PUBLICE

În Italia, ziua de 29 decembrie a fost și rămîne o zi istorică. În această zi guvernul italian a recunoscut Biserica Adventistă în mod oficial, în această fortăreață a catolicismului. La Roma, Bettino Craxi, fostul președinte al consiliului de ministri și Enrico Long, președintele Uniunii au semnat o înțelegere dintre guvern și biserica noastră. Acest document declară că adventiștii au dreptul să serbeze Simbătă de vineri de la apusul soarelui și pînă Simbăta la apusul soarelui. Acesta este un document unic în lume.

O PARTE DIN DELEGAȚIA ROMÂNĂ ÎN COSTUME NAȚIONALE

ADRA — EUROPA

ADRA este binecunoscută în diviziunea noastră. Bugetul ADRA pentru 1989 este de 2.666.000 dolari. După cutremurul din Armenia am fost rugați să construim acolo un centru pentru 200 de copii. Costul s-a ridicat la 1.466.000 dolari. Mulțumită unei colaborări ADRA Internațional, ADRA Europa și Biserica Menonită, acest centru va fi curînd terminat.

ADRA Europa este în curs de realizare a unei stații de agricultură în Insula Sao Tome. Programul de ajutorare cu alimente în Mozambic, finanțat de guvernul american funcționează și face un mare serviciu populației din regiunea Mahote. În capitala Angolei, Luanda avem planul de a deschide un birou ADRA. Sintem uimiți de spiritul de sacrificiu al membrilor noștri ce sprijină ADRA.

LUCRAREA PRIN RADIO

În Diviziunea Euro-Africa douăzeci de posturi locale de radio transmit. Aproximativ 50 de persoane s-au adăugat bisericii ca urmare a activității radio. Postul adventist de radio din Italia va fi înlocuit cu o puternică stație de transmisie ce va acoperi Europa de răsărit și apus, Uniunea Sovietică, Orientul Apropiat și Africa de Nord. Acest proiect mai cuprinde două stații mai mici de unde medii: una în Italia ca să acopere Albania, iar cealaltă în Sicilia ca să acopere Turcia.

AFRICA

Angola cu 9 milioane de locuitori este cîmpul care se dezvoltă cel mai mult. În 1975 cînd comunismul s-a instalat aici, avem 35.000 de membri.

Astăzi avem 109.083 și un proces de creștere ce se accelerează de la an la an.

În Mozambic avem în prezent 52.757 membri. În 1957 frații au făcut planul să construiască o clădire pentru Seminar. Dar a izbucnit războiul și nu s-a mai putut face nimic. În 1986 Dr. H. Stöger, director în cadrul diviziunii pentru sănătate și temperanță, a importat material prefabricat din Africa de Sud și a construit 10 case într-un timp foarte scurt. În 1989 a fost construită în același fel o capelă cu 600 de locuri. În ochii guvernului, al populației și a membrilor, acestea au fost o minune. Astăzi seminarul de la Beira este bine echipat și are 45 de studenți în teologie și 10—15 în agricultură.

MISSERM, organizația noastră ce se ocupă de lucrarea între musulmani în Tunisia, Maroc și Franța, este sub conducerea lui Jean Kempf. De la organizarea ei în 1982, 35 de musulmani au fost botezați.

NOI OCAZII ÎN EUROPA DE RĂSĂRIT

Anul trecut a intrat în istorie ca un an extraordinar. Evenimente neașteptate au avut loc sub ochii noștri. Menționez aici numai Republica Democrată Germania, Cehoslovacia, Bulgaria și România care aparțin diviziunii noastre. Chiar și acum este greu pentru membri noștri să-și dea seama dacă ceea ce a avut loc este în adevăr o realitate și nu un vis. „Dar, mai puternic decît vuietul apelor mari și mai puternic decît vuietul valurilor năpraznice ale mării, este Domnul în locurile cerești”. (Ps. 93,4).

O situație cu totul nouă confruntă biserica noastră din aceste țări. În trecut ne întrebam ce putem realiza acolo. Acum ne întrebăm ce n-am putea face.

În Bulgaria nu am avut aprobare să ținem adunarea electivă a Uniunii

timp de 41 de ani. Acum, practic nu mai există nici un fel de restricții. Nici o restricție pentru tipărituri și credem că putem avea și colportori.

În Cehoslovacia se construiește o frumoasă clădire pentru tipografie ce în octombrie sau noiembrie va fi inaugurată. După un raport al lui K. Novak, noul președinte al Uniunii, pastorii țin cursuri de religie studenților neadventiști în școlile publice. Se caută acum un teren unde să se construiască un seminar. De la izbucnirea revoluției în România, Uniunea a folosit noua situație creată pentru a mări numărul studenților la Seminar de la 10 la 30. Posibilități există pentru lucrarea de publicații și alte activități în România.

În R.D. Germană există o situație asemănătoare. Sabatul de la 3 decembrie a fost liber pentru toți elevii, odată cu trecerea la săptămîna de lucru de cinci zile ca și în România.

Avem planuri pentru institute de evanghelizare în Republica Democrată Germană (acum Germania), Cehoslovacia și România. În aceste țări socialiste, pînă acum se puteau ține adunări numai în casele de rugăciune proprii. Astăzi sălile publice sînt la dispoziția noastră.

Noi credem că cele mai mari și mai minunate zile pentru biserica noastră din Europa de răsărit sînt în viitor ca și pentru întreaga diviziune. Sintem gata să prîndem și să folosim aceste ocazii de aur și să mergem înainte cu curaj și încredere.

După prezentarea raportului de mai sus de către fr. E. Ludescher, președintele diviziunii Euro-Africa, a urmat o casetă video construită pe cele patru puncte: Cum să predicăm Evanghelia:

- 1) musulmanilor din Europa de Vest și nordul Africii.
- 2) în țările răvășite de război
- 3) societății noastre secularizate din Europa de Vest.

Mulțumind lui Dumnezeu pentru extraordinarele evenimente din Europa de Răsărit.

4) în țările socialiste (foste socialiste, caseta fiind făcută înainte de revoluție).

La punctul patru s-a prezentat lucrarea din țara noastră, Matca în Conferința Bacău, Cluj, timp de câteva minute au fost prezentate cadre reprezentând lucrarea din România.

După caseta video fr. Ludescher a prezentat evenimentele din Europa de

răsărit într-un mod ilustrativ. Fr. Reiche, președintele Uniunii din Republica Democrată Germană a adus o piatră din zidul de la Berlin. Fr. Novar președintele Uniunii Cehoslovace a adus un ghem de sirmă ghimpată de pe frontiera dintre Cehoslovacia și Austria iar fr. N. Dumitrescu, președintele Uniunii române a adus steagul revoluției române care a fost viu aplaudat de cei prezenți.

După aceea fr. Ludescher a invitat în fața delegației Diviziunii Euro-Africa pe fr. O. Sladek și D. Popa, președinții de Uniune din Cehoslovacia și România de pe timpul cel greu al regimului totalitar, mulțumindu-le pentru faptul că în timpul deosebit de greu au purtat povara lucrării, cerind ca Bunul Dumnezeu să-i binecuvinteze ca să fie mai departe folosiți lucrării lui Dumnezeu.

RAPORTUL DIVIZIUNII AFRICA DE EST

Slava să fie a lui Dumnezeu

Bekete Heye
Președintele Diviziunii
Africa de Est.

Aducem onoare și slavă lui Dumnezeu pentru biruințele realizate în Diviziunea Africii de Est în perioada programului „Seceriș 90”. Ținta rugăciunilor noastre a fost să pătrundem cu solia speranței în teritoriile diviziunii noastre, în care nu sîntem prezenți și să accelerăm eforturile noastre evanghelice, implicînd întreaga biserică în ajungerea la aceia la care nu am ajuns pînă acum.

Diviziunea Africii de Est cuprinde 10 țări, întinzîndu-se de-a lungul părții de răsărit a marelui continent african de la Etiopia în nord, la Botswana în sud. Teritoriul acoperă 2 milioane mile pătrate, 150 milioane de locuitori și 442 limbi și dialecte.

O CREȘTERE FENOMENALĂ

În ciuda forțelor anti-creștine, a renașterii islamismului, a diferitelor religii tradiționale și ideologii politice potrivnice lui Dumnezeu, creșterea numărului membrilor noștri a fost fără precedent. Un exemplu îl dă Etiopia. Deși a cunoscut războiul și foamea, comunitățile închise, deplasarea interzisă, vestirea Evangheliei interzisă, conducătorii bisericii noastre nu au cedat. Etiopia este prima Uniunea din cadrul diviziunii care și-a împlinit ținta „Seceriș 90” în iunie 1989. Pentru aceasta ei s-au rugat lui Dumnezeu și El a intervenit în favoarea lor. Dacă numărul membrilor din Uniunea etiopiană după 80 de ani de activizare era de 34.000, în 18 trimestre (1984—1989) ei au botezat 23.875 suflete în cadrul programului „Seceriș 90”.

DJIBOUTI ȘI SOMALIA. Două țări, republica Somalia cu 8,5 milioane de locuitori și Djibouti cu 320.000, au fost totalmente închise solicii Evangheliei, ambele fiind musulmane, vorbind limba cusită.

Dacă încercările de pînă acum au fost infructuoase, în 1986 ușile s-au deschis. Autoritățile guvernamentale manifestă un mare interes în înființarea unei clinici stomatologice în orașul Djibouti. La 7 noiembrie 1988 s-a

primit o donație de 4.000 m² de teren și construcția a început. Ea se va încheia în ianuarie 1991.

Același lucru s-a realizat și în Somalia, unde se va deschide o clinică dentară asemenea celei din Djibouti.

ZANZIBAR. Insula Zanzibar cunoscută pentru exportul ei de cuișoare și care este locuită de musulmani, a fost independentă pînă cînd s-a unit cu Tanzania și Pemba în 1964 și a format Tanzania. Pînă în 1984 Zanzibar era un teritoriu în care nu eram prezenți. Uniunea din Tanzania a stabilit acolo un colportor. De la acest umil început, prima clinică medicală s-a deschis acolo și s-a stabilit o locuință pentru un lucrător. Pînă în prezent treizeci de persoane au primit botezul, existînd astfel nucleul viitoarei dezvoltări a lucrării.

COMITETUL ANUAL

În octombrie 1988 Diviziunea Africa de Est a avut onoarea de a găzdui primul comitet anual al Conferinței Generale ținut în Kenia, la Nairobi. Cu ocazia aceasta, Sabatul de la 8 octombrie a fost sărbătorit pe stadionul național Nyayo. A fost pentru noi o bucurie de neuitat, motiv de încredere și putere pentru încheierea lucrării.

ZAMBIA ȘI ZAMBEZI. În aceste două Uniuni, Zambia și Zambezi, am fost binecuvîntați în cadrul programului „Seceriș 90” cu o explozie evanghelică de proporția celei din ziua Cincizecimii.

În Zambia lucrarea a început în 1905 cu deschiderea unei școli și a unei ferme la Rusangu. Cu trecerea timpului s-a organizat 6 Misiuni, iar în 1972 s-a organizat Uniunea de Misiuni cu 22.000 de membri. În prezent în Uniunea Zambia funcționează două instituții medicale, 10 școli primare, 5 școli secundare și o școală a bisericii.

La începutul programului „Seceriș 90” Uniunea Zambia număra 60.000 de membri, în septembrie 1989 numărul membrilor s-a dublat prin botezarea a 65.497 persoane. Iar la sfîr-

șitul anului 1989 numărul total al botezurilor a fost 74.116 persoane, făcînd numărul total al membrilor acestei uniuni să fie de 121.368.

Misiunea Solusi din Zambezi a fost înființată în 1894 pe o bucată de teren de aproximativ 12.000 de pogoane dat de Cecil Rhodes, primul ministru de atunci al coloniei Capului. Misiunea avea în 1894, 24 de membri care au constituit nucleul activității viitoare. În timpul campaniei „Seceriș 90” ei și-au depășit ținta de 65.000 de suflete. În prezent numărul membrilor Uniunii Zambiei este de 136.631.

S-au ținut peste 1.000 eforturi evanghelice conduse de pastori și laici. Mai bine de 2.000 membri laici au condus „ZUNDE MEETINGS” — însemnînd „veniți să ajutăm pe șef”. Rezultatul: 100 noi comunități, peste 500 grupe și 1.000 ramuri ale Școlii de Sabat au fost organizate. Peste 1.000 de femei din cercul Tabita au adus mii de suflete la Hristos. Ele au vizitat spitale, au vizitat familii, au dat lecturi biblice și au ajutat pe cei în nevoie.

TANZANIA. În Uniunea Tanzania în perioada „Seceriș 90” numărul membrilor a crescut de la 63.000 la 102.000. S-au ținut mari campanii evanghelice și s-au strîns fonduri pentru distribuția a peste 50.000 de Biblii.

„Tanzania Adventist Press” și dezvoltat activitatea tipărită și vizuală de la 8.000.000 șilingi anual la 29,6 milioane șilingi anual — ca urmare a activității de colportaj, 4.961 persoane au fost botezate. În aceeași perioadă de timp 14.917 persoane au fost botezate. S-a pătruns în 35 noi teritorii, inclusiv Zanzibar. Ca urmare a creșterii numărului membrilor și a mijloacelor financiare, trei cimpuri au devenit Conferințe.

BOTSUANA. De la 7.000 de membri la declanșarea campaniei „Seceriș 90”, lucrarea din Botswana numără acum 10.500 de membri la o populație de 1,5 milioane locuitori. Printre cei botezați se află și fostul conducător al bisericii „The Assemblies of God” din această țară.

UGANDA. Uganda o altă țară care a cunoscut opresiunea, tulburările politice, războiul civil, ucideri în masă și distrugerea proprietății și a infrastructurii sub conducerea unui tiran. În această perioadă Biserica Adventistă, împreună cu alte 10 denominațiuni, a fost interzisă. Lucrătorii noștri au continuat totuși să lucreze în ilegalitate, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Membri noștri conduși de Duhul Sfânt și sub conducerea dinamică a lui Samson Kisekka, au luat instituțiile noastre sub ocrotirea lor și au aranjat ca ele să funcționeze fără întrerupere. Acum patru ani Armata națională de rezistență a eliberat țara și Dr. Samson Kisekka este astăzi prim-ministru al țării. Biserica a început campania „Seceriș 90” cu 31.500 membri și a încheiat-o cu 56.500 membri, un câștig de 25.000 de membri.

Kidayo (Kampala Inter-District) — o organizație a tineretului adventist — este un exemplu de ceea ce poate face tineretul pentru Hristos. Ea a început pe timpul lui Idi Amin, când biserica era persecutată. A început ca

Samson Kisekka, primul ministru al Ugandei cu soția salutând pe delegații și participanții la lucrări

un grup coral. Un cor ce a putut să mărturisească despre Hristos prin cintece, într-un timp când nu se putea predica.

KENYA. Uniunea Est Africană cuprinde două țări: Kenya și Somalia. În prezent lucrăm numai în Kenya și sîntem pe punctul — așa cum am amintit mai sus — să ne stabilim prezența și în Somalia. Uniunea Africa de Est este o Uniune gigantă nu numai

Bekele Heye președintele Diviziunii Africa de Est interviind un Bosiman din Kalahari

în diviziunea noastră, ci în toată lumea. În septembrie 1989 numărul membrilor botezați în această Uniune era de 286.240. Lucrarea s-a dezvoltat mult în perioada „Seceriș 90”. S-au ținut campanii evangelistice (R. J. Wright) la încheierea cărora au fost botezate odată 5.000 de persoane și o altă ocazie 4.500.

Libertatea de închinare și vestire a soliei, așa cum ne este dată de autoritățile guvernamentale, cum și aprecierea de care ne bucurăm în vestirea Evangheliei celei veșnice, sînt printre factorii ce au concurat la această creștere.

MALAWI. „Seceriș 90” a adus reînflorire și creștere și în biserica noastră din Malawi. La cei 64.500 membri la începutul perioadei programului „Seceriș 90”, la sfîrșitul anului 1989 numărul total al membrilor era de 96.000. Deci o creștere de 31.500. Lucrătorii și membri laici au lucrat împreună, au pus la lucru mijloacele lor și au purces să vestească Evanghelia celor din închisori. 93 de deținuți au fost botezați. La Namalaka și Makanjira, două centre musulmane, avem acum reprezentative case de rugăciune.

Vocea Profetică, cursuri biblice prin corespondență, a înregistrat 4317 cursanți, din care 210 au fost deja botezați. Profesorii de la Școala secundară de la Malamulo au ținut un efort evangelistic și 145 de persoane au fost botezate. W. L. Masoka, președintele Uniunii și studenții seminarului Lake View, au ținut un efort evangelistic în regiunea centrală și 156 de persoane au fost botezate. Printre ele și șase persoane din palatul marelui șef Ngomi Goman III de Lizulu.

Cei 2500 de colportori au umplut pînă la saturație teritoriul atîngînd mari cifre ale vânzării. Ca urmare directă a lucrării de colportaj, 35.578 de persoane au fost botezate.

Departamentul sănătății conduce 10 spitale și mai bine de 100 de clinici în tot teritoriul diviziunii.

Grupa de medici chirurghi pe cord deschis de la Loma Linda, invitată fiind de Dr. Saleem Farag au vizitat Zimbabwe în 1987 și Kenya în 1988. Ca urmare o echipă națională de medici fac operații pe cord deschis cu un succes deosebit.

ADRA (Adventist Development and Relief Agency) a condus diferite programe de ajutorare în valoare de 9 milioane de dolari.

În domeniul educației avem școli primare, secundare, colegii și universități și numărul studenților este în creștere. Aceste școli sînt un teren fertil de evanghelizare. Numai în 1989 peste 10.000 de botezuri au fost raportate în școlile noastre. Din acestea 60% sînt dintre ne-advențiști.

Avem o Universitate și un colegiu-senior unde sînt instruiți lucrători. Universitatea din Africa de Est se află în Kenya. Colegiul de la Solusi este aliatul Universității Andrews, din 1984. Solusi oferă cursuri în agricultură și computere.

ACTIVITATEA LAICA

Toți membri noștri laici, prim-ministri, membri ai parlamentului, proeminenți avocați și magistrați, oameni de afaceri, fermieri și comercianți, profesori și instructori, artizani și meseriași și-au dat mina și au pus la mijloc mijloacele lor materiale pentru predicarea Evangheliei. În unele Uniuni de la 30% la 50% dintre cei intrați în biserică prin botez, au fost rezultatul activității membrilor laici. Influxul miilor de membri ce intră anual în biserică pune probleme. Sînt țări (Etiopia, Botswana) în care nu se găsește nici un loc liber în Sabat în adunările noastre. Se ridică problema caselor de rugăciune. Acest mare număr de credincioși intrați de curînd în biserică, trebuie așezați în comunități mai mici ca număr, ca să se poată lucra cu ei.

Am văzut binecuvîntarea lui Dumnezeu și am simțit-o asupra umilelor noastre eforturi în campania „Seceriș 90”. Credem că s-a pus o temelie puternică pentru o creștere mai accelerată și mai răspîndită, prin strategia globală.

Slava să fie a lui Dumnezeu!

A ȘASEA ÎNTÎLNIRE DE LUCRU

Urmare din pag. 7-a

Director Arhive și Statistici, Conferința Generală — F. D. Yost.

Subsecretar Conferința Generală — F. G. Thomas.

Secretarii Asociații ai Conferinței Generale — M. T. Battle, L. R. Colbrun, M. Veloso, Ted N. Wilson.

Trezorier adjunct Conferința Generală — D. E. Robinson.

Propunerile se susțin și se votează. Cea de-a șasea ședință a Sesiunii Conferinței Generale se încheie cu o rugăciune rostită în limba Hausa.

D. POPA

A ȘAPTEA ÎNTÎLNIRE DE LUCRU

(Urmare din pag. 10-a)

tivalul internațional al misiunilor. În seara aceasta și-au prezentat raportul Diviziunea Euro-Africa și Diviziunea Africa de Est. Rapoartele prezentate de președinții celor două diviziuni se publică în paginile revistei noastre. Prezentarea audio-vizuală a avut un deosebit răsunet în inimile celor prezenți.

D. POPA

Acordurile plăcute ale muzicii și inimmilor Sionului pregătesc inimile pentru serviciul divin de dimineață. Bekele Birî, președintele Uniunii de Misiune din Etiopia a transmis mesajul său spiritual: „Îl vom vedea în unitatea credincioșilor”. „Nu este suficient să te numești ucenic al Domnului Isus. Această calitate de ucenic al Lui trebuie să se manifeste în consacrară și devoțiunea noastră față de El, prin iubirea noastră pentru suflete, în despărțirea noastră de tot ceea ce este lumesc, prin SFÎNȚIREA CARACTERULUI ȘI VIETII NOASTRE.

Nu se poate exprima nici în cuvinte și nici aparatul foto sau de luat vederi (video) nu poate prinde misterul, coloritul, contrastul, unitatea și fascinația ce se simte în aer când cea de a cincizeci și cincea Sesiune a Conferinței Generale intră în cea de a șasea zi a desfășurării ei. Nu știu să mai existe o altă denominațiune religioasă care să țină o sesiune internațională de o așa măreție, să aleagă pe conducătorii ei pentru întreaga structură internațională, să dezbată probleme organizatorice (Constitution and Bylaws), să facă planuri pentru acțiuni globale și să aprobe declarații și regulamente. Spațiul rezervat celor 2000 de delegați și soțiilor lor reprezintă 190 de țări și este plin; alături de ei, în locurile arenei de jur împrejur cel puțin 10.000 de oaspeți și vizitatori se alătură zilnic și seară de seară pentru a aduce slavă lui Dumnezeu și a lua act de lucrările minunate ale Celui Atotputernic în viața lumii și a bisericii Sale.

Parcă nu pot trece la lucrările sesiunii de lucru de astăzi până nu prezint cititorilor noștri cele scrise de John M. Fowler în *Adventist Review* nr. 5 al sesiunii după prezentarea Diviziunii Euro-Africa din seara trecută.

„Mi amintesc foarte bine multe discuții pe care le-am avut cu prietenii cu privire la evenimentele de la sfârșitul lui decembrie anul trecut despre prăbușirea regimurilor comuniste din Europa. De câte ori m-am minunat și am vorbit despre importanța acestor mișcări istorice. Ei bine, seara trecută am înțeles, în parte, însemnătatea acestor evenimente cutremurătoare. Am urmărit cu atenție cum fr. Erwin Ludescher, reales președinte al Diviziunii Euro-Africa, conduce delegații pe podium pentru a prezenta raportul său. Douăzeci și șase de steaguri fluturau în aer în

timp ce delegații mergeau prin sală îndreptându-se spre podium, delegații reprezentând 390 milioane oameni cu mai bine de 300.000 de membri. Fr. Ludescher vorbea despre cele patru obiective pe care biserica le are în

Primul președinte ales în Uniunea bulgară după 41 de ani era pe podium aseară cu delegația lui. El a raportat că Biserica Adventă nerecunoscută de la terminarea războiului este acum din nou în marș. În

A OPTA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE (Marți 10 iulie a.c.)

Diviziunea Euro-Africa. Populația musulmană din Europa, Tunisia, Algeria și Maroc, Angola și Mozambic — țări răvășite de război, societate secularizată din Europa de apus și noi deschideri în Europa de Răsărit.

Ultimul punct, (noile deschideri în Europa de Răsărit) a atras atenția tuturor celor prezenți în Hoosier Dome, nu pentru că celelalte erau mai puțin importante, dar pentru că cea de pe urmă, evenimentele din aceste țări s-au petrecut dintr-o dată, așa de neașteptat, atât de necrezut chiar cu un an în urmă.

Dărîmarea zidului de la Berlin este mai mult decît un eveniment istoric.

R. J. Kloosterhuis vice-președinte al Conferinței Generale dirijînd... luările de cuvînt

Pentru noi, ca cercetători ai profesorilor, este declarația lui Dumnezeu: „Eu sînt la cîrma evenimentelor”. Dumnezeu dorește ca noi să ne dăm seama de timpul, momentul pe care-l trăim. El este Cel care crează ocaziile. El este Cel care a deschis ușile pînă acum închise. El este ultimul răspuns la orice obstacol în calea proclamării Evangheliei. Am prins acest mesaj seara trecută din raportul Diviziunii Euro-Africa cînd am văzut delegații din România, Bulgaria, Cehoslovacia și Germania de răsărit pe podium cu steagurile lor fluturînde. Pentru prima dată după multe decade, delegații din Europa de Răsărit au putut să meargă și să stea drept, să vorbească deschis despre problemele lor, despre realizările și planurile lor pentru viitor. Libertatea a fost un mod de a aduce la lumină ceea ce este mai bun și mai rău în oameni și națiuni, dar noi vedem ceea ce este bun pentru adventiști.

această perioadă peste 4.000 de membri s-au adunat în Sofia în Sala Congreselor, ce fusese cîndva considerată ca fiind sanctuarul exclusiv al partidului comunist.

România are propria ei istorie. Adventismul a pătruns în România acum 120 de ani. Lucrarea a fost totdeauna dificilă, dar continuu, sigură. Dar timp de 40 de ani biserica a existat fără esențialele ei instrumente: Biblie, literatură și libertatea de evanghelizare. Dar evenimentele în apropierea Crăciunului de anul trecut au adus noi și dramatice deschideri. Spiritul acțiunii „Seceriș 90” și spiritul liber-

țării din 1990, combinate, au adus boțezul a 2.550 suflete în Sabatul din 26 mai 1990.

„În dimineața zilei de ieri am întîlnit pe Betty și Delmar Holbrook. Zîmbetul este marca permanentă a lui Delmar, iar voioșia, optimismul este darul lui Dumnezeu dat lui Betty. Acest cuplu talentat în multe a petrecut ultimii ani ai celor patruzeci și cinci lungi ani de slujire, ducînd soția unei fericite familii în lumea întregă. I-am întrebat pe dr. Holbrook, ce face acum :

„Betty și cu mine tocmai ne-am întors de pe virful celui mai înalt munte pe care am fost vreodată”. M-am dus imediat cu gîndul la Alpi, dar el vrea să spună București, România.

Șase săptămîni în urmă familia Holbrook și-a ținut seminariile lor despre viața de familie în București, la Sala Polivalentă, pe care fostul dictator a construit-o spre slava comunismului și a rezervat-o numai pentru întîlni-

Primii membri ai unui trib de Pigmei care au participat cindva la o Sesiune a Conferinței Generale

rile lor. Prima întîlnire a fost seminarul lui Holbrook. Peste 6.000 de oameni au umplut sala. Oamenii care au venit să vadă cum se deschide Biblia, să audă ce avea de spus Dumnezeu despre viața de familie: soț, soție, copii, iubire, bucurie, părtășie, pregătirea pentru un nou drum. Stilul de viață adventist deschide uși în România.

Cu imnul anunțat de S. Moctezuma și rugăciunea rostită în portugheză, de J. Sarly, încep lucrările sesiunii din dimineața zilei de 10 iulie. Lucrările sînt conduse de R. J. Kloosterhuis, care dă cuvîntul fr. B. B. Beach pentru a prezenta cîteva oaspeți ai sesiunii.

B. B. Beach: „Avem onoarea de a avea în mijlocul nostru pe președintele Conferinței Generale a Baptiștilor de Ziua a Șaptea. J. Samuels ce vine din Jamaica și este primul președinte negru al Conferinței Generale a Baptiștilor de Ziua a Șaptea.

J. Samuels aduce un cuvînt de salut participanților la sesiune, amintind că Baptiștii de Ziua a Șaptea au jucat un rol deosebit în a împărtăși pionierilor bisericii dumnezeoasă adevărul minunat cu privire la păzirea Sabatului. Astăzi vă salutăm pentru astronomicul vostru succes pe tărîm evanghelic, medical și educațional din întreaga lume. Nu sîntem geloși pe succesul vostru, ci, mai degrabă, ne rugăm ca Duhul lui Dumnezeu să continue să folosească bisericile voastre într-o măsură și mai mare, pentru a aduce la seceriș, în Împărăția lui Dumnezeu, suflete prețioase ce pier și aceasta pînă nu este prea tîrziu.

„M-am bucurat neșus de muzica și soliile ascultate. Admir dezbaterile viguroase dar sănătoase asupra problemelor ce vin înaintea voastră. N-am știut că Adventiștii de Ziua a Șaptea pot dezbate așa cum faceți dv. Uneori am simțămîntul că mă aflu în propria mea Conferință. Vă mulțumesc pentru ospitalitatea dv. și pentru caldă dv. comuniune creștină”.

Fr. B. B. Beach prezintă, de asemenea, pe C. Mau din partea Bisericii Luterane, care salută, de asemenea, pe participanții la sesiune. „Vă mulțumesc pentru invitația ce ne-ați adre-

sat-o în decursul anilor de a lua parte la lucrările Sesiunii Conferinței Generale. M-a inspirat mult seara trecută, cîntecul 'Cetate tare-i Dumnezeu'. La început am crezut că este cîntat în cîntea mea. Rog pe Bunul Dumnezeu să vă binecuvînteze pentru a mărturisii pe Hristos, Mintuitorul nostru răstignit și înviat”.

R. J. Kloosterhuis mulțumește oaspeților și dă cuvîntul lui C. B. Rock, vice-președinte al Conferinței Generale, care informează pe delegați că membrii comitetului „Constitution and Bylaws” s-au întîlnit de dimineață, dar n-au terminat discuțiile pînă nu vor fi ascultate toate punctele de vedere. O nouă întîlnire va avea loc miine, miercuri dimineața.

R. J. Kloosterhuis arată că după agendă este timpul (ora 10) de a avea întîlnirea legală a Corporației Conferinței Generale. Mai înainte de aceasta, R. Kye anunță terminarea publicării setului de 7 volume de comentarii în limba spaniolă și prezintă fr. Folkemberg setul de 7 comentarii. Fr. R. Folkemberg mulțumește spunînd că acesta este un eveniment istoric.

R. J. Kloosterhuis anunță începerea lucrărilor Corporației Conferinței Generale. Fr. N. Wilson, președintele corporației, cere lui D. E. Robinson, secretarul acestei organizații să ia cuvîntul. Acesta arată că s-au respectat rînduielele, că s-a publicat anunțul ce spune că azi, 10 iulie orele 10 a.m. se va ține întîlnirea noastră Membrii Corporației sînt toți delegați la sesiune. Se votează primirea raportului financiar al reviziei; unele reformulări ale Statutului Organizației și, de asemenea s-a hotărît să se ceară Comitetului de Numiri să facă propuneri pentru comitetul de administrație pentru următorul termen statutar. Se votează, de asemenea, desființarea organizației „Nord American Conference Corporation”, ea nefiind activă. Se votează și se încheie această lucrare.

R. J. Kloosterhuis invită pe C. B. Rock și C. D. Watson să vină în față (pe platformă) pentru prezentarea unor probleme legate de Manualul Comunității.

C. B. Rock face precizarea că membrii comitetului pentru Manualul Comunității, iau în discuție probleme ce sînt ridicate din cîmpul mondial. Ei nu fac sugestii. Ei nu se uită și nici nu verifică manualul și nu iau hotărîri singuri. Ci el, comitetul, răspunde la problemele ridicate și dă delegaților sugestii și recomandări.

C. D. Watson spune că adesea au fost ocazii cînd au fost contactați de diferite persoane din cîmpul mondial, cerînd să se schimbe un anumit paragraf sau frază din Manualul Comunității. Unele dintre ele erau semnificative, altele nu. Am spus de multe ori că noi nu încurajăm și nu luăm în considerație recomandările unor persoane individuale ci acestea să se adreseze Conferinței lor, Uniunii și apoi Diviziunii, și dacă toate aceste organizații susțin cele recomandate atunci sînt reținute și de Conferința Generală. După ce sînt acceptate de comitetul Manualului Comunității, problema se aduce în comitetul anual al Conferinței Generale și pus în dis-

cuția comitetului ce reprezintă cîmpul mondial. După aceea face drumul invers: Conferința Generală, Diviziune, Uniune, Conferință, problema fiind amplu discutată pentru a fi în siguranță că tot ceea ce dorim sau ni se cere să facem întrunește asentimentul întregului cîmp mondial. Dorim să subliniem din nou că orice problemă ce se dorește a fi ridicată în legătură cu Manualul Comunității să fie adresată Conferinței (se supune la vot și se votează). Se propune, de ase-

Iubirea este veșnică, imparțială, altruistă, sinceră, fierbinte. Nu calculează dificultățile sau primejdiile pentru ea. Ea nu urmărește cîștig sau avantaje.

menea, ca acest comitet al Manualului Comunității să folosească limbaj la toate genurile după caz (se votează).

P. B. Peterson propune să se schimbe expresia din Manualul Comunității în legătură cu votul baptismal, de la paragraful trei, să se schimbe „for Hrist's sake”, (de dragul, pentru Hristos), cu „crezînd că Dumnezeu în Hristos și-a iertat păcatele”. Va fi și mai ușor de tradus și nu mai lăsa impresia că există o tensiune între Hristos și Tatăl (propunerea se susține și se votează).

C. D. Watson, propune ca documentul să fie acceptat. După lungi discuții însă n-a fost luată nici o hotărîre.

B. J. Kloosterhuis atrage atenția asupra faptului că președintele Comitetului de Numiri anunță că are un raport de prezentat.

D. B. Hils. Nu putem să vă aducem toate numele ce au fost votate de comitet. Invităm pe președintele Conferinței Generale să spună un cuvînt, mai înainte ca secretarul Comitetului de Numiri să citească raportul.

R. S. Folkemberg arată că este clar faptul că este nevoie de o redistribuire a responsabilităților și resurselor. Conferința Generală este o organizație internațională a cărei tendință este spre descentralizare. Pentru ca o descentralizare să înceapă, o mare parte a activității trebuie să se concentreze la nivelul diviziunii și mai jos. Se apreciază dispoziția Comitetului de Numiri de a reflecta — în propunerile lor — recomandările administrației Conferinței Generale în legătură cu reducerile de personal la nivelul departamentelor.

B. Reaves dă citire propunerilor Comitetului de Numiri pentru ocuparea diferitelor posturi din schema Conferinței Generale, Diviziunii Africa-Oceanul Indian, Diviziunea Africii de Est, Diviziunea Euro-Africa, Diviziunii Orientului Independat, Diviziunii Inter-Africane, Diviziunii Sud-Americe, Diviziunii Africii de Sud și Diviziunii Trans-Europene.

Propunerile sînt susținute și votate. Cu primirea acestor propuneri se încheie sesiunea de lucru printr-o rugăciune de binecuvîntare rostită de M. Mahabee.

D. POFA

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Il vom vedea în unitatea credincioșilor

Mesajul
devoțional
rostit
marți
dimineța
10 iulie
1990

de

Bekete Biri,
Președintele Uniunii Etiopiene.

Eu cred că Dumnezeuul șovăitorului și nehotărîtorului Moise va stăpîni, va ține sub control toate scăderile mele în dimineța aceasta. Mă rog sincer ca să nu auziți vocea mea firească și vorbirea mea imperfectă, ci, mai degrabă susurul blînd al dumnezeirii Sale și comunicarea Lui desăvîrșită adresată inimilor voastre în această dimineță.

Textul pe care l-am ales pentru astăzi este în Ioan 13,34.35 : „Vă dau o poruncă nouă : să vă iubiți unii pe alții. Cum v-am iubit Eu așa să vă iubiți și voi unii pe alți. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”.

Această poruncă dată ucenicilor este tot așa de adevărată pentru noi astăzi cum a fost și pentru ei atunci și așa va fi pentru toți aceia care pretind a fi ucenici ai Domnului Hristos, pînă cînd istoria va culmina cu revenirea Lui glorioasă. Și noi deci, trebuie să dăm ascultare acestei porunci cu multă atenție, în mod serios și cu rugăciune, ca și cînd ea ar avea ceva de-a face cu identitatea noastră pe pămînt și va avea ceva de spus asupra destinului nostru ca indivizi și ca biserică.

E.G. White ne vorbește despre această iubire despre care a vorbit Isus — ce este și ce nu este ea : „Iubirea nu este un simplu impuls, o emoție trecătoare dependentă de împrejurări, ci ea este un principiu viu, o putere permanentă” (5 B.C./1140) Ea este cu totul diferită și mult superioară curtoaziei și bunătății omenești. Ea nu este afectată de timp, loc și împrejurări și nu trebuie deci să fie greșit confundată cu sentimentalismul care se poate schimba

cu timpul, locul și condițiile existente la un moment dat.

Subliniind importanța iubirii și superioritatea ei, Pavel scrie : „Acum dar rămîn acestei trei : credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13,13).

Iubirea este veșnică, imparțială, altruistă, sinceră, fierbinte, nu este așa de pricepută ca să calculeze dificultățile sau primejdiile pentru ea. Ea acționează fără să se gîndească la ciștig sau avantaje.

Să ascultăm cuvintele profetului Isaia : „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre,... prin rănile Lui sîntem tămăduiți” (Isaia 53,4.5).

Dumnezeu ne-a iubit, pe tine și pe mine cu o astfel de iubire. Isus dorește ca tu și cu mine să ne iubim unul pe altul cu o astfel de iubire.

Ceea ce Domnul Hristos ne-a spus în textul de introducere este faptul că o astfel de dragoste este semnul distinctiv al ucenicilor Săi.

O insișă este făcută spre a fi purtată și văzută de oricine. Iubirea este deci semnul distinctiv al copiilor lui Dumnezeu. Citit în mod negativ, textul ar suna astfel : „Dacă nu ne iubim unii pe alții, nu sîntem ucenicii Lui. Dacă nu sîntem ucenicii Lui, atunci nu sîntem creștini. Dacă pretindem că sîntem creștini cînd de fapt nu sîntem, atunci sîntem ipocriți, înșelîndu-ne singuri”.

Nu este suficient numai să fii ucenicul Domnului Hristos. Această calitate de ucenic trebuie să fie manifestată în consacrarea și devoțiunea noastră față de El, prin iubirea noastră față de suflete în despărțirea

noastră de tot ceea ce este lumesc, prin sfințirea caracterului și vieții noastre. Rugăciunea noastră în această dimineață să fie: „Doamne, să se știe și să se audă în toate aspectele vieții noastre că sintem ucenicii Tăi. Dă-ne harul de care avem nevoie de a reflecta pe deplin și cu putere iubirea pentru Stăpînul nostru”.

NE ESTE NECESAR

Noi gîndim uneori că numai o simplă participare la îndatoririle religioase cum ar fi participarea la serviciul divin de predică, studiarea cu regularitate a studiilor Școlii de Sabat, credincioșie în partea lui Dumnezeu (zecimea), stabilirea de prestigioase instituții de educație și de sănătate, conducerea de tipografii moderne, menținerea unei mașinării administrative și organizatorice solide, toate acestea sînt un semn al calității de ucenici ai Domnului.

Dar toate acestea pot fi o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor, neprofitabile și fără de valoare dacă noi, elementul uman din toate aceste operații, nu ne iubim unul pe altul așa cum ne-a iubit Isus. Un profesor poate învăța pe studenți, un medic poate trata pe pacienți, un pastor poate predica în comunitățile sale — dar fără iubire. Slujirea creștină nu înseamnă să faci ceva pentru Hristos, ci a face acele lucruri pe care El ne-a poruncit să le facem și este o mare deosebire între acestea două. Porunca Lui pentru tine și pentru mine în această dimineață este: „Să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit Eu”.

După ce am acceptat chemarea de a vorbi în această dimineață, ca o problemă de pură curiozitate, am pregătit două declarații, cu spații de răspuns — adevărat sau fals — și le-am trimis pe la toți lucrătorii de la biroul Uniunii etiopiene. Iată-le:

I. Vorbînd la modul general, Adventiștii de Ziua a Șaptea se iubesc unul pe altul mai mult decît membri altor biserici.

II. Lucrătorii din birourile Uniunii se iubesc unii pe alții așa cum ar trebui.

Înainte a acestor declarații erau cuvintele din Ioan 13,

34.35. Rezultatul a fost șocant, alarmant, trist. Din cele patru-sprezece răspunsuri, numai șase au răspuns afirmativ la prima declarație. La a doua, răspunsul a fost și mai rău. Numai trei au fost de acord cu el.

Aceasta a fost o surpriză pentru mine, pentru că totdeauna am avut simțămîntul că avem un grup foarte omogen și unit la birou. Rezultatul acestui test personal a arătat un tablou diferit.

Să ne cercetăm inimile în această dimineață și să vedem dacă într-adevăr ne iubim unii pe alții în mod sincer. Cum se manifestă iubirea noastră în comunitățile noastre, printre diferitele naționalități, rase și culori, în diferitele niveluri economice, în birourile noastre, în căminele noastre, în locurile în care trăim? Se reflectă această iubire în rîndurile existente și în lucrările comitetelor? Purtăm insigăna aceasta în toate lucrările și în orice timp?

IMPORTANT PENTRU ADVENTIȘTI

Problema aceasta a iubirii trebuie să fie de un deosebit interes pentru Adventiști de Ziua a Șaptea. Pretindem — și este numai drept — a fi biserica Laodiceea a zilelor din urmă. Principala caracteristică a bisericii Laodiceea este încropeala. Nu putem prăinde numele și să excludem această caracteristică. Este încropeala principala caracteristică a bisericii de astăzi? Care sînt semnele distinctive ale poporului nostru? Sintem noi cunoscuți ca un popor care nu bem băuturi alcoolice sau alte stimulente, care mergem Simbătă la biserică și sintem buni în interpretarea profețiilor? Sau lumea ne cunoaște ca un popor, ca oameni care ascultă de Dumnezeu și iubesc pe aproapele lor?

Putem avea aceasta numai în măsura în care iubim pe Hristos. Iubirea Lui este dinamică și viguroasă și merge mai departe decît numai considerente calde și simpatii. Ea răspunde nevoilor într-un mod practic. Ea apreciază pe frații și surorile creștine ca și pe vecini, nu numai prin zîmbete goale, ci prin efectuarea unor servicii

creștine sincere. Iubirea iese în întîmpinare și în mod practic atinge inimi reci, trupuri goale, stomacuri goale, pe cei bolnavi de păcat, pe cei fără nădejde și rătăcitori, aduce alinare suferinșilor. Orice altceva mai puțin decît acestea este numai o formă de evlavie.

Următoarea declarație a Elenei White trebuie să ne alerteze și să ne îndrepte spre sarcina de a ne reevalua programele și pe noi înșine în lumina realităților curente: „Religia personală printre noi ca popor se află la un nivel foarte scăzut. Există mult formalism, multă mașinațiune, multă religie a vorbei numai. Dar ceva profund și mult mai solid trebuie să fie adus în experiența noastră religioasă” (5 T/743). Acest „ceva profund și mult mai solid” este ascultarea de Dumnezeu și iubirea pentru aproapele nostru.

Ați încercat vreodată să amestecați apă cu nisip? Unii dintre noi am făcut poate acest lucru cînd eram copii mici. Cînd apa se adaugă nisipului și amîndouă se amestecă, firele de nisip par a sta unite laolaltă. Dar aceasta nu produce decît o iluzie. Înlăuntru, firele de nisip sînt încă libere și independente. Dar de îndată ce vîntul bate sau soarele strălucește, sau dacă ploaia cade asupra lor, ele se desfac. Ele vor sta strîns legate laolaltă numai dacă se adaugă ciment.

Cu acest adaus firele de nisip nu numai că rămîn strîns legate laolaltă ci sînt capabile să lege laolaltă și alte materiale. Cînd cimentul — elementul iubirii lui Dumnezeu — este adăugat în viața fiecăruia dintre noi, nu numai că ne leagă laolaltă ca popor, ci atrage, de asemenea, și pe alții la crucea lui Hristos. După cum spunea cineva: „Noi nu cîștigăm favoarea lui Dumnezeu iubindu-ne unii pe alții, ci favoarea lui Dumnezeu este aceea care ne face în stare să ne iubim unii pe alții și atrage și pe alții la Hristos”.

Putem să iubim pe aproapele nostru numai dacă Dumnezeu generalizează în noi iubirea Sa. El este izvorul adevăratei iubiri. El este iubire. A încerca să iubești pe Dumnezeu fără să ne iubim unii pe alții este o con-

tradiție în termeni și o exercitare a falsei religii. „Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său,—este încă în întuneric până acum“ (1 Ioan. 2,9.) „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș și știți că nici un ucigaș n-are viața vesnică rămânând în el“ (1 Ioan 3,15.)

Datorită condițiilor educației și experienței, unii pot găsi dificil să iubești pe alții. Scumpii mei frați și surori, în această dimineață dorește să vă asigur, bazându-ne pe Cuvîntul Său, că nu este nici o cale de a da înapoi de la porunca de a ne iubi unii pe alții, căci toate celelalte porunci sînt cuprinse în porunca iubirii. „Prea iubiților să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu“ (1 Ioan 4,7).

Capacitatea de a iubi pe aproapele nostru este absolut dependentă de rămînerea noastră în lumina și căldura iubirii lui Dumnezeu. Sîntem noi în acea lumină și căldură sau ne ascundem de influența și efectele iubirii Sale?

Iubirea lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi este prețioasă

și puternică. Ea are puterea de a curăți toate necurățiile din viața noastră și să realizeze transformarea necesară. Ea a schimbat pe Ioan, fiul tunetului, într-o manifestare a unei vieți plină de dragoste. Ea poate face același lucru cu fiecare dintre noi dacă sîntem dispuși să supunem Domnului Isus viața noastră. Transformate, caracterele noastre devin o reflectare a caracterului Domnului Hristos și viața noastră devine o epistolă vie ce poate fi văzută, citită și cunoscută de oricine și cu care am putea veni în contact.

Pentru că sîntem o familie mare pe toată suprafața pămîntului, avînd culturi diferite, limbi și culori diferite, cu o largă și variată experiență, singurul factor comun pe care-l avem și care ne leagă laolaltă este cunoașterea de Dumnezeu și iubirea Domnului Isus Hristos. Astfel că iubirea trebuie să formeze baza relațiilor noastre și ea să guverneze relațiile și interacțiunile noastre în toate sferile eforturilor ce le facem. Cînd sîntem legați prin iubire și nu prin interese personale firești, cînd viața noastră este călăuzită și motivată de această

iubire, criticile distructive, simțămîntele amare, nemulțumirile, disensiunile, gelozia, părănirea, prejudecățile rasiale și lăcomia, toate vor deveni mai puțin vizibile printre noi.

Frații și surorile mele, noi putem să trecem cu bine prin toate încercările dacă rămînem împreună în armonie și unitate unul cu altul și cu toți în Hristos. Necesitatea unității printre creștini este subliniată în rugăciunea Domnului Hristos pentru uceniciei Săi: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum sîntem și noi“ (Ioan 17,11).

Acolo unde este iubire, acolo unde este unitate, ținte comune și inimi unite, acolo este tărie, curaj, bunătațe, răbdare, înțelegere, conlucrare, sacrificiu și iertare. Cînd acestea, prin puterea Duhului Sfînt, încep să strălucească din fiecare dintre noi într-o puternică lumină și alții vor fi, în mod inevitabil, atrași spre această irezistibilă iubire a lui Isus Hristos.

Ruga mea umilă în această dimineață este de a pleca de aici hotărîți să facem exact așa cum este drept.

onoare a fi prezent ca observator la aceste monumentale lucrări și discuții pline de Duhul Sfînt. Căci este dorința Mîntuitorului ca uceniciei Săi să fie una, astfel încît lumea să poată crede. Vreau să închei cu o rugăciune din liturgia noastră pe care o putem rosti cu toată inima: „Eliberează-ne, Doamne, de orice rău și dă-ne pace în zilele noastre. În mila Ta, păstrează-ne liberi

în sesiune și odăla ce votul este luat, noi dorim să colaborăm pentru a aduce la îndeplinire voința acestei adunări, în armonie cu hotărîrile luate“.

Se sugerează limitarea discuțiilor avînd în vedere că problema a fost frămîntată de ani de zile, astfel ca la orele 17,15 să se poată trece la vot. (Se propune și se votează ca discuțiile să se încheie la 17,15). Se dă citire re-

A NOUA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

M Gordon, de la Ellen G. White Estate a condus programul muzical, după care M.T. Taracena-Torres a înălțat rugăciunea pentru începerea lucrărilor. Lucrările de după amiază sînt conduse de către R. J. Kloosterhuis, care invită pe B. B. Beach să prezinte pe unul din invitații la lucrările sesiunii. Invitatul este T.J. Murphy, pastorul bisericii Sfîntul Ioan de Arc din Indianapolis, care reprezintă consiliul pontifical pentru promovarea Unității Creștine. El transmite salutări din partea Bisericii Catolice. Oaspetele aduce salutul și cele mai bune dorințe de bine din partea Consiliului Pontifical pentru promovarea Unității Creștine, a arhiepiscopului de Indianapolis, asigurînd pe participanți că se înalță rugăciuni pentru succesul Conferinței Generale. Este pentru mine o deosebită

de păcat și apără-ne de orice tulburare în timp ce cu bucurie așteptăm revenirea Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Amin!”

Președintele de astăzi al lucrărilor, R. J. Kloosterhuis anunță că discuțiile se axează pe problema „întăririi prin binecuvîntare a femeilor ca pastori în slujba Evangheliei“. Mai înainte de începerea dezbaterilor, R. J. Kloosterhuis face următoarea declarație: „Conducerea Conferinței Generale dorește să facă clar faptul că oricare va fi hotărîrea, în această problemă, ea o va respecta. Noi recunoaștem că în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea autoritatea cea mai înaltă este Conferința Generală în Sesiune. Noi sîntem acum

comandării de întărire prin binecuvîntare a femeilor ca slujitori ai Evangheliei, după care încep luările de cuvînt (recomandarea se publică în articolul „Puncte Fierbinți pe Agenda Sesiunii“). Recomandarea este aceea că în biserică noi nu întărim femei prin binecuvîntare ca pastori ai Evangheliei.

J. V. Stevens: „Trebuie să avem un așa zice Domnul și nu-l avem pentru a avea femeile la amvon ca pastori. În Egipt erau preotese dar Dumnezeu a stabilit bărbați ca preoți. Și pe timpul Domnului Isus erau preotese. Dar Domnul a chemat bărbați la această lucrare, fără să se intimideze de cultura timpului Său“.

Estella Greig : „Vorbesc în favoarea întăririi femeilor ca pastori. Cred că a sosit timpul să lăsam ca Duhul Sfânt să lucreze cu oricine din biserică, pe care El îl consideră potrivit pentru această lucrare. Dacă noi ca biserică organizată îi limităm, lucrarea, prin aceasta timpul venirii Domnului Hristos se prelungeste”.

L. Gudmundsson : „Sint în favoarea întăririi femeilor ca pastori. Dumnezeu le folosește cu putere în diferite compartimente unde bărbații nu pot lucra. Consider că avem o obligație morală față de femei pentru a ne orienta în a fi de acord cu întărirea lor ca pastori.”

H. Kibble : „Sint categoric pentru întărirea prin binecuvintare a femeilor. De 20 de ani lucrez (la Spitalul Naval al Statelor Unite din Oakland) cu femei întărite ca pastori a altor denominațiuni. Lumea privește la noi să vadă ce facem... Dumnezeu lucrează prin niște vase slabe, vase omenesti, dar din nefericire sintem atât de omenesti încit ne este teamă că unele femei vor ajunge să fie în conducere.”

F. C. Haupt : „Sint pentru întărirea prin binecuvintare a femeilor. Sint un membru laic și n-am știut pînă acum că aceasta este o problemă între noi. Sint împotriva recomandării și aș propune ca problema să fie trimisă diviziunilor și fiecare diviziune să se pronunțe.”

S. A. Le Mert. „Vorbesc în favoarea întăririi prin binecuvintare a femeii ca pastor în biserică. Preotesele păgine din Vechiul Testament erau prostituate. Să nu comparăm deci prostituatele cu pastori. În biserică noastră cînd cineva este întărit ca pastor, nu i se dă un anume dar, ci se recunoaște faptul că are acest dar. Sint de acord cu propunerea ca problema să fie lăsată la latitudinea diviziunilor. Fiecare să hotărască dacă să întărească femei ca pastori sau nu”.

G. Boakye-Danquah : „Problema în prezent este aceea dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va fi influențată de factori sociologici sau de un așa zice Domnul? Avem în Biblie un așa zice Domnul pentru întărirea ca pastori ai femeii? Biblia tace. Spiritul Profetic tace în această problemă. Dacă nu este în Biblie, biserică trebuie să respingă. Susțin recomandarea...”

A. Aeschlimann, D. Belyedere au luat cuvîntul în favoarea recomandării. B. Owusu-Antwi din Africa ține să precizeze : „Mulți gîndesc că noi africanii considerăm că întărirea femeii ca pastor al Evangheliei este o problemă de cultură, că mentalitatea noastră subjugă femeia. Este cu totul greșit, ceea ce ne alarmează pe noi este faptul că în această problemă nu avem o bază biblică. Și pînă nu o vom avea votez pentru recomandarea făcută”.

R. Rupp consideră că de fapt problema este cu privire la înțelegerea a ceea ce este întărirea prin binecuvintare în Noul Testament. Un pastor întărit prin binecuvintare n-a fost și nu poate fi o continuare a preoției Vechiului Testament.

J. A. Adeniji : „Vorbesc în favoarea recomandării. Duhul Sfânt a lucrat prin prima biserică. El a lucrat prin E. G. White. În prima biserică nu avem un raport cum că a fost întărit prin binecuvintare femeii ca să slujească ca

apostoli, sau pastori. Nici E. G. White n-a fost întărit ca pastor”.

J. B. Kiminou : „Sint în favoarea recomandării. Președinții diviziunilor au precizat că dacă am hotărî întărirea ca pastori a femeilor, biserică va suporta consecințe serioase. Impărtășesc această opinie”.

Elizabeth Anderson : „Mă rog ca la această sesiune delegații să fie conduși de Duhul Sfânt și să se plece binevoitori spre nevoile femeilor și să fie acceptate ca pastori. Mă simt chemată și întărită de Dumnezeu să slujesc și voi slui”.

L. S. Gifford : „Mulți dintre membri bisericii Adventiste au luptat pentru egalitate și dreptate. Astăzi stăm în fața unei alte nedreptăți în istoria omenirii. Sint mulți din cei prezenți aici care au suferit din cauza inegalității și nedreptății rasiale. Alții au suferit și continuă să sufere repercursiuni politice. Noi trebuie să stăm împreună. Eu cred în unitatea în diversitate. Imi dau seama că este acceptabil într-o parte a lumii este inacceptabil în altă parte. Vorbesc în favoarea întăririi femeilor ca pastori”.

R. E. Osborn : „Trebuie să recunoaștem că există o diversitate în biserică și nu pot vota în favoarea recomandării, decit dacă recunoaștem diversitatea culturii existente, îngăduind diviziunilor să hotărască în această problemă pentru ele în mod individual. Putem merge înainte, recunoscînd diversitatea existentă”.

E. Ugarte : „Cred că s-a demonstrat suficient că nu există o bază biblică pentru întărirea ca pastori a femeilor. Să nu uităm că E. G. White n-a fost niciodată întărit ca pastor. Mă opun categoric întăririi femeilor ca pastori”.

R. M. Johnston : „Sint de acord cu ceea care cer un așa zice Domnul. Dar ce înseamnă a fi biblic? sau nebiblic? Departamentul Libertății Religioase este nebiblic. Aceste Sesiunii ale Conferinței Generale la fiecare cinci ani sint nebiblice. În acest caz putem spune că Biblic este ceea ce nu este interzis în Biblie. Cînd mă uit în Biblia mea în mod deosebit în Noul Testament, să văd dacă întărirea femeilor ca pastori este interzisă, nu găsesc nimic”.

E. Motschieder : „Doresc să spun fraților și surorilor mele din America de Sud că în America de Nord sint zero femei întărite ca pastor (?). America de Nord nu o ia înaintea cimpului mon-

Programul Diviziunii Trans-Europene a început în sunetul cîmpaniiului Scoțian

dial. După ani de discuție noi nu am ajuns la o hotărîre din punct de vedere teologic dacă Biblia și Spiritul Profetic susține sau interzice dreptul de a întări femei ca pastori. Acest lucru nu este clar. Cred însă că diviziunile care doresc să facă lucrul acesta să fie libere să-l facă. Noi nu cerem diviziunii Americii de Sud să întărească femei ca pastori. Nu cerem acest lucru fraților noștri din Africa. Dar să lăsam ca cei din coducările locale călăuziți de Duhul lui Dumnezeu să decidă”.

J. Zurcher : „Susțin foarte puternic acest document ce îl avem în fața noastră. Mulți spun că respingem lucrarea Duhului Sfânt atunci cînd nu întărim femei ca pastori. Eu cred în inspirația totală a Bibliei. Duhul Sfânt a inspirat Biblia și nu găsim în Biblie că Duhul Sfânt este în favoarea întăririi ca pastori a femeii. Regret foarte mult că Andrews University pregătește femei pentru pastorație”.

K. Pipim : „Vorbesc în favoarea recomandării. În multe părți ale lumii a treia femeie este activ implicată în lucrarea de slujire. Dar ele nu cer, nu plîng după întărirea lor ca pastori. Ele recunosc că în zilele de pe urmă persoane și chiar grupuri religioase vorbesc despre lucrarea Duhului Sfânt ca bază pentru tot ceea ce ei fac, fie că este vorba despre homosexualitate, botelul copiilor sau manifestări miraculoase. Ele recunosc că trebuie să supunem testul biblic tot ceea ce facem. Asa că ele nu acceptă astiel de argumente Duhul Sfânt ne cere să probăm totul cu Sînta Scriptură”.

„Advenștii din lumea a treia recunosc că aceasta este o biserică mondială și că dacă îngăduim unei secțiuni a ei să o ia înainte într-o problemă, nouă celor din celelalte părți ale lumii, ni se va cere să dăm explicații biblice pentru astfel de acțiuni. Și nu putem face acest lucru!”

R. W. Martin : „Înțeleg că sint unii teologi care susțin întărirea ca pastori a femeilor, alții care nu susțin acest lucru și cred că ei sint cinstiți în convingerile lor. Dar că majoritatea sint pentru întărirea femeilor ca pastori”.

„Este responsabilitatea mea de a chema pastori la slujire. Și am chemat sute de pastori în ultimele decade. Au fost comunități care doreau diferiți pastori. Nu orice comunitate dorește să aibă ca pastor o femeie. Dar sint comunități care doresc acest lucru. Este neplăcut cînd o parte a lumii neagă celeilalte părți posibilitatea de a avea ca pastor o persoană asupra căreia Duhul Sfânt a fost revărsat.

„Sper că delegații vor fi toleranți față de acele părți ale cîmpaniiului mondial care în mod sincer și cu rugăciune doresc să fie slujite de o femeie ca pastor întărit prin Duhul Sfânt”.

R. J. Kloosterhuis anunță că timpul stabilit pentru încheierea discuțiilor a sosit, dar nu s-a ajuns la un consens așa că ele vor fi reluate miine la orele 9,30 a.m. G. A. Ehora rostete rugăciunea de binecuvintare în limba filipineză.

Programul Festivalului Internațional al Misiunilor, are programat în seara aceasta începînd de la orele 7,30, Uniunea Sud Africană și Uniunea de Sud, Diviziunea Sud Americană, cum și Diviziunea Uniunii Sovietice.

D. POPA

Africa de Sud este o regiune dotată cu o splendidă frumusețe naturală. Ea este, de asemenea, o țară ce este căminul unui caleidoscop unic de popoare și culturi. Uniunea de sud acoperă teritoriul Republicii Sud Africane Caprivi Strip din Namibia, regatul Lesotho și Swaziland. Cu o acțiune de trezire mereu crescândă în domeniul eliberării politice, regiunea este acum, mai mult decît oricînd, confruntată cu imense schimbări sociale. În ciuda acestor situații Uniunea de Sud se confruntă cu probleme și chemări ale viitorului.

Lucrarea printră săracii centrelor urbane formează o importantă parte a lucrării adventiste din Africa de Sud. Deși majoritatea populației de culoare este încă rurală, urbanizarea s-a dezvoltat mult în ultimii ani ajungîndu-se la un ridicat nivel al sărăciei în centrele urbane. În provincia Natal, autoritățile locale au apreciat foarte mult lucrarea de ajutorare cu hrană și îmbrăcăminte a celor în nevoie.

ACCENTUL PE EDUCAȚIE

Adesea cel mai eficient mijloc de a ajuta pe cei în nevoie este acela de a-i educa pentru a fi în stare să se ajute singuri. De aceea Uniunea de Sud s-a angajat într-o lucrare de educare a maselor în agricultură, administrare și comercializare a produselor agricole. Un asemenea proiect este acum în curs în Okwethu, Natal, cu foarte bune rezultate.

Spitalul adventist din Maluti, situat la poalele munților Maluti din Lesotho, acordă îngrijire medicală miilor de locuitori din așezările rurale. Înființat în 1951, pe lângă tratamentele medicale aplicate multor pacienți, conduce și o școală de infirmiere pentru pregătirea personalului necesar lucrării medicale.

TINERETUL

În Africa de Sud viitorul este al tineretului. Ei se instruiesc pentru a sluji Creatorului, pentru a sluji oamenilor. În prezent biserica are în funcțiune 16 școli primare și șase școli secundare. Se fac pregătiri pentru deschiderea unei școli care să aibă și internat în îndepărtatul Nepal.

Centrul principal de educație este Colegiul Betel, lângă Butterworth în Transkei. În ultimii cinci ani un număr de 50 de studenți au absolvit — anual — cursurile acestui colegiu. De mai bine de șizeci de ani această instituție

Directorul programului „Vocea Profetică” din Africa de Sud a primit o scrisoare din partea unei tinere doamnă, Mariaan Pretorius, care arăta că s-a convins de însemnătatea Sabatului și dorește să-l țină indiferent de consecințe. Experiențe de genul acesta sînt foarte multe. Numărul botezurilor pentru „Secesiș 90” este de 4.295 suflete.

SLUJIND OAMENILOR PRIN EDUCAȚIE

Biserica din Uniunea de Conferințe din Africa de Sud este recunoscută ca o biserică ce se îngrijește de oameni. Cînd oamenii știu că te interesezi de ei, se interesează și ei de ceea ce crezi tu. Într-o Uniune ce numără 21.500 de membri avem un colegiu senior, trei școli secundare și nouă școli primare.

V. S. Wakaba
Președintele
Uniunii de Sud

a dat un număr frumos de învățători, lucrători biblici și predicatori pentru Africa.

Biserica s-a implicat chiar în domeniul unei educații mai specializate. Cînd s-a ivit nevoia unei școli pentru copii și tineret debili mental în regiunea East London, biserica, la invitația unei organizații internaționale de binefacere, a fost de acord să preia această sarcină. Această școală cunoscută ca Fundukwazi (învață ca să știi) și-a deschis porțile în 1977 cu 120 de elevi înscriși avînd vîrsta între 7 și 20 de ani. Marea nevoie de educație a devenit o chemare și chiar o provocare pentru lucrătorii noștri.

James T. Bradfield,
Președintele Uniunii

Un grup de 136 de profesori transmit valorile advente la 1626 elevi, instruindu-i spre a lucra pentru Dumnezeu.

O parte importantă a programului pentru tineret este „Programul Tinerilor pentru Viață”. În cadrul acestui program tinerii din toată țara vin laolaltă pentru cinci zile, ocazie cu care se țin o serie de seminarii și este un timp de recreație. Acest program ca și alte activități ale tineretului au adus pe mulți în biserică. Acest program a mai pregătit pe tineri și pentru activitatea misionară în Japonia, Zair, Insulele Solomon și Lesotho, etc. Acești tineri s-au învîrs acasă cu o bogată experiență în slujire, fapt ce a constituit o inspirație ca și alții să facă la fel.

ACȚIUNI ALE COMUNITĂȚII

Slujire cu iubire! Dovada acestui fapt o găsim în statistici. 45 de echipe au dat 500.000 porții de mîncare celor în nevoie în acest an. Organisme ale autorității de stat și alte instituții ne cer să organizăm și alte asemenea programe. Douăzeci și trei centre pentru slujir: cu 8.328 membri lucrează cu multă trager de inimă de dimineață pînă seara.

Vizitarea celor în nevoie în căminele lor, tabere de vacanță pentru cei handi-

Probleme și chemări ce ne confruntă

PRIMA NOASTRĂ SARCINĂ

Prima și cea mai importantă sarcină a noastră este aceea de a duce Cuvîntul lui Dumnezeu și modul creștin de viață miilor de oameni din Uniunea noastră. Lucrarea de colportaj rămîne lucrarea principală în eforturile evangelizatoare. În prezent avem o grupă de 170 colportori, bărbați și femei, chemați de Dumnezeu să ducă și altora vestea cea bună. Considerăm că acesta este scopul existenței noastre în Africa de Sud. Noi credem că Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu este singurul răspuns la nevoile omenirii, încrezătorii că Domnul nostru Isus Hristos este dispus să dea Africii un nou și strălucitor viitor.

RAPORTUL UNIUNII SUD AFRICANE.

Lucrînd în mijlocul schimbărilor

capați, seminarii despre căsătorie și viața de familie, hrană pentru cei nevoiași, tăia activități în care sîntem angajați. Acest program costă aproximativ patru milioane dolari pe an, în care sînt angrenate mai bine de 400 de persoane.

Lucrarea de publicații este îndeplinită acum de tipografia noastră și o grupă de colportori așează în miinile multor oameni cărți, broșuri și reviste.

NAMIBIA ȘI SFINTA ELENA

O mare parte a celei mai tinere națiuni din lume, Namibia — este în Uniunea de Conferințe a Africii de Sud, cu o populație de peste 1 milion de oameni, 557 de membri și șase pastori.

Un grup de pastori și membri laici s-au hotărît să lucreze punîndu-și ca țintă dublarea în 1990 a numărului de botezați din anul trecut. În planul lor sînt prevăzute eforturile evangelizatoare, seminarii Apocalips și alte activități în cadrul fiecărui district.

Un tânăr student misionar a început să lucreze în partea de nord a Namibiei printre locuitorii tribului Himba, unul dintre originalele triburi din Africa. În acest an sperăm să avem primul botez. Sîntem recunoscători lui Dum-

(Continuare în pag. 22-a)

Perspective strălucite pentru U.R.S.S.

M. Kulacov,
președintele Diviziunii
U.R.S.S.

Glasnost și Perestroica care înseamnă deschidere și restructurare, cîștigă tot mai mult teren în Uniunea Sovietică, făcînd ca descrierea Rusiei de către Winston Churchill, care care spunea că Rusia este o enigmă înfășurată într-o ghicitoare și acoperită cu un mister, să fie învechită și nu mai corespundă realității. Schimbările ce se produc acum în țară sînt reale și ireversibile.

Este adevărat că pînă la sfîrșitul lunii mai 1990 nu exista încă o lege nouă cu privire la libertatea de conștiință, dar în U.R.S.S., bate un puternic vînt de libertate, o libertate de mult așteptată. Acum se admite în mod deschis că societatea sovietică a făcut o mare greșală încurajînd și cultivînd — în trecut — o atitudine negativă față de religie. Multe uși închise pînă acum pentru credincioși au fost deschise. Creștinii au din ce în ce mai multe ocazii să facă cunoscute convingerile lor.

Noua lege a libertății presei urmează a fi promulgată. În prezent toate tipografiile aparțin statului și chiar dacă unele dintre ele sînt gata să publice literatură religioasă, din cauza lipsei de hîrtie numai cîteva din ele primesc comenzi.

În ultimii doi ani nu numai că s-a renunțat la limitările în construirea de noi case de rugăciune, dar s-au dat înapoi clădiri ce au fost luate în trecut de stat. În multe orașe autoritățile locale ajută pe pastorii noștri ca să închirieze săli publice pentru ținerea de concerte de muzică creștină în scopuri caritabile. Cu aceste ocazii pastorii noștri țin scurte lecturi biblice. Publicul este format în principal din tineri. Și mulți dintre membri noștri văzînd aceste schimbări de necrezut, nu se pot stăpîni să plîngă de bucurie.

SUPRAVIEȘUIRE

Anei, scumpa mea soție, nu-i place să vorbească despre cît a trebuit să îndure ea, soția unui conducător al bisericii, mamă a șase copii. Dar ea este îngrijorată de prietena ei, Evdochia Paratuc, care este imobilizată la pat datorită unei paralizii. Această scumpă soră, asemenea multor alora care s-a simțit chemată la lucrarea de slujire împreună cu soțul ei prin anii 1960, a trăit în permanență cu teama acelei nopți cînd soțul ei va fi arestat. Și noaptea aceea a venit și Evdochia a rămas să aibă grijă nu numai de cei trei copii mici, ci și de mamă ei bătrînă, care auzind de arestarea ginerelei ei a paralizat.

Biserica însă a supraviețuit. Nu putea fi altfel. În acele zile grele, făgăduințele

prețioase și mîngîietoare ale Domnului Iisus Hristos au fost un sprijin deosebit pentru noi... „și porțile locuinței morților nu o vor birui... Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărțurie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrșitul“ (Matei 16,18; 24,14).

Mai tîrziu, prin decada anilor 1970 lucrurile au început să se mai schimbe, Grupe separate sau comunități au început să fie oficial autorizate să funcționeze. În unele părți am putut organiza Conferințe și Uniunii. S-a luat legătura cu Conferința Generală și mulți dintre cei mai în vîrstă își amintesc de fr. R. Pierson, T. Carci și A. Lohne. În 1981 fr. N. Wilson ne-a vizitat, dar vizitele lui au contribuit mult la unificarea tuturor adventiștilor din țară și o mai mare recunoaștere a bisericii noastre de către autorități. Apoi a fost posibil să se organizeze în Uniunea Sovietică, Uniunii de Conferințe. Pentru prima dată din 1928 biserica a avut libertatea de a avea Adunări Generale Elective. Anul trecut, în ciuda faptului că țările baltice se luptau pentru independență și separație, nu mai de U.R.S.S., ci și una de alta, delegații din aceste Conferințe s-au întîlnit în Riga, capitala Lituaniei, pentru a organiza împreună cu Bielorusia o Uniune. În martie anul acesta am fost martori ai aceluiași spirit, cînd delegații din opt republici din sudul U.R.S.S., s-au întîlnit la Alma-Ata pentru a forma o singură Uniune.

UN NOU SEMINAR

Încă din 1928 cînd au avut loc ultima sesiune a lucrării înainte de era stalinistă de anihilare a vieții religioase, frații se rugau pentru un seminar unde să fie pregătiți teologic și practic lucrătorii noștri. Dar numai în 1987 autoritățile au fost de acord cu deschiderea unui seminar avînd, un program de instruire de patru ani a tinerilor lucrători.

Și astăzi la Zaokski, cam la 75 mile sud de Moscova, biserica a primit un teren de circa un hectar. După 21 de luni, într-un loc unde de fapt numai trei ziduri mai stăteau în picioare, a apărut o clădire frumoasă cu trei etaje, servind ca sediu al primului Seminar Adventist de Ziua a Șaptea din U.R.S.S. Este primul institut protestant de înalte studii teologice din U.R.S.S.

Din prima zi a funcționării Seminarului sute de oameni au fost atrași de activitatea Seminarului, bucurîndu-se și de atenția mass-mediei. Mulți înti ectuali doresc să facă cunoștință cu învățăturile bisericii care promovează astfel de valori creștine. Mulți iau parte la serviciile divine și în primul an 40 de

persoane au primit botezul. Universitățile cu renume în Uniunea Sovietică invită pe profesorii noștri să conferențeze despre Biblie.

În Aprilie 1989 la Seminarul de la Zaokski s-a ținut un curs intensiv de agricultură care a ținut cinci luni, la care au luat parte 20 de cursanți. Ei au primit diplome din partea Academiei Naționale de Agricultură și din partea Home Study Internațional. Anul acesta numărul cursanților se va dubla. Programul este un mare succes. Mulți se întrebă ce legătură are Teologia cu agricultura. Dar oamenii trebuie să vadă că aceasta este o dovadă a interesului pe care îl avem ca biserica în viața publică și a faptului că sîntem interesați în binele social.

În Cazahstan, o soră bătrînă de 82 de ani auzind că se construiește un seminar s-a gîndit cu ce ar putea ajuta. Să care cărămizi nu era posibil. Atunci a început să lucreze croitorie și nu peste mult timp a trimis 7000 de ruble pentru construcție.

Din 1988 Bud Otis și Rose Otis, ca asistent al președintelui Conferinței Generale, s-au ocupat de lucrarea din U.R.S.S.. Prin dinșii am fost mult ajutați. Timp și bani au fost investiți în lucrarea din U.R.S.S. Fără ajutorul lor și a lui G.Me. Neilus, Thomas Zapora, N. Me. Dugal și N. Tarlea, nu s-ar fi putut construi cele 236 de capele și programe de educație în agricultură.

A sosit momentul pentru o evanghelizare. Țara, milioane de oameni au o foame spirituală foarte mare. Idoli în care oamenii și-au pus speranța s-au prăbușit. Oamenii sînt gata să plătească oricît ar fi pentru a avea Biblie și literatură religioasă.

În săli publice se strîng mări mulțimi de oameni nu numai pentru concerte muzicale, ci pentru auzirea Evangheliei.

Lucrînd în mijlocul schimbărilor

Urmare din pag. 21

nezeu pentru zelul fraților și surorilor din Namibia, care doresc să contribuie la încheierea lucrării în această țară frumoasă.

Insula Sf. Elena este o colonie britanică, faimoasă prin faptul că aici a fost exilat Napoleon Bonaparte. Situată în sudul oceanului Atlantic, la 1900 km de coasta Africii, Sf. Elena este un activ cîmp misionar. Pastorul Basil Kriel a lucrat aici opt ani, pistorînd pe cei 55 de membri. Pensionîndu-se, familia pastorului Kriel a fost înlocuită de o nouă familie, aceea a pastorului C. Chalmers. Salutăm familiile care sînt gata să-și părăsească casa și familia și să slujească lui Dumnezeu și oamenilor în locuri atît de izolate ca Sf. Elena.

Ca și în alte părți ale lumii, în Africa de Sud au loc schimbări rapide. În mijlocul unor astfel de situații nesigure, Biserica Adventistă dorește să folosească fiecare ocazie pe care Dumnezeu o oferă pentru a extinde invitația Evangheliei. Trecînd de la „Seceris 90“ la „Strategia Globală“ dorim să fim în pas cu biserica din întreaga lume pregătind un popor care să meargă împreună cu Hristos aici dar și pe străzile de aur ale noului Ierusalim.

La asemenea întâlniri sintem asaltați de cererile multora: „Ajutați-ne să cumpărăm o Biblie”.

PUBLICAȚII

Pentru a răspunde acestor nevoi, cu ajutorul Conferinței Generale construim o tipografie tot la Zaoski unde avem Seminarul. Echipamentul pentru tipărirea Bibliei cumpărat de Conferința Generală așteaptă să intre în funcțiune. Și noi sperăm că la sfârșitul acestui an să producem Biblia. Tipografia va aparține numai Bisericii Adventiste.

Ne minunăm de schimbările ce au loc în țara noastră și ne dăm seama cât de nepregătiți sintem să facem față cerințelor.

Rugăm pe Dumnezeu să ne dea o în-doită putere a Duhului Său ca El să dea binecuvântări deosebite Seminarului nostru unde 150 de tineri sint instruiți. Noi credem că lucrarea de colportaj, cum și prin radio pe care sperăm s-o începem în luna septembrie, va ajuta mult la creșterea bisericii.

Anul trecut în toate cele cinci Uniuni au fost botezate 3179 de persoane ceea ce face ca numărul total de membri ai diviziunii noastre să fie de

34.146 membri. Pastori și membri laici sint prinși împreună în lucrarea de evanghelizare.

Sabatul din 26 mai a adus bucuria unui seceriș bogat. În Erevan 30 de suflete, la Moscova 37 de noi botezați... În MOLDOVA 365 de persoane au coborât în apa botezului. În total, în acest Sabat s-au botezat 1.896 suflete. Mulțumim lui Dumnezeu pentru sufletele prețioase ce au răspuns chemării și iubirii Sale. Ajută-Ți biserica Doamne... ca fiecare familie din această țară de 300 milioane de locuitori să audă Evanghelia, să răspundă chemării și iubirii Tale.

Diviziunea Sud-Americană își are începutul în La Plata, Argentina, la 16 februarie 1916. Asemenea unei semințe care aduce rod bun, vestea cea bună a Evangheliei a fost larg răspândită pe continent, aducând roade ce au rămas pînă în această zi. Acei pionieri au scris o istorie a iubirii și sacrificiului, plină de sudoare și lacrimi. Mai înainte de a prezenta raportul programului, al roadelor care chiar și acum sint strînse din semințele pe care ei le-au semănat de-a lungul și de-a latul, dorim să le mulțumim și să ne exprimăm grațitudinea și recunoștința noastră față de Dumnezeu pentru modul în care El ne-a condus.

Astăzi, Diviziunea Americii de Sud, ce-și are sediul în Brazilia, cuprinde Argentina, Bolivia, Brazilia, Chile, Ecuador, Insulele Folkland, Paraguay, Peru și Uruguay, cu o populație de peste 240 de milioane care vorbește în principal spaniola și portugheza.

La începutul perioadei 1985—1990, comitetul diviziunii a făcut un plan bazat pe Biblie, Spiritul Profetic și rînduiele bisericii, plan ce cuprindea un armonios echilibru între cele trei faze ale activității noastre: semănare, secerare, păstrare și toate sub influența și călăuzirea Duhului Sfînt.

Cifrele sint de regulă reci și neinteresante, dar într-un raport ca acesta ele prezintă un mijloc grafic de

Joao Wolf
președintele

RAPORTUL DIVIZIUNII AMERICII DE SUD

Istoria unei mulțumiri și laude

a demonstra creșterea. În 1916, aveam 5.331 membri. Astăzi ne apropiem de 1.000.000 membri. În anul 1916, au fost botezate 733 persoane. În 1989, au coborât în apa botezului 94.894 persoane. De la organizarea diviziunii, am crescut de la 103 comunități la 10.000. Teritoriul diviziunii noastre cuprinde șapte uniuni, 20 de conferințe și 23 de misiuni. Cele 1.000 de districte pastorale cu cite aproximativ 10 comunități fiecare, cu 1.000 de membri. Numărul angajaților diviziunii este de 14.000. În ciuda slabei economii, zecimea a depășit 104 milioane dolari și am construit noi școli pentru 13 cimpuri și două misiuni. Lucrul cel mai încurajator este că apostazia a descreșcut în ultimii cinci ani cu 11%.

EDUCAȚIA

Și domeniul educației a cunoscut o bună dezvoltare. În 784 școli elemen-

tare, 104 școli secundare și 8 colegii sint înscriși 158.779 elevi și studenți și 4.466 studenți au fost botezați din numărul celor de mai sus.

În prima parte a acțiunii „Seceriș 90” a luat ființă Universitatea Uniunii Inca ce, în prezent (1989), are înscriși 1.300 de studenți. Spre sfârșitul acestei perioade, am primit aprobarea pentru deschiderea Universității Adventiste din Argentina și Universitatea Adventistă din Brazilia, pentru care am făcut demersuri legale.

Pe lîngă armata celor 7.000 de cadre didactice, avem o puternică forță de colportori, mai bine de 7.000. Ca rezultat al celor 44 milioane de cărți și reviste în valoare de 103 milioane de dolari, 16.920 de persoane au fost cîștigate pentru Hristos. Cele două mari complexe tipografice din Argentina și Brazilia continuă să producă materiale în cele două principale limbi.

Formația muzicală „ALFA”
din Bolivia

SLUJIREA BISERICII

Unul din avantajele organizării acestui departament a fost coordonarea programelor și materialelor prezentate comunităților. În prezent, de exemplu, Școala de Sabat are 12.000 de Școli de Sabat în diviziunea noastră cu peste 1,1 milioane membri. În cadrul efortului evanghelic, 42.464 instructori biblici și 30.195 predicatori laici și-au adus contribuția la vestirea Evangheliei.

Una dintre țintele cele mai solicitate a fost aceea de a ajunge la fiecare familie de pe continentul nostru, în fiecare an, cu literatură. Tipărirea și distribuția cărții cu cele 27 de puncte de doctrină, printr-o conducătorii celorlalte biserici, printr-o oficialitate civilă și militară, au contribuit la cunoașterea noastră.

Aproximativ 2 milioane seturi de studii „Daniel și Apocalips” au fost tipărite și distribuite în cadrul unui plan bine pus la punct. În 1987, acest seminar (Daniel și Apocalips) a fost ținut în fiecare comunitate și în fiecare grupă de către conducătorul local. În 1988, fiecare grupă a Școlii de Sabat a fost invitată să conducă un astfel de seminar, sub conducerea instructorului grupei respective. În 1989, fiecare familie adventistă a fost încurajată să prezinte un seminar „Daniel și Apocalips” la o familie neadventistă. În acest fel, peste 40.000 de familii ne-adventiste au fost contactate și 20.000 de persoane au fost botezate.

TINERETUL

În diviziunea noastră, tineretul și juniorii formează o armată a lui Dumnezeu puternică și activă. Ei formează de fapt 70% din totalul membrilor.

În perioada 1985—1990, au fost botezați 75.000 de tineri. Mai bine de jumătate din cei înscriși în cele 9.000 de societăți sau organizații ale tinerilor

adventiști sînt angajați într-o lucrare sau un efort misionar. În ianuarie, anul acesta, a avut loc, la Buenos Aires, Congresul Tineretului din diviziunea noastră. Ca urmare a interesului stîrnit de cei 10.000 de tineri participanți la congres, s-au ținut eforturi evanghelice în opt localități diferite, atît în timpul congresului cît și după aceea.

LUCRARE MEDICALĂ

De la început, punctul forte al lucrării noastre a fost lucrarea medicală. Astăzi, avem 23 instituții medicale cu un total de 943 de paturi, trei săli de asistență medicală la nivel de colegii și patru pentru instruirea și educarea surorilor medicale.

Programul de temperanță a oferit comunităților posibilitatea sa de a da mărturie cu curaj despre principiile adventiste ale sănătății practice și propovăduite de biserică, mii de persoane făcînd cunoștință cu planul de combatere a fumatului și a băuturilor alcoolice, cu seminariile despre stress, de poezie etc.

Mai bine de 600 de stații radio și T.V. transmit programe diferite, inclusiv Vocea Profetică, în spaniolă și portugheză în fiecare săptămînă, iar unele zilnic. Mai bine de 800.000 de cursanți au absolvit cursul de Biblie prin corespondență, dintre care 116.169 au fost botezați.

ADRA

În decursul anilor, activitatea ADRA a fost de o înestimabilă importanță. Bariere și idei preconcepute au fost date la o parte datorită ajutoarelor distribuite și programelor cîi de educație sanitară, și de nutriție. Peste 70.000.000 dolari au fost investiți în activitatea de ajutorare.

În perioada celor 1.000 de zile de seceriș, au fost ținute campanii metropolitane. Evangheliști — în cadrul acestui plan — au condus campanii evanghelice în marile centre urbane. Iată și cîteva rezultate: Lima (Peru) 1.000 de persoane botezate; La Paz (Bolivia) mai bine de 800; Tucuman (Argentina) mai bine de 400; Paragominas (Brazilia) mai bine de 700 și în Brasília (Brazilia) peste 590.

Campaniile metropolitane au lărgit sfera și au dus la mari campanii naționale, membrii și lucrătorii dintr-o țară angajați în eforturi evanghelice simultane. Trei noi comunități au fost constituite în Sao José de Rio Preto în timpul campaniei naționale din Brazilia.

CREȘTERE RAPIDĂ

În timpul acțiunii „Seceriș 90”, Diviziunea Americii de Sud s-a ridicat pe locul al doilea în ceea ce privește numărul de membri. Ținta pusă de 350.000 de botezuri a fost atinsă în septembrie 1989.

Uniunea Inca a fost prima din diviziune și din lume care și-a atins ținta și care a plănuit să-și dubleze ținta propusă pînă la sfîrșitul acțiunii „Seceriș 90”, atîngînd 180.000 de botezuri. În ultima parte a anului 1989, trei uniuni și 20 de cîmpuri locale și-au atins țintele.

Noi atribuim acest succes mai multor factori dintre care amintim: o clarviziune a misiunii bisericii din partea lucrătorilor și a membrilor, o subliniere administrativă, la toate nivelele, a unui plan continuu de evanghelizare care să cuprindă pe toți, o participare activă în lucrare de evanghelizare a instituțiilor de educație și medicale, casele de editură, fabricile și alte instituții, clase de pregătire pentru botez în fiecare comunitate și școală, servicii divine de botez în fiecare comunitate și școală, participarea majoră a tineretului, o largă distribuție de literatură, seminarii Apocalips, proiecte de pionierat cînd un grup de membri se mută din comunitatea lor pentru a forma o nouă comunitate.

Ideea unui grup de lucru format din pastorul și soția sa se dezvoltă tot mai mult. Programul de educație creștină a pastorului ca și a laicilor sponsorizat de Seminarul Adventist Latino-American a înrunit participarea a peste 15.000 persoane și numărul participanților continuă să crească. Fabrica de alimente, în ciuda inflației ce există în multe țări, a făcut față cu succes crizei existente. Principalele patru fabrici au un personal de 1.099 salariați. Vinzările au atins cifra de 83.607.545 dolari și un volum de producție de 91.246 tone.

Un studiu mai detaliat al teritoriului diviziunii noastre descoperă mai multe fapte interesante.

În 1988, procentul dintre locuitorii diviziunii și credincioșii adventiști era variabil de la 2.000 la 1 în Insulele Folkland și 99 la 1 în Bolivia. Două țări din America de Sud apar pe lista a zece țări care au cel mai mare număr de credincioși adventiști: Brazilia cu 483.065 și Peru cu 187.151.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este pe locul al șaptelea printre bisericile protestante din America de Sud, după datele din 1982. În Bolivia, este biserica cea mai mare, iar în Peru, a doua. Dar mai avem și 4.169 de municipalități, în care nu avem nici un membru. Ce perspectivă de lucru! Ele au fost împărțite astfel: 10 dintre ele diviziuni, 10 fiecărei uniuni și cîmp local și cite 5 la fiecare comunitate.

La New Orleans în 1985, am stabilit că efortul nostru cel mai mare va fi depus în predicarea Evangheliei, anunțînd că Isus Hristos, Mîntuitorul nostru, va reveni în curînd.

Putem spune acum că Dumnezeu ne-a condus într-un mod minunat. El ne-a dat, în mod parțial sau total, tot ceea ce ne-am propus pentru perioada 1985—1990.

De aceea, sîntem hotărîți, cu mulțumiri și recunoștință în inimile noastre, să aducem laudă lui Dumnezeu și să ne reconsacrăm slujirii Sale, ascultînd ceea ce este scris în Apocalips 10,11:

„Apoi mi-a zis: ‘Trebuie să proorociști din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărății’”

„Să faceți totul ca
pentru Domnul!”

Fiecare Sesiune a Conferinței Generale are ceva nou, ceva deosebit în desfășurarea ei. Pentru noi europenii, și poate chiar mai mult pentru cei din România, care nu optăm pentru spectaculos, unele aspecte și manifestări par realmente deosebite, dar, în general, aceste manifestări poartă amprenta unei unități depline. Aparținem aceleiași familii.

Așa cum bine remarcă Dr. B. B. Beach, în editorialul său de miercuri 11 iulie a.c. din Review and Herald, problema democrației, egalității și reprezentării la asemenea lucrări, comportă aspecte diferite astăzi, față de sesiunile trecute. Dacă numărul membrilor a crescut în ultimii ani, dacă delegații sînt acum în număr de mai bine de 2.000, iar peste un miliard de dolari anual contribuție în zecimi și daruri pe mapamond, omul, inima și problematica vieții și lucrării lui se zbate încă în aceleași lanțuri ale păcatului.

Lucrările zilei de miercuri au început prin cuvîntul rostit de Juanita Kretschmar, soția președintelui Marii Conferințe a New York-ului, binecunoscută pentru lucrarea ei de pionierat, cu un van (autobus), a cărui prezență în suburbiile New York-ului este de acum bine cunoscută. Soția ei a fost simplă, directă și adresată inimii.

Un program muzical ne pregătește pentru dezbaterile zilei de astăzi. După cîntarea de deschidere D. Robles ne poartă în rugăciune înaintea tronului ceresc.

Lucrările vor fi conduse de R. J. Kloosterhuis, vicepreședinte al Conferinței Generale. Acesta invită pe D. A. Roth care prezintă pe dl. J. D. Erickson, secretarul general al Societății Biblice Americane, cu care Conferința Generală are strînse și vechi legături. Acesta arată că ținta societății este de a pune, în anii ce vin, Biblia în mîna oamenilor din lumea întreagă. „Sînt multe asemănări”, spune dl. Erickson mai departe, „între Societatea Biblică Americană, Societățile Biblice Unite și Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Misiunea voastră este globală, de la persoană la persoană, unul cite unul. Esența strategiei globale nu este un program, un plan sau o țintă. Ci este inima fiecărui om luată în mod individual. Noi ne identificăm pe deplin cu acest scop. Sîntem alături de voi. Dacă mergeți într-o țară, într-un cîmp nou, noi sîntem acolo, lingă voi și cu voi.

În anul 1939, evenimentul cel mai deosebit al Societății Biblice este China. S-au tipărit un milion de Biblii

pentru China ce urmează a fi răs-pindite în întreaga Chină. Înaintea noastră se mai află încă o mare lucrare... U.R.S.S. Ne bucurăm de raportul deosebit de minunat referitor la prefacerile ce au loc, dar trebuie să fim conștienți și de răspunderea pe care o avem. Este o foame fără

ajuns la o unitate de vederi. S-a convenit că anul următor, 1989, comisia să se reînălnească. Timp de 6 zile comisia a lucrat în 1989. În prezent există aproximativ 50 de documente pregătite de teologii din diferite părți ale lumii. Lucrările sînt bine făcute de mare ajutor și personal apreciez

A ZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

precedent după Cuvîntul lui Dumnezeu în Rusia și Europa de răsărit. Este o chemare, aceea de a duce fiecarei persoane Cuvîntul lui Dumnezeu. Este oare vreun motiv pentru care fiecare credincios adventist să nu poată da cel puțin o Biblie unei persoane din altă parte a lumii? Știu că inima lucrării dv. este lucrarea de colportaj. Cuvîntul lui Dumnezeu poate vorbi și după ce dumneavoastră ați plecat”.

D. F. Gilbert, trezorerul Conferinței Generale înmînează lui J. Erickson un C.F.C. de 75.000 dolari, contribuție pe acest an la activitatea Asociației Biblice Americane.

R. J. Kloosterhuis invită pe fr. N. Wilson să facă o declarație în legătură cu problema de pe agenda din această dimineață și anume: „Întărirea prin binecuvîntare ca pastor a femeii”.

N. C. Wilson: „Ca urmare a cererii bisericii mondiale au fost trei comisii care au studiat această problemă. În mod launțențial acest subiect a fost discutat în 1975 la Viena. În anii următori, Comitetele anuale ale Conferinței Generale au discutat întărirea femeilor ca prezbiteri ai comunităților. Atunci, în America de Nord, un pastor ajutor putea aduce la îndeplinire aproape aceleași lucrări ca și un pastor întărit prin binecuvîntare. 'Aproape aceleași' pentru că erau unele lucrări pe care numai un pastor întărit le putea face. Pe parcurs s-a dezvoltat sentimentul că și femeia poate aduce la îndeplinire aceleași activități pastorale pe care le îndeplinește un bărbat, deci și ele să fie egale cu bărbații în slujirea bisericii. Atunci s-a considerat că acest lucru se realizează prin întărirea femeii ca prezbiter în comunitate.

„Dar prin 1935 în preajma Sesiunii Conferinței Generale s-a reînnoit apelul ca să se acorde și femeii privilegiul de a fi întărită ca pastor al Evangheliei. S-a format o comisie de 30 de persoane din toate diviziunile bisericii. Această comisie a fost formată din teologi, istorici bisericești și persoane din alte domenii, cum ar fi cunoașterea scrierilor E. G. White etc., s-a prezentat atunci (la New Orleans) un raport în care concluzia era aceea că nu sîntem pregătiți pentru a da curs dezvoltării acestei probleme. S-a cerut atunci ca problema să fie în continuare pe agenda Conferinței Generale.

„În 1938 o altă comisie s-a întilnit, compusă tot din aproximativ 80 de persoane. În 1983 această comisie s-a întilnit pentru cîteva zile, dar nu s-a

eforturile făcute de acești specialiști ai noștri. Recomandarea ce o aveți înaintea dv. este rezultatul lucrărilor acestei comisii din care 25% au fost femei, 25% au fost teologi și alte cadre. În această comisie s-a discutat orice întrebare și problemă posibilă. Problemele ce le auziți ridicîndu-se aici, noi le-am analizat în nenumerate ocazii. Față de aceste afirmații făcute aici doresc să precizez următoarele: Biserica A.Z.S. n-a fost întemeiată de E. G. White. De asemenea, hotărîrea în problema în discuție nu aparține teologilor, ci bisericii ca un tot. S-a spus că în America de Nord au fost întărite femei ca pastori. Este adevărat că există 1.100 de femei întărite ca prezbiteri dar nu ca pastori. Conducătorii din America de Nord sînt atenți mișcîndu-se împreună cu întreaga biserică.

S-a discutat mult și în legătură cu întărirea prin binecuvîntare, prin punerea mîinilor. Ce semnificație are punerea mîinilor? Este ea biblică? Cuvîntul „ordination” (întărire prin binecuvîntare) nici nu apare în Biblie. Cuvîntul mai potrivit este „numit”. Comisia a considerat că dovezile nu sînt atât de puternice pentru a fi de acord cu întărirea ca pastori a femeilor. Cineva amîntea aici de sclavie. Cred că noi trebuie să fim destul de maturi pentru a renunța la această atitudine de a ne opune întăririi femeilor ca pastori. S-a cerut fr. E. Cleaveland să facă un studiu în această privință. Studiul concluzionează că în timp ce Biblia și E. G. White n-a lăsat nici o incertitudine în legătură cu sclavia, ele au fost împotriva acestei practici, dar nu spun nimic în legătură cu întărirea prin binecuvîntare.

„S-a mai făcut apel să se autorizeze diviziunile ca ele să hotărască în dreptul lor. Pînă acum, întărirea prin binecuvîntare ca pastor este considerată universală. Este pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Unitatea bisericii este extrem de importantă. A lăsa ca fiecare diviziune să facă după găsirea ei cu ele, aceasta ar duce la pluralism în biserică. Orice inițiativă în această biserică spre pluralism merge într-o direcție greșită.

Există și primejdia congregationalismului în biserică noastră. 71 din cauza lipsei de dovezi biblice și o clară călăuzire a Spiritului Profetic, comisia aduce această rezoluție, în care se face precizarea că nu este timpul să se ia acum o astfel de

(Continuare în pag. cop. 3-a)

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Il vom vedea în faptele de iubire

Solia
devoțională
prezentată
miercuri
dimineața
11 iulie 1990

de

Juanita Kretschmar

Cu citva timp în urmă am întâlnit un PRIETEN — de fapt o rudenie de a ta și a mea — pe FRATELE tău și al meu. Ai să-ți amintești de El ca fiind Unul care, din motive practice, a intrat în hainele tale (natura ta), a luat identitatea ta, pașaportul tău, și în mod deliberat a acceptat sentința tribunalului, care de fapt trebuia să se pronunțe în dreptul tău. N-a scos nici un cuvânt să se apere. Mai înainte de a muri a lăsat un mesaj pe care aș dori să-l împărtășesc cu dv. în această dimineață.

O parte a mesajului Său îl găsim în Mat. 25,38—40 și cuprinde faptul de a căuta și a te îngriji de cei mai necăjiți și umili oameni pe care Împăratul Cerului — Isus Hristos, îi numește „acești foarte neînsemnați frați ai Mei“, spunând că tot ceea ce am făcut pentru ei, „Mie mi le-ați făcut“.

„ACEȘTI FRAȚI AI MEI“

Fratele tău spune sau recunoaște ca rude o interesantă categorie de oameni — cum ar fi de exemplu Hilda, o văduvă. Ea s-a oprit și mi-a strâns mâna într-o zi, după serviciul divin. Făcînd astfel, ea mi-a pus în mîna ceva ce părea a fi un pachetel de hîrtie. Și mi-a zis: „Voi renunța la călătorie, sau voi călători fără să cheltuiesc bani — dar știu că trebuie să vi-i dau dv.“

Am încercat să înțeleg ce vrea să spună Hilda. Toemai atunci a venit alteineva, o doamnă, care șoptindu-i nu știu ce la ureche ia pus în mîna cealaltă ceva și a plecat.

Hilda mi-a explicat că a doua zi va pleca în Jamaica într-o călătorie lungă și de mult așteptată ca să-și viziteze rudele, care i-au trimis un bilet de

avion pentru călătorie. Ea a făcut o economie de 30 de dolari pe care să-i folosească pentru cazuri neprevăzute sau să cumpere cu ei cîteva daruri. Hilda a spus că de regulă ea nu aduce niciodată atîția bani la biserică, dar a avut simțămîntul că n-ar trebui să păstreze banii pentru ea, ci să-i dea ca dar. Așa că a adus banii la biserică, să se rostescă o rugăciune asupra lor și să întrebe pe Dumnezeu ce să facă cu ei. Ea mi-a spus că răspunsul primit era clar. Acum a spus ea, a pus banii în mîna mea ca să fie folosiți în activitatea misionară pe care o întreprindem cu autobuzul (Van-ul) și este liniștită — deși nu este sigură dacă să mai facă această călătorie fără să aibă un ban în buzunar.

Eu am început să protestez, cînd dintr-o dată ea a început să exclame: „Vezi? Uită-te, Dumnezeu mi-a dat înapoi. În timp ce Hilda îmi punea în mîna 30 de dolari, cealaltă femeie i-a strecurat un plic cu 30 de dolari, în mîna cealaltă a Hildei. Mai tîrziu Hilda mi-a spus că femeia sau sora cealaltă nu știa nimic de rugăciunea ei sau de darul ei, dar i-a spus că a simțit îndemnul să-i dea în ziua aceea 30 de dolari. Hilda nu-și făcu probleme în legătură cu proveniența banilor; ea știa că Fratele său mai mare nu dorea ca ea să-și facă probleme nici chiar pentru o clipă. Și nici în mîntea mea nu este vre-o problemă în legătură cu faptul că Domnul Isus a fost foarte bucuros că a fost cineva cu o minte deschisă influenței Duhului Sfînt, ca să se îngrijească de „neînsemnata“ Sa soră.

Apoi este și neînsemnatul Său frate Edi, care trăiește într-o clădire abandonată. Nu are im-

portanță că Edi, are un miros neplăcut. Edi de mult timp n-a mai făcut un duș și nici n-a avut o mașină de spălat ca să se îngrijească de hainele și ru-fele lui. El a avut tot felul de necazuri despre care Fratele său mai mare preferă mai bine să nu vă spună nimic. Într-o zi Edi s-a hotărât să lovească un politist în față pentru a fi luat și dus la pușcărie și astfel să nu mai aibă acces la alcool și alte droguri care, avea el sim-țământul, că-l va omori într-o zi.

Dar un cuplu într-o mașină ce împărțea hrană a trecut prin acea parte a New Jersey-ului. Să le spunem Sam și Dona. Ei distribuiau hrană și literatură, așa că atunci când Edi a venit ca să fie ajutat, aceștia au consi-derat că ceea ce el are nevoie, este numai hrană. Dar Edi le-a spus, „Nu vedeți că sînt pe moarte?”

Deși Sam a trăit și el pentru un timp în stradă, el n-a dorit ca Edi să călătorească cu ei pentru un timp în autobuz — nu din cauza mirosului lui, nu aceasta era problema. Sam mai avusese de a face cu astfel de persoane și nu avea încredere în ei. Și în afară de aceasta, Sam nu dorea să ia un timp în plus chiar atunci pentru a se ocupa de nevoile lui Edi: „Poate că pentru moment Sam a uitat de Fratele mai mare al lui Edi; și care a cerut lui Sam să se ocupe de el.

Fără îndoială că atunci când asistența medicală Dona a ascultat pe Edi, s-a rugat pentru el, ea n-a visat că Edi va deveni un puternic cîstigător de suflute la Spitalul Bellevue, mergînd din cameră în cameră slujind pacienții bolnavi de SIDA. Ca rezultat, mulți pacienți au primit pe Hristos înainte de a muri. Desigur că Fratele cel mai mare al lui Edi cunoștea potențialul său. El nu putea aștepta pînă cînd Edi avea să fie vindecat de viciile lui, astfel încît el să poată ajuta pe unii din ceilalți frați și surori ale sale.

SLUJIND ASTĂZI CELOR ÎN NEVOIE

Este evident faptul că Domnul Isus Se simțea puternic legat de neamul omenesc, și do-rește ca noi să ne dăm seama de rolul și reacția noastră — ca

frați ai Săi, față de frații Săi. Dar de ce punem accent astăzi pe slujirea celor în nevoie? Sîntem aici și sînt sigură că ne vom ruga cu toții ca aceasta să fie ultima Sesiune a Conferin-ței Generale aici pe pămînt — nu predicăm noi despre împli-nirea rapidă a evenimentelor fi-nale — a împlinirii profețiilor? De ce credeți că Domnul Hris-tos a vorbit despre problema slujirii înainte și după capitolul în care prezenta semnele reve-nirii Sale? De fapt, cred că este potrivit ca toată energia noastră să fie pusă în predici directe, axate pe evanghelizare — rugîndu-ne ca Duhul Sfînt să ne facă eficienți.

Să citim mai mult în Matei 23, unde Domnul Hristos spune că cel ce vrea să fie mai mare să fie slujitorul tuturor. Să re-ținem că El rostește un blestem asupra celor ipocriți care devo-rează avutul văduvelor sau se roagă lung, rugăciuni prelungi ca să arate că sînt pioși. În ver-setul 15 El spune: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pămîntul ca să faceți un to-varăș de credință; și, după ce a ajuns un tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decît sîn-teți voi înșivă“.

Este tare spus, nu-i așa? Dar Domnul Hristos vorbește despre subiectul evanghelismu-lui — nu așa cum noi am face. Apoi el merge mai departe în următoarele unsprezece versete spunînd că poporul Său este orb. Și în ultimul verset al ca-pitolului în vers. 39, El spune: „Căci vă spun că de acum în-coolo nu Mă veți mai vedea pînă cînd veți zice: 'Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului'“.

Ni se spune că noi, frații Săi, sîntem orbi — și dacă așteptăm pînă ce El Se întoarce ca să avem ochii deschiși față de pă-catele noastre, Il vom vedea, așa cum glăsuiește tema acesor întîlniri, dar atunci va fi prea tîrziu.

Dar sînt vești bune. Nu tre-buie să stăm orbi. Dumnezeu are un număr de făgăduințe speciale pentru noi toți, frații Lui. El spune în Isaia 42,16: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui

pe cărări neștiute de ei. Iată ce voi face și nu-i voi părăsi“.

Iar în Luca 4,18: „Duhul Dom-nului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia... să propovădu-iesc robilor de război sloboze-nia și orbilor căpătarea vederii.

Să reținem: „căpătarea vede-rii.“ Fiecare dintre noi putem să ne reamintim un timp din viața noastră cînd, în prezența Duhului Sfînt am putut să vedem realmente propriul nos-tru egoism. Poate am văzut ipocrizie, îndreptățire de sine, au-tocompătimire, mindrie, iubire de lume, ego-centrism. Sau poate că am văzut necinste, în-șelăcine, ură, minie, cruzime, prejudecată, plăcere, necredin-cioșie, rivalitate, răzvrătire. Poate că am recunoscut necum-pătarea noastră, faptul că nu sîntem dispuși să iertăm, dispozi-ția, de a judeca pe alții sau un spirit critic; vorbirea nos-tră de rău, neîncrederea nos-tră, îndoiala noastră, negativis-mul nostru, amărăciunea nos-tră și insensibilitatea noastră, resentimentele noastre, negli-jența și tendința de a pierde timpul, nerăbdarea noastră, chiar și temperamentul nostru rău...

Să mai continuăm?

În prezența Domnului Isus noi trebuie să ne plecăm și să strigăm cerînd îndurare. Ne-am dat seama că sîntem cei mai de pe urmă, cei mai umili și cei mai nevrednici. Dar totuși, prin Duhul Sfînt, nădejdea vine. Și noi știm că am fost aceia pen-tru care Domnul Hristos a urcat pe Cruce. Cu ochii deschiși ve-dem nevoia noastră și Il vedem pe El — și numim aceste pro-bleme — păcat. Acceptăm ier-tarea Lui, darul Său, darul po-căinței și al eliberării de vino-văție — noi știm că sîntem o parte a familiei Sale — sîntem frații Săi.

Apoi, cu trecerea timpului, devenim ocupați — mergem la școală, la biserică. Poate că mergm chiar la lucrare misio-nară peste mări și țări, poate că slujim celor mai neînsemnați frați și surori ale Lui. Dar îngă-duim situațiilor și oamenilor să ne descurajeze. Vedem necre-dincioși și nedreptate. Auzim critici, simțim acest lucru. Și participăm la acest spirit.

Mai înainte trăiam în întuneric, mergând numai datorită impulsului unuia chemat să slujească. Am ajuns orbi — neavînd încredere în cei din jurul nostru și neavînd încredere nici în noi, aruncînd în cele din urmă blamul asupra lui Dumnezeu pentru că ni se pare că El nu poartă de grijă, pentru că îngăduie ca aceste lucruri să meargă înainte.

Astăzi cred că Dumnezeu va spune: „O...! Stai! Uită-te Ascultă!” El dorește să ne deschidă ochii, nu numai pentru a ne vedea nevoile, ci și pentru a-L vedea, să vedem iarăși nădejdea. Orice experiență prin care am trecut, tot ceea ce ne confruntă acum în viața noastră personală sau publică, sînt îngăduite de Dumnezeu. Și toate arată intensitatea nevoii noastre după Duhul Său cel Sfînt. Noi, ucenicii Săi, frații și surori, trebuie să fim despărțiți de păcatele noastre mai înainte de revenirea Sa; noi trebuie să spunem altora ceea ce El a făcut pentru noi, ceea ce El face pentru ei.

NUMAI PRIN DUHUL SAU

Domnul Isus a spus că El este pregătit să ne dea Duhul Sfînt — noi în adevăr avem nevoie de El; noi avem nevoie de dorinți noi, de atitudini și reacții noi. Nu există o altă cale, în afară de Duhul Său, ca cineva dintre noi să poată vedea destul de bine adevăratul zel pentru evanghelizare, adevăratul zel de slujire. Nu există o altă cale, în afară de Duhul Sfînt, ca fiecare dintre noi să fim eliberați de spiritul fățarnic ce este prezent în acțiunile celor ce lucrează pentru Dumnezeu, roșind din gură adevăruri despre iubirea și puterea Sa. Numai prin Duhul Său se poate ca, în loc de a folosi rugăciunea pentru a predica altora, noi să putem realmente să fim în legătură, în comuniune cu Dumnezeu. Nu este o altă cale decît numai prin Duhul Său, de a fi schimbat în prezent, să-ți dai seama că se poate cîștiga biruința asupra oricărui păcat, asupra fiecărei probleme pe care păcatul o ridică în viața noastră, inclusiv egoismul nostru. Vom vedea că ceea ce El dorește este ca noi să găsim bucu-

ria de a fi slujitorii acestora, ai fraților lui.

Cu cîțva timp în urmă o prietenă a mea, Miriam Savag, mi-a spus o istorioară ce s-a petrecut cu ani în urmă pe cînd era copil în Finlanda. Se ținea o lectură biblică în casa lor de la țară. Toți adventiștii din partea locului sau strîns laolaltă, la sfîrșit de săptămînă. Ușile erau încuiate. În seara aceea ei studiau Matei 22,39: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Au avut o bună discuție împreună și apoi s-au rugat. În timpul rugăciunii au auzit un zgomot în bucătărie. Mergînd să vadă despre ce este vorba au zărit un bătrîn cu o înfățișare umilă chiar la ușa bucătăriei lor. Pe bucata de hîrtie pe care le-a dat-o se spunea că este surdo-mut. A cerut să fie și el găzduit. Părinții lui Miriam au discutat situația, apoi l-au trimis la casa de alături, deoarece cu atîția musafiri, acum la acest sfîrșit de săptămînă, considerau că nu mai este loc pentru încă o persoană.

De abia a plecat acesta, cînd tatăl lui Miriam și-a dat seama că au avut o ocazie să răspundă practic la studiul din seara aceea — chemarea învîtația de a iubi pe aproapele — deoarece oricine are nevoie de ajutor este aproapele nostru. A dat să alege imediat după bătrîn, dar a rămas uimit. Ușile erau încuiate, deși tatăl lui Miriam spunea că n-a încuiat ușile în urma bătrînului. De fapt el și-a amintit că niciodată n-a descuiat ușile pentru ca — în primul rînd — bătrînul să intre în bucătărie. Afară n-a văzut nici o urmă de pași pe zăpadă proaspăt căzută. Ei au căutat. Bătrînul nu fusese văzut de nimeni din acea parte a locului. Ca urmare a acestei experiențe, Miriam spunea că ea a auzit pe tatăl ei cerînd mereu și mereu în rugăciunile lui: „Doamne, mai încearcă-mă odată”. El a fost convins că un înger, a vizitat căminul lui pentru cîteva clipe ca să-i arate lipsa spiritului iubirii și al sacrificiului. El a plîns în pocăința pentru indiferența cu care s-a dispensat de ocazie ce i-a fost dată de a sluji.

Zece ani mai tîrziu, cînd un alt cerșetor (cu un miros teri-

bil) a apărut la ușa lor, tatăl lui Miriam a fost atît de bucuros încît aproape că l-a tras înăuntru, spunînd că Dumnezeu i-a dat încă o șansă, și de data aceasta n-o mai pierde”.

Numai Duhul lui Dumnezeu a putut să-l facă pe acel tată să cedeze patul său mare acestui oaspete și el să se culce pe jos, lingă el. Numai Duhul lui Dumnezeu l-a ajutat să se trezească bucurios în timpul nopții pentru a schimba pansamentele puse pe rănile puroinde ale acestui om. Și cu ajutorul lui Dumnezeu a doua zi de dimineață l-a dus la spital pentru a fi mai departe îngrijit.

Ne rugăm pentru revărsarea Duhului Sfînt în timpul acestor întîlniri. Dacă El este aici, atunci va fi o convingere de păcat, mărturisire și reconciliere între noi. Nu trebuie să mai așteptăm mult timp ca Domnul să revină. Îndrăznim oare să dăm la o parte recunoașterea nevoii noastre personale? Vai de noi toți dacă vom continua să mergem peste mări și țări să facem prozești tot atît de orbi, frați de egoism și păcat așa cum am fost noi, sau așa cum am fost eu.

Prietenii mei, am înțeles noi oare mesajul pe care Fratele nostru ni l-a lăsat?

Avem două alegeri de făcut. Putem rămîne orbi și la venirea Sa să vedem pentru prima dată uriciunea egoismului nostru — și să fim mistuiți odată cu el.

Sau, putem să privim pe Isus acum — Pe Fratele nostru mai mare pe Mintuitorul nostru — privind la noi cu blîndețe compătimitoare, amintindu-ne de viața Lui, plină de fapte de iubire. Putem lăsa ca Duhul Sfînt să ne arate nevoile neînsemnaților frați și surori ai lui Isus Hristos, pe care în mod intenționat i-a așezat în calea noastră ca să ne deschidă ochii noștri orbi față de disperata noastră nevoie de El. Noi putem primi iertarea și vindecarea ce vine odată cu prezența Duhului Sfînt. Apoi cînd Isus vine, El se va adresa vouă tuturor zicînd: „Acești frați ai mei”. Și privindu-L vom putea spune cu bucurie „Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului”.

După amiază un program muzical condus de S. J. Crook ne face să reintrăm în atmosfera unor lucrări sfinte. Rugăciunea de început a lucrărilor este rostită de A. Garcia-Marengo în irumoasa și muzicală limbă spaniolă.

Lucrările din această după amiază sînt conduse de fr. C. B. Rock, vice-președinte al Conferinței Generale care invită pe fr. B. B. Beach să prezinte noi oaspeți de seamă ai sesiunii. Acesta prezintă adunării pe J. Dempsey Douglas, vice-președinte Alianței Mondiale a Bisericii Reformate, ce grupează bisericile prezbiteriene din toată lumea cu aproximativ 60 de milioane de membri. Prezintă de asemenea pe C. B. Maddox, directorul executiv al asociației „American United” pentru separație dintre biserică și Stat. Aceștia au adresat un scurt cuvînt de salut robind cuvinte de apreciere față de modul în care se colaborează și se dezbate problemele.

C. B. Rock introduce problema în discuție în legătură cu Departamentul „Church Ministry”. De dimineață s-a făcut recomandarea ca el să continue să acționeze. Se propune un amendament care spune: „excluzînd departamentul tineretului”. Se discută mult pe marginea amendamentului și pus la vot, în final, este respins cu 544 contra și 374 pentru. Se face apel la delegați să se mai acorde o șansă acestui departament. Pusă la vot, se întrunește adunarea delegaților. „Slujirea Bisericii” va continua să existe

C. B. Rock trece la următorul punct pe agendă și anume „rolul femeii în Biserică”. N. C. Wilson, președintele acestei comisii este rugat să prezinte problema.

N. Wilson prezintă cîteva date în legătură cu această recomandare specială. „În 1935 la Sesiunea Conferinței Generale s-a cerut Diviziunii Nord Americane să clarifice funcțiile lucrătorilor (femei) ce activează în pastorație, (pastori-asociații) care au seminarul și chiar M.D.

„Această acțiune a fost lentă pentru că în America, în cadrul lucrării sînt atît bărbați cît și femei care sînt pregătiți la fel, sînt în mod egal instruiți, recunoscuți de biserică și au aceleași răspunderi în cadrul lucrării de pastorație. Dar bărbații care sînt întăriți prin binecuvîntare pot aduce la îndeplinire acte de cult, pe care femeile nu le pot face. Diviziunea Nord Americană trebuia să prezinte un raport complet la Comitetul anual al Conferinței Generale în 1989.

„S-a sugerat atunci că în Diviziunea Nord Americană în comitete (sub supravegherea Conferinței ca să nu se creeze disensiuni) să se întărească prin binecuvîntare și prezbiterii ai comunității, femei. În prezent sînt, în Diviziunea Nord Americană 1.100 femei prezbiterii cu binecuvîntare. Diferența dintre a fi prezbiterii întărit prin binecuvîntare și pastor întărit prin binecuvîntare este aceea că pastorul este recunoscut în toate comunitățile și în toată lumea. Am greșit oare dacă am autorizat întărirea prin binecuvîntare a femeilor ca prezbiterii? Și dacă am greșit, cum putem

comitetului pentru Manualul Comunității.

Punctul 307 de pe agendă care este o transcriere a punctului din Manual care vizează întărirea prin binecuvîntare a prezbiterilor care este numai o reformulare, se votează de adunare.

Punctul 308 prezintă problema serviciului divin de căsătorie în care se spune că acest serviciu poate fi adus la îndeplinire de către pastor întărit prin binecuvîntare, cu excepția acelor locuri unde comitetul diviziunii a hotărît ca unii pastori neîntăriți prin binecuvîntare să poată

A UNSPREZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

corecta aceasta? După lungi discuții, am ajuns la înțelegerea că acest lucru l-am făcut pentru binele bisericii, am avut convingerea că Duhul Sfînt ne-a inspirat, ne-a călăuzit și că există un puternic sprijin pentru întărirea femeii ca prezbiterii în comunitate. Am spus toate acestea ca să cunoașteți ce a cerut Sesiunea Conferinței Generale din 1985 Diviziunii Nord Americane să facă”.

Raportul sună astfel: „Aceia care, indiferenți de gen (masculin sau feminin) au fost recunoscuți ca pastori ajutoari (după terminologia noastră, angajați în pastorație dar nu întăriți prin binecuvîntare) să fie autorizați să aducă la îndeplinire — în mod esențial — funcțiile unui pastor întărit prin binecuvîntare, în comunitățile pe care le deservește, sub rezerva autorizării de către diviziune a acestei propuneri și dacă se îndeplinesc următoarele condiții:

— persoana în cauză are studiile și pregătirea necesară pastorației.

— a fost angajată de Conferință să lucreze ca pastor, pastor evanghelist, angajat permanent.

— dacă persoana în cauză a fost aleasă și întărită prin binecuvîntare ca prezbiter.

M. C. Van Putten subliniază că raportul prezent nu este o recomandare și nu se cere să fie dezbătut sau votat, ci este o simplă informare. Asupra acestui punct s-au făcut discuții dar n-a fost necesar un vot.

În continuare pe agenda de lucru au fost cîteva probleme în legătură cu Manualul Comunității.

C. D. Weston, secretarul comisiei pentru Manualul Comunității, supune punctul 305 din agenda „Revizuirea legămîntului botezului”. Se propune votarea documentului în întregime. Un membru al Comitetului de Numiri și C. Miller propune ca să se adauge cuvintele „prin hărul lui Dumnezeu”, adică: „Crezînd că prin hărul lui Dumnezeu, prin credința în singele Său vărsat ești mîntuit...”. Acest amendament este susținut și votat.

Intrucît sînt unele mici modificări mai mult de redactare, să se trimită

aduce la îndeplinire acest act...” Deci în reformularea acestui punct din Manualul Comunității s-a introdus precizarea că serviciul divin al căsătoriei poate fi adus la îndeplinire și de către misionari sau pastori ajutoari, (bărbați sau femei) dacă este o hotărîre a comitetului Diviziunii și persoana respectivă a fost întărită mai înainte ca prezbiter.

Asupra acestei probleme s-a cerut ca să se ia suficient timp pentru discuții. Dacă s-ar începe acum discuțiile am intra în criză de timp. Se face propunerea ca problema să fie reluată miine dimineață. Propunerea este însușită.

S-a mai discutat, de asemenea, și punctul diaconesei din Manualul Comunității. Ceea ce este nou în această reformulare este faptul că diaconesa aleasă va fi întărită prin binecuvîntare. Această reformulare este susținută și votată. Cu această lucrările zilei de miercuri s-au încheiat, nu mai înainte ca H. Lee să înalțe o rugăciune de binecuvîntare.

În seara aceasta, în cadrul „Festivalului Internațional al Misiunii” vor prezenta rapoarte bisericile din Republica Populară din China, Uniunea din Orientul Mijlociu și Diviziunea Orientului Îndepărtat.

D. POPA

Orchestra din... butoaie de oțel din Trinidad — Tobago

Inflorește biserica invizibilă a lui Dumnezeu

Samuel C. Young

Cu mai bine de o cincime din populația lumii trăind în China, oricine poate înțelege uriașa răspundere ce confruntă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în aducerea la îndeplinire a însărcinării Domnului Hristos, de a duce această Evanghelie la orice națiune, limbă și popor.

Este o răspundere ce nu poate fi ignorată sau pe care s-o ocolești. Nici o națiune, nici un popor n-a fost exceptat de la această însărcinare și nici un fel de împrejurări nu ne scuză de la împlinirea responsabilității noastre.

În realitate, un progres mult mai mare decât își pot da seama mulți s-a realizat în China. În timpul celor zece ani ai revoluției culturale (1966—1976), când orice biserică a fost închisă și mulți dintre ele dându-li-se o altă întrebuințare, se părea că în China biserica este moartă. Era împotriva legii ca să te rogi lui Dumnezeu în public. Mii de oameni și-au pierdut viața sau au fost întemnițați. Bibliile lor, cărțile lor religioase și revistele au fost puse pe foc.

În timpul zilelor negre ale revoluției culturale întrebarea ce se punea era: „Va supraviețui biserica?” Ea a supraviețuit și a umplut lumea prin fantastica ei creștere.

Când ușile în China au început să se deschidă încet către lumea din afară, micile biserici ce funcționau în familii și în ilegalitate au ieșit la suprafață în mod deschis în toată China. Ceea ce părea că este mort s-a constatat dintr-o dată că este foarte viu.

Nu mai în 1979 a fost deschisă în mod oficial prima comunitate în Shanghai. Datorită marilor schimbări în atitudinea și rânduicile guvernamentale, 6000 de biserici creștine sînt deschise acum în China. Cum comunitățile, bisericile nu pot cuprinde milioanele ce se îndreaptă spre ele, zeci de mii de biserici sau comunități în case familiale au răsarit pretutindeni. Nu se păstrează nici un fel de registru sau evidență, dar autoritățile consideră că sînt aproximativ 5 milioane de creștini chinezi. O cifră neoficială estimează numărul ca fiind între 20 și 30 de milioane.

Biserica invizibilă a înflorit atunci cînd Dumnezeu și-a manifestat puterea salvatoare în situații aparent imposibile. Această națiune, care timp de 30 de ani a declarat că nu este Dumnezeu, a trebuit să admită că milioane de cetățeni ai ei se mai închină încă lui Dumnezeu.

Deși nu există o organizație oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în China, dar cum toate bisericile protestante funcționează sub umbrela „THEE-SELF CHURCH”, Adventiștii încă se mai consideră că au legături cu

biserica mondială. Comparată cu perioada dinaintea revoluției, biserica este prosperă. Într-o parte a provinciei Jiangxi unde în 1949 nu aveam nici un membru, acum există mai bine de 2000 de adventiști păzitori ai Sabatului. Într-o altă regiune din China centrală, unde existau numai câteva mici comunități, avem acum duzine de grupe și comunități cu mii de membri. Într-o regiune din sudul Chinei, o femeie pastora raporta mai bine de 300 de botezuri în prima jumătate a anului 1989, avînd încă 400 în clasele de botez. În provincia Anhui un raport recent vorbea despre o grupă a bisericii de 1000 de persoane care au început să se adune și să se închine lui Dumnezeu Sîmbăta, dar care au continuat să se adune și duminica pentru a vesti solia cu privire la Sabat.

Chiar dacă nu există o organizație Adventistă oficială în China, binecuvîntarea lui Dumnezeu a făcut să se strîngă un frumos seceriș. Se estimează că avem mai mult de 70.000 de adventiști ce frecventează sutele de comunități, de biserici în case familiale și în case particulare. Zece mii dintre aceștia au fost botezați în 1989. Pentru a primi această explozie de membri, se construiesc noi Case de Rugăciune. Unele sînt edificii foarte frumoase, pe cînd altele sînt umile locașuri de adunare.

WORLD RADIO

Întreita solie îngerească se vestește astăzi prin stația „Adventist World Radio Asia” în fiecare provincie, în fiecare oraș și sat din China. Chiar îndepărtatul Tibet a răspuns și avem acum primul nostru cursant al Vocii Profetice din provincia aceasta. Numai în acest an am primit peste 16.000 de răspunsuri.

Programele noastre sînt făcute pentru a răspunde nevoilor tuturor categoriilor sociale: mame, tați, copii, creștini, necreștini, învățați, profesori, ca și oamenilor de rînd de la coarnea plugului. Timp de mulți ani s-a recunoscut că singura mare nevoie a Chinei este aceea de a instrui pe pastori ca și pe membri laici. Avînd aceasta în mîntea noastră, în programul nostru am prezentat zilnic o jumătate de oră un program de instruire pentru miile de lucrători.

Creștini din China. Într-o țară în care anumite regiuni ascultarea transmisiunilor religioase pe unde scurte nu este permisă, sîntem uimiți cite răspunsuri primim. Radioul, de asemenea își face lucrarea, conducînd înapoi pe membrii care s-au instrăinat de credința lor.

Am primit răspunsuri din partea tuturor straturilor sociale, inclusiv studenți, profesori și chiar slujbași guvernamentali. Mulți au fost deja botezați

și s-au alăturat bisericii noastre. În regiuni unde nu există nici o biserică adventistă, mii ascultători ne-au povestit cum au strîns laolaltă o grupă de credincioși. Un conducător local al bisericii din nordul Chinei a raportat mai bine de 500 de botezuri în acest an, mulți dintre ei fiind roadele programelor noastre de radio. Sînt atît de multe relatări fascinante de povestit despre impactul pe care transmisiunile noastre de radio „Good News for Asia” (Vestea bună pentru Asia), dar spațiul este așa de mic.

Un tînăr care a auzit pentru prima dată despre Isus din emisiunile de radio „Good News Asia”, scria: „Uram lumii și pe mine și chiar mă gîndeam să mă sinucid. Dar din cînd în cînd am auzit despre Isus din programele voastre de radio și în inima mea s-a aprins focul speranței și m-am hotărît ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să devin un adevărat prieten al lui Isus”.

O recentă scrisoare din partea unui pastor al unei mari biserici dintr-un oraș ne-a povestit următoarea experiență. Un tînăr dintr-o regiune de la țară fusese un ascultător consecvent al emisiunilor noastre „Good News for Asia”, timp de mai bine de un an. Dar cum în acea parte a locului nu era nici o comunitate ea să se poată bucura de comuniunea cu alți frați de credință. El avea probleme cu ochii așa că s-a hotărît să meargă într-un oraș mare să se trateze la ochi. În timp ce se găsea în acest oraș s-a hotărît să găsească pe adventiștii de ziua a șaptea. Duhul Domnului a condus acest tînăr chiar la biserică pe care frații noștri o foloseau ca loc de închinare. Prima persoană pe care a întîlnit-o a fost chiar pastorul nostru. Ce întîlnire plină de bucurie! Singurul contact pe care acest tînăr l-a avut cu adventiștii a fost prin radio și cu toate acestea pastorul spunea că el acceptase pe deplin adevărul și a înțeles punctele de credință adventiste și ca urmare a fost botezat. Nu este oare posibil să existe mii de asemenea oameni ca fratele nostru ce așteaptă numai să fie strînsi și aduși înauntru?

MINUNI

Multe minuni au loc în biserica din China și care joacă un rol important în predicarea Evangheliei în mod deosebit în regiunile rurale. Cînd o femeie ce nu auzea din Anhui, a auzit adevărul și a primit pe Isus, a început să vină la adunare. Prietenele ei își băteau joc de ea pentru că merge la adunare dar nu poate auzi ceea ce se predică. Dar ea a zîmbit și a continuat să participe cu credincioșii în fiecare Sabat la serviciile divine. Într-un Sabat dimineața urechile ei au început dintr-o dată să se deschidă și a putut auzi solia ce era predicată. În adevăr Dumnezeu lucrează prin minuni. Mărturia ei a adus pe mulți la Hristos.

În orașul Xian din nordul Chinei un bătrîn diacon din comunitate iubea foarte mult pe Domnul, dar inima îi era apăsată pentru că nu știa să citească și dorea atît de mult să citească și el Cuvîntul lui Dumnezeu. Într-o seară pe cînd se găsea acasă, o voce i-a spus să citească Psalmul 61. Cu mîinile tremurînde el a luat Biblia și cu o voce tremurîndă a început să citească și a citit întreg psalmul. În următorii doi

(Urmare în pag. 31-a)

Uniunea Orientului Mijlociu este alcătuită din 19 țări pornind din Turcia și până în Sudan (cu excepția Israelului) și include Peninsula Arabică și Libia. Teritoriul ei se întinde pe trei continente: Europa, Asia și Africa și este locul de naștere a trei mari religii mondiale: Iudaismul, creștinismul și islamismul. Din aceste țări Dumnezeu a trimis Cuvîntul Său lumii și în nisipul acestui vast teritoriu arheologii au descoperit dovezi ale autenticității Cuvîntului.

Sediul oficial al Uniunii Orientului Mijlociu este Beirutul, Liban. Cu toate acestea, de cinci ani, lucrările au fost dirijate din Nicosia, Cipru, din cauza conflictului armat din Liban.

În vechime, războiul și persecuția au forțat poporul lui Dumnezeu să-și părăsească avutul și casa. Astăzi, războiul, neînțelegerile și terorismul fac încă parte din evenimentele obișnuite ale Orientului Mijlociu. Conflictul recent dintre Iran și Irak cei 15 ani de conflicte interne din Liban ce au adus distrugerii mari, războiul civil din Sudan, au făcut zeci de mii de victime. Mulți din frații noștri au fost obligați să-și părăsească căminul și țara.

SOLIA ESTE VESTITA ÎNCA

În ciuda acestor situații, solia lui Dumnezeu continuă să fie răspîndită în aceste țări. Totalul populației din teritoriul nostru este de 250.000, cu un total de 6.000 de membrii: un adventist la fiecare 42.000 locuitori. Aceasta este o răspundere și o chemare nu numai pentru Uniunea Orientului Mijlociu, ci pentru întreaga biserică. În timp ce câteva țări au mai multe comunități și instituții, altele au numai o prezență Adventistă de Ziua a Șaptea o prezență simbolică. În mai multe țări din Uniunea noastră nu am intrat încă.

Cea mai mare creștere de membrii din ultimii cinci ani a fost în Sudan, unde biserica noastră numără mai bine de 3.000 de membrii și biserica crește repede.

În ultimii cinci ani au fost organizate două comunități: una în Kuveit cu 120 de membri și cealaltă în Emiratele Arabe Unite cu 50 de membri. O „secțiune” a fost organizată care să cuprindă aceste două comunități, cum și grupele de lucrători emigranți împrăștiați în regiunea Golfului Persic. În mai multe țări, cum de exemplu Turcia, Iran, Irak și Liban, s-a produs o pierdere de membrii din cauza războiului, situații generale neliniștite și a emigrării.

Uniunea Orientului Mijlociu a fost prima Uniune din lume care și-a atins ținta pentru „Seceriș 90”. Mulțumim lui Dumnezeu nu numai pentru că ținta a fost depășită (1200 de botezuri), dar în acest timp al Sesiunii Conferinței Generale, ea s-a dublat și chiar mai mult. Toate cîmpurile din Orientului Mijlociu își vor atinge ținta puă pentru „Seceriș 90”, avînd în frunte Sudanul.

EDUCAȚIA

În cadrul Uniunii Orientului Mijlociu există 14 școli începînd de la ciclul elementar și pînă la nivel de colegiu, avînd 3241 elevi înscriși. Colegiul Orientului Mijlociu din Beirut este cunoscut în cadrul bisericii adventiste. Această instituție a avut mult de suferit în ultimii cinci ani. Imprejurările au cerut ca elevii și profesorii să fie

evacuați din campusul institutului cam la fiecare doi ani, iar pentru această perioadă clasele au fost suspendate.

În ciuda acestor dificultăți, Colegiul Orientului Mijlociu a continuat să funcționeze. Aceasta datorită curajului și consacratului său corp profesoral, și datorită elevilor și părinților acestora care sînt gata să îndure greutăți de dragul unei educații creștine.

Totuși, un considerabil material didactic a fost deteriorat atît în complexul colegiului, cît și la celelalte școli și biserici adventiste din Beirut. Luni de zile au fost folosite adăposturi unde s-au ținut uneori chiar serviciile divine. Unele clădiri proprietatea bisericii, cum de exemplu centrul evanghelic situat pe linia de demarcație a forțelor beligerante, precum și Biserica Adventistă din Beirut, nu mai sînt acum decît ruine. Cu toate acestea, Dumnezeu și-a ținut întinsă mîna Sa protectoare asupra copiilor Săi. Pînă acum n-am avut nici o pierdere de vieți omenești.

Două alte școli din Uniunea Orientului Mijlociu mai trebuie să fie menționate. Academia egipteană de la Gabal-Asfar de la periferia orașului Cairo, care anul acesta are cel mai mare număr de elevi înscriși și anume 65. Această creștere a celor înscriși n-ar fi putut fi posibilă fără noul dormitor al fetelor ce a fost terminat în 1989, cu ajutorul darurilor din al treisprezecelea Sabat.

Zeitoun-School din Helipolis, cu 1250 de elevi este cea mai mare școală din cadrul Uniunii. În ultimii doi ani această școală a trecut prin mari difi-

cultăți. În perioada anului școlar 1988-1989 statul a preluat conducerea acestei școli, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, cu multă, foarte multă muncă și intervenția oamenilor buni, școala a revenit sub conducerea bisericii. Recent, administrația ei a primit o scrisoare din partea ministerului egiptean al educației în care se spunea că în zilele de sârbătoare la Zeitoun-School trebuie să fie Vinerea și Sîmbăta și că Sîmbăta este ziua sfîntă a școlii.

ADRA

Contribuția organizației ADRA în ultimii cinci ani a fost cu precădere în Sudan. Lucrarea ei a cuprins proiecte din domeniul medical, agricultură, educație, ajutor umanitar și ajutor în caz de calamitate. Activitatea ADRA a ajutat la stabilirea unor bune relații cu autoritățile guvernamentale.

LUCRAREA DE PUBLICAȚII

Timp de mulți ani situațiile politice și economice din Orientul Mijlociu au împiedicat activitatea editurii noastre din Beirut. De aceea s-a hotărît închiderea ei ca tipografie, recunoașterea ei ca editură și mutarea în Cipru. Deci s-a oprit tipărirea de lucrări iar echipamentul s-a vîndut. Se lucrează la tipografiile străine în ciuda destabilizării politice și a greutăților economice, editura a putut să producă cărțile necesare colportorilor noștri. Studenții colportori au reușit să cîștige taxe școlare în mai multe țări din regiune: Egipt, Iordania, Kuweit, Sudan și chiar Liban.

Svein Johanson
Președinte

INFLOREȘTE BISERICA INVIZIBILĂ

(Urmare din pag. 30-a)

ani și jumătate, experiența lui a adus sute de oameni la botez. Și el continuă încă să dea mărturie despre Hristos.

LIBERTATEA RELIGIOASĂ

Deși libertatea religioasă este garantată în constituția Chinei, aplicarea ei suferă foarte mult în diferite părți ale Chinei. Mai sînt încă multe părți ale țării în care comunitățile ce funcționează în case nu au îngăduința să funcționeze în mod liber și comunitățile nu sînt libere să activeze. În unele din marile orașe cum ar fi Beijing și Shanghai, frații noștri pot avea propriile lor servicii religioase. Dar din nefericire, în majoritatea orașelor comunităților existente nu se pot bucura de favoarea acestora. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, în ciuda acestor obstacole, frații noștri au servicii divine în Sabat într-un fel sau altul. În

multe regiuni rurale, frații noștri au avut posibilitatea să-și construiască propriile lor case de rugăciune și să se închine în mod liber. În aceste regiuni au avut loc cele mai mari creșteri de membri.

CUM ARATĂ VIITORUL

Niciodată viitorul n-a arătat mai luminos. Tinerii năvălesc ca niciodată pînă acum în casele de rugăciune. Evenimentele anului trecut au arătat nebulina de a se încrede în făgăduințele omenești. Programele de radio ocupă întreaga țară cu întreita solie îngerească. Biserica noastră din China începe să strîngă un seceriș în această națiune unde s-a semănat sîmînța Evangheliei.

În cîrînd secerișul se va încheia și vom auzi invitația Tatălui Meu de moștenii împărăția pregătita vouă de la întemeierea lumii”.

Noi am început sfârșitul!

Președinte
Ollis C. Edwards.

Ios. Apoi mi-au spus că putem discuta despre ea în limba engleză. La început am citit cartea culcat, apoi m-am ridicat și am citit-o stînd pe un scaun. Apoi a trebuit să mă plec pentru că s-o citec în genunchi. Am început să tremur și să întreb: 'Cine a scris această carte?' Este atît de diferită de cărțile de filosofie și științe sociale pe care le știu..."

Hotărîrea lui Ko Young de a deveni Adventist de Ziua a Șaptea a produs furtună în familia sa. El a plîns împreună cu mama sa văduvă pentru dezamăgirea ei. El făcuse planul să devină un om de stat poate chiar un ambasador, dar acum va sluji unei alte împărății. Fratele său mai mare era un creștin harismatic și la început s-a bucurat de hotărîrea fratelui său. Apoi, timp de o săptămînă, zi și noapte a încercat să convingă pe Ko Young să nu devină adventist. Din fericire, fratele mic nu s-a clișit nici la stînga, nici la dreapta.

Aceste școli de învățat limbi străine au contribuit cu siguranță la faptul că acum Coreea a început să fie considerată o țară „creștină”. Anual 150, 160 de convertiți se alătură Bisericii Adventiste.

ACȚIUNI PE PLAN NAȚIONAL

Acțiuni pe plan național în Filipine au făcut ca să aibă un răsunet internațional. Este un adevăr dramatic ca 27 de pastori să boteze mai bine de 3.000 de persoane într-o zi, așa cum a fost în insula Mindanao.

Ne bucurăm de cei 36 de pastori protestanți ce au devenit adventiști de Ziua a Șaptea, aducînd cu ei majoritatea congregațiilor lor.

Căutăm să înțelegem ce înseamnă să ai 30.000 de noi membri ce se adaugă bisericii în Filipine în șase luni. Cu siguranță sînt roadele Cincizecimii. În spatele acestui succes există un secret: membri laici trebuie să fie instruiți și apoi la lucru. Adunări ținute de membri laici cu mîile, au loc cu luni înainte de ținerea marilor adunări publice.

SLAVA RENAȘTERII

Numai la acest nivel particular — personal venim realmente față în față cu drama lăurii unei hotărîri pentru Hristos și cu slava nașterii din nou. Acțiunile noi, pe plan național se fac acum în mii de bucăți, asemenea unui mozaic.

Una din aceste mici bucăți este doamna Antonia Singson, o profesoară de la seminarul romano-catolic din Vigan, citadelă a catolicismului. Totdeauna o devotată a religiei practice, a hotărît să devină adventistă de ziua a șaptea.

Apoi mai este Armando Perez, un „security guard” (din corpul de pază) de la birourile Uniunii de Misiune din nordul Filipinelor. În slujba aceasta nu trebuia să lumeze. I-a fost ușor pentru că nimeni din cei ce veneau aici nu luma. Acum și el este membru al Bisericii Adventiste Centrale din Pasay.

MĂRTURIA UNUI COPIL

La cei șase ani ai lui, Jasen Hallasgo a luat parte la șase eforturi evanghelistice, ținînd mici predicii de cite zece minute. Handicapat din naștere, Jasen adresează un apel care este

NU ESTE NEVOIE DE VREO ÎNDRUMARE

Recent, un om din Japonia, a surprins pe un frate dintr-o comunitate ce primea pe cei ce veneau la adunare, spunîndu-i că el știa precis unde să vină. Fratele nostru era mirat pentru că nu se făcuse nici un anunț la posturile locale de radio, dar oaspetele a spus: „Eu ascult totdeauna 'Adventist World Radio Asia', programul japonez. Așa am știut cum să ajung aici”.

În Coreea, pastorul K. Um pregătește mai multe predicii pentru radio într-o săptămînă. Asemenea lui și alți lucrători în biroul lui își încep ziua cu studiul Bibliei, după ce mai întii, întreg personalul a avut o prînză minută de rugăciune. Tinerii răspund la scrisorile primite care au devenit, pentru mulți, un refugiu spiritual. Un băiat din Coreea scria: „Am absolvit liceul acum patru ani, dar cînd am auzit programul dv. a fost pentru mine ca o piine a vieții”.

Prima comunitate inițiată ca urmare a activității postului de radio a fost în Indonezia. Doi tineri din Sumatra de nord s-au dus la școala noastră biblică, „Vocea Profetică” din Jakarta. Ei au spus că sînt pregătiți pentru botez și în adevăr ei erau pregătiți. Zentua Simbolon și Marasali Siregar s-au întors acasă pentru a spune tuturor să asculte transmisiunile postului de radio AWR — care se aude foarte clar din Guam. Familia Simbolon a devenit nucleul comunității familiale din satul Batak.

Scopul cursanților ce s-au înscris la cursurile de limba engleză este în primul rînd acela de a învăța engleza. Dar nimeni nu poate spune cîți dintre ei vor pași pe calea schimbării cursului vieții.

Cele zece institute Sahn Yook de învățare a limbilor străine au un consiliu de optzeci de persoane coreene și șizeci de studenți misionari ca profesori de limbă engleză. În timpul celor douăzeci de ani de activitate, institutele au devenit foarte cunoscute pe plan național. Ele își publică singure cărțile. Pentru că numai 60—70% din cei ce se înscriu vor fi primiți, simbătă seara se formează cozi pentru înscrierea ce începe duminică dimineața.

Un tînar a stat 51 de ore la rînd pentru a fi sigur de un loc pentru următorul curs de luni.

CINE A SCRIS ACEASTĂ CARTE ?

Un cursant comenta: „Mi-au dat o cărticică cu titlul 'Calea către Hristos' și mi-au spus că-mi va fi de fo-

umea vastă și multirasială a Diviziunii Orientului Îndepărtat se întinde pe 7.000 de mile de la est la vest, de la Micronezia, la Sri Lanka și Bangladesh. Și în interiorul acesta sînt cuprinse zeci de bariere culturale pînă cînd ajunge la 4.000 mile nord și sud, din Japonia, la Indonezia.

Între cele 800.000.000 locuitori din aceste țări, 800.000 de membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mărturisesc pe Hristos pe care îl iubesc. Acesta înseamnă că la fiecare 1.000 de persoane există un adventist și totuși la fiecare minut din zi și din noapte se naște un copil făcîndu-ne să ne întrebăm: „Cit timp ne va trebui să ne încheiem chemarea Evangheliei și lucrarea ei?”

Situația este mult mai provocatoare decît arată statistica. Acum 100 de ani Abraham La Rue a sosit la Hong Kong pentru a începe lucrarea misionară adventă în Orient. Acela a fost în adevăr un început.

În ultimii cinci ani am avut noi și noi începuturi, noi nașteri de diferite feluri. Totdeauna o naștere este o minune. Poate fi un început fizic sau o naștere spirituală. Dar totdeauna aduce mare bucurie și fericire. Și aceasta fie că este în Taiwan, unde sînt cele mai moderne posibilități, fie pe un riu în junglă la Sarawak.

AWR S-A NĂSCUT

Deși aparține Conferinței Generale, „Adventist World Radio Asia” s-a născut în Orientul Îndepărtat în martie 1987. În insula Guam noua stație a fost instalată pe un teren de 40 pogoane de pămînt roșu și iarbă sălbatică, cu privirea spre Oceanul Pacific. Mai bine de 150 de persoane din Diviziunea Orientului Îndepărtat produc programe, servind stația de radio cu meniul celor douăzeci de limbi. De fapt AWR se adresează lumii. Teritoriul diviziunii este acoperit de programele lui ce se aude din Siberia pînă în Sri Lanka, din Algeria la Jamaica și de la Sidney la Zimbabwe. Din cele peste 22.000 scrisori primite, multe din ele au venit din locurile în care nu se auzise mai înainte despre adventiști. Un om de afaceri birmanez împreună cu soția și cei nouă copii ai lor se adună zilnic pentru a asculta emisiunile postului de radio. Pastorul Ba Khin, unul din secretarii asociații departamentale ai diviziunii, a devenit pastorul familiei postului de radio. Pentru prima dată se aude, pe calea undelor despre Biserica Adventistă în Burma.

pațin diferit: „Acum mă vedeți schiș-pătând, pentru că piciorul meu stâng este mai scurt. Eu nu pot să fac ceea ce voi ceilalți copii puteți face. Dar sfînd vom ajunge în ceruri, Domnul Isus îmi va da un alt picior. Atunci voi sări și voi alerga asemenea vouă”. Apoi, fixînd un copil dintre participanți, i se adresează: „Vrei să fii tovarășul meu de joacă cînd vom fi pe Noul Pămînt?” Tinerii și vîrstnici sînt mișcați pentru că este greu să spui nu în timpul unei adunări a „Vocii Tinerilor Juniori”.

O NAȘTERE DIN NOU ÎNTR-UN SPITAL

Spitalul adventist din Taiyan este mai mult decît cel mai bun spital din Taipei. Într-un cartier nou, atmosfera lui creștină atrage deopotrivă pe pacienți și doctori. Din laboratoarele sale stomatologice ies lucruri minunate. Aici a venit doctora Christina Wang, o tînără internistă. Era budistă. Ea șorea să fie medic rezident, practiciană. „Pentru următorii doi ani am destul timp să văd cum trăiesc creștinii. Mulți din ei doresc să studieze Biblia cu mine”, mărlurisea ea la început.

Dar dr. Wang a devenit activă în viața bisericii mai înainte de a fi botezată. Ea a devenit traducătoare în grupa kindergarten a Școlii de Sabat copii, unde a învățat bine istoriile scrise în Biblie.

Cînd a plecat la Loma Linda pentru specializare post universitară, ea a lăsat intenționat certificatul ei de boală acasă: „Acum cred că mama a stat peste certificatul meu”, comenta ea. „Și cred că nu se mai teme că a-șm să-mi găsesc un soț pentru că sînt creștină. Doresc ca și familia mea să cunoască pe Dumnezeu. Vreau să trăiesc viața de credință înaintea lor. Aceasta este tot”.

INDUSTRIE ALIMENTARA

Industria coreeană de alimente Sahm Yook a adus o substanțială contribuție bisericii în ultimii cinci ani.

Proiectul unei industrii alimentare sănătoase a început acum zece ani. Instalația de preparat lapte din soia din 1984 a cunoscut un succes deosebit. Sel 130 de angajați ai fabricii aduc aproximativ 3 milioane de dolari (cîtra anuală de afaceri). Tînta fabricii este să răspîndească soia sănătoșii și a Evangheliei prin alimente sănătoase.

O NOUĂ INSTITUȚIE SE NAȘTE

Nevoia de lucrători pregătiți pentru vestirea Evangheliei a făcut să ia naștere „Institutul Adventist Internațional de Studii Avansate”. Deschis în 1986 ca o instituție a diviziunii, predă cursuri în religie, sănătate, educație, surori medicale și business (afaceri). Institutul este situat într-un loc foarte frumos lângă Manila.

LUCRAREA SE DEZVOLTA

Acum o sută de ani Abraam La Rue era singurul adventist în Orientul Îndepărtat. Astăzi sînt peste 800.000. Și zilnic se adaugă la acest număr, căci renașteri spirituale au loc în fiecare colț al teritoriului diviziunii. Acum cinci ani, numărul membrilor era de 560.000. Au fost necesari 90 de ani pentru a atinge prima

100.000 de membri. Acum, acest număr s-a adăugat bisericii numai în ultimii doi ani. Dar pe măsura ce creștea este evîntă și problemele se multiplică. În unele părți nu putem obține viza pentru misionari, așa că toată greutatea cade asupra localităților.

CICLUL NAȘTERII CONTINUA

Mulți dintre noi am îmbătrînit așteptînd revenirea Domnului. În ultimii 150 de ani în istoria bisericii noastre ciclul nașterii, creșterii și morții s-a repetat de nenumărate ori.

De câte ori n-am spus: „Aceasta va fi ultima Sesione a Conferinței Generale”?! Și cu siguranță că una din ele va fi ultima!

Între timp lucrarea merge înainte. Pentru fiecare sfîrșit, undeva este un început. Vechile experiențe au făcut loc celor noi. Vechile clădiri au dispărut făcînd loc altora noi. Cei mici au ajuns la maturitate.

Dar între naștere și sfîrșit... ni se dau anii de dezvoltare, de creștere. Ani de zile am plantat, ne-am rugat și am așteptat nerăbdători secerișul. De foarte multe ori am fost dezamăgiți...

UN NOU FEL DE PLANTARE

Strategia globală ne pune înainte un nou fel de plantare. O plantare ce acoperă fiecare milă a teritoriului nostru. Știînd că în Coreea de Sud avem aproximativ 100.000 de adventiști nu putem fi mulțumiți de faptul că în Coreea de Nord există un singur adventist — după cite știm — în cele 22 de milioane ale Coreei de Nord. Avînd 500.000 de adventiști în cele trei Uniuni din Filipine, aceasta nu compensează cu faptul că în Ban-

gladesh-ul Islamic nu avem decît un adventist la 20.000 de locuitori.

Ce mai putem spune că în vestul Indoneziei avem 27 de milioane de locuitori într-o regiune în care nu există nici un adventist.

Ne-am propus să intrăm în locurile în care pînă acum n-am fost prezenți, unde să stabilim, în mod sistematic, o prezență acolo. Și Dumnezeu ne va da succes.

FIECARE ÎNCEPUT ARE UN SFÎRȘIT

Pionierii noștri au mers de mult la odihnă. Acceptăm faptul inevitabil că tot ceea ce știm pe acest pămînt trebuie să aibă un sfîrșit. Fiecare început are un sfîrșit.

Și totuși primirea lui Isus este totdeauna un început, indiferent în ce perioadă a vieții vine el.

Păsirea în venicie este ultimul mare început pentru fiecare dintre noi. Acesta este supremul început ce nu va cunoaște sfîrșit.

Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui riu ce se revărsa într-o minunăție cascade. Asemenea unei flori ce se deschide și înfloarește nevăzută, undeva în junglă, asemenea semănării seminței ce duce la seceriș, asemenea omului ce este născut din nou.

Noi trăim și murim. Începem și terminăm.

În Orientul Îndepărtat secerișul continuă, este începutul sfîrșitului. Sîntem încredințați că acest curent al nașterii din nou ce are loc în mod curent de-a lungul și de-a latul diviziunii va rezulta în revărsarea Duhului Sînt, care ne va ajuta să împlinim misiunea și să ducem făgăduința revenirii Domnului Hristos acestei vechi lumi și ultimul mare și nou început.

A ZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU

Urmare din pag. 25

hotărîre. Sînt încredințați că Domnul va continua să ne călăuzească în această dimineață”.

R. Ponce, propune să se treacă la vot. Această propunere a fost susținută. Se pune la vot recomandarea ca să se accepte raportul comisiei de a nu se aproba întărirea prin binecuvîntare a femeilor. Supusa la vot, în favoarea rezoluției votează 1.173, împotriva 377. Recomandarea se aprobă.

Se aduce în discuție un alt punct de pe agendă și anume departamentul „Church Ministry” (Slujirea bisericii). Se propun anumite modificări ale acestui departament, propuneri ce urmează a fi înaintate comitetului anual din 1991.

P. W. Dunham ține să precizeze că personal a fost dezamăgit de experimentul cu organizarea acestui departament. Cel puțin în America evanghelismul personal a scăzut, lecturile Biblice de asemenea, responsabilitatea personală a avut de suferit, Școlile de Sabat sînt goale, confuzie, dezamăgire, ezitare, nemulțumire, iar rezultatele acestei organizări. Desi scopul organizării acestui departament a fost revitalizarea bisericii acest lucru nu s-a realizat. S-a făcut cu gîndul

de a se reduce personalul, dar nu s-a realizat. S-a considerat că se economisesc niște bani, dar nu s-a realizat nici acest lucru.

R. J. Kloosterhuis anunță delegații că există un raport al comitetului de numiri.

B. Reaves comunică faptul că demisia lui A. E. Birch, votat pe 9 iulie a.c. ca președinte al Diviziunii Pacificului de Sud, a fost acceptată de către comitetul de numiri. Se susține și se votează demisia lui A. E. Birch.

În continuare se prezintă raportul comitetului de numiri privind ocuparea diferitelor funcții în cadrul Conferinței Generale și a celorlalte Diviziuni.

Propunerile sînt susținute și votate de către delegați.

Se face propunerea ca Departamentul „Church Ministry” să continue să activeze așa cum a fost el statuat în 1985 și să coopereze cu conducătorii cîmpurilor mondiale spre o mai eficientă activitate. Propunerea s-a susținut și votat. Lucrările se opresc aici, delegații fiind convocați în ședința următoare după amiază, la orele 14. După o rugăciune de binecuvîntare, lucrările s-au încheiat.

D. POPA

LUCRĂRILE COMITETELOR DE NUMIRI

Așa cum prevăd rînduielele bisericii noastre, lucrările electivă la toate nivelele organizatorice se fac printr-un Comitet de Numiri. La Conferința Generală Comitetul de Numiri este alcătuit din delegații recomandați de diviziuni.

Delegații fiecărei diviziuni se întrunesc sub conducerea președintelui diviziunii și propun pe membri Comitetului de Numiri, propuneri ce sînt supuse votului în planul sesiunii.

În acest an Comitetul de Numiri a fost alcătuit din 226 membri care au lucrat zile întregi pentru a propune adunării generale pe slujbașii Conferinței Generale.

Lucrarea Comitetului de Numiri a urmat procedura pe care întreaga biserică o aplică în aceste împrejurări. Întrucît un comitet atît de numeros nu putea lucra eficient decît folosind mijloace moderne, a fost instalat un computer pentru numărarea voturilor. Pe un ecran erau înregistrate propunerile. Se făceau discuții cu privire la fiecare nume propus și apoi erau înregistrate voturile în dreptul fiecăruia și reasezarea numelor în ordinea numărului de voturi. Erau apoi luați primii trei și supuși din nou votării și acela care întrunea cel puțin jumătate plus unu din voturi era declarat propus.

Atmosfera din comitet a reflectat spiritul de responsabilitate față de misiunea cea destul de dificilă care se cerea îndeplinită. Intervenția membrilor comitetului, sugestiile oferite, soluțiile adoptate, au fost caracterizate de sobrietate, sinceritate, implicare și simț de răspundere pentru sfințenia lucrării.

De asemenea, în comitetul care a avut sarcina să propună pe slujbașii Diviziunii, la care au participat fr. Dumitru Popa și mai jos semnatu, împreună cu ceilalți responsabili de uniuni, și instituții, a prevalat aceeași atmosferă de preocupare profundă pentru lucrarea viitoare în Diviziunea noastră, căutîndu-se oamenii cei mai potriviți pentru aceste răspunderi.

Libertatea de opinie, spiritul de încredere, respectul pentru părerea altuia, aprecierea soluției celei mai bune, au fost înregistrate și aplicate de fiecare delegat.

Au fost și momente de suspens și așteptare cu respirația întretăiată atunci cînd voturile erau nedecise sau cînd totmai acela care era propus și consul-

tat, era în situația să nu poată accepta chemarea.

Un spirit de rugăciune și de consacrare a caracterizat lucrările comitetelor. Simțămîntul că s-ar putea ca aceasta să fie ultima sesiune, precum și urgența lucrării ce trebuie încheiată, au pus amprenta pe lucrările Conferinței Generale de la Indianapolis.

N. Dumitrescu,
PREȘEDINTELE UNIUNII

INTERVIU • INTERVIU • INTERVIU •

La începutul lucrărilor Sesiunii Conferinței Generale, am avut prilejul unei întîlniri cu fr. Oosterwald, președintele Institutului de Mistologie al Conferinței Generale. Vizita dînsului în România, a lăsat o profundă impresie asupra frățietății noastre. I-am transmis salutul cald și frățesc al frățietății române, amintindu-i de făgăduința de a reveni în România.

Cu ocazia aceasta, fr. Oosterwald a avut amabilitatea să răspundă următoarelor întrebări ce i-au fost adresate de fr. Dumitru Popa.

Întrebare: Ce așteptați de la această Sesiune a Conferinței Generale?

Răspuns: Aștept o nouă viziune, o nouă dedicare, o nouă consacrare. Am suferit pînă acum de o prea mare subliniere a structurii și s-a neglijat adesea funcția pentru care de fapt existăm. Am devenit — desigur, nu în mod intenționat — captivi, ai succesului și structurii noastre. Aștept o nouă viziune, o viziune globală, Curajul ca prin Duhul Sfînt să dăm curs, să realizăm această viziune a strategiei globale.

Întrebare: Nu cumva această misiune sau strategie globală este numai de domeniul structurii?

Răspuns: Trebuie să veghem. Cineva poate foarte ușor să fie critic și aceasta ne bună dreptate. Căci în decursul anilor am avut prea multe lozinci. Îmi place, vreau să-mi pun iarăși încrederea în Dumnezeu și în frățietate, sperînd ca ceva nou să se poată realiza. Dar trebuie să veghem ca nu cumva să devină și aceasta o lozincă pe care să n-o urmăm. Noi trebuie să știm și să înțelegem ce anume este ea, fiind gata să facem lucruri noi.

CUPRINS

— <i>Îl vom vedea în minunile creațiunii</i>	coop. 2
— <i>A cincea ședință de lucru</i>	pag. 2
— <i>Atingînd la milioanele Asiei de Sud</i>	4
— <i>Poporul nostru în marș</i>	5
— <i>A șasea întîlnire de lucru</i>	7
— <i>Îl vom vedea în împlinirea profeției</i>	8
— <i>A șaptea întîlnire de lucru</i>	10
— <i>Mare este Dumnezeu</i>	11
— <i>Slava să fie a lui Dumnezeu</i>	13
— <i>A opta ședință de lucru</i>	15
— <i>Îl vom vedea în unitatea credincioșilor</i>	17
— <i>A noua ședință de lucru</i>	19
— <i>Probleme și chemări</i>	21
— <i>Lucrînd în mijlocul schimbărilor</i>	21
— <i>Perspective strălucite pentru U.R.S.S.</i>	22
— <i>Istoria unei mulțimi</i>	23
— <i>A zecea ședință de lucru</i>	25
— <i>Îl vom vedea în saptetele de iubire</i>	26
— <i>A unsprezecea ședință de lucru</i>	29
— <i>Înflorește biserica invizibilă</i>	30
— <i>Progres prin dificultăți</i>	31
— <i>Noi am început sfîrșitul</i>	32
— <i>Lucrările Comitetelor de Numiri</i>	coop. 4
— <i>Interviu cu fr. Oosterwald</i>	coop. 4